

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 21 / III Legislatura / Tercer període

Dimecres, 22 de febrer de 1989

Presidència del Molt Honorable
Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió Plenària núm. 22

Primera reunió

SUMARI

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí.

Modificació de l'ordre del dia

El M. H. Sr. President anuncia la retirada de la interpellació al Consell Executiu sobre la política general de circumvallació en les grans àrees urbanes (punt tercer de l'ordre del dia) i de la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'embassaments del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (punt quart de l'ordre del dia) i la posposició de les interpellacions corresponents als punts setè i desè de l'ordre del dia, i la proposta d'alteració de l'ordre del dia és aprovada per assentiment (p. 1024).

Interpellació al M. H. Sr. President de la Generalitat, tramitada pel procediment d'urgència, sobre l'ètica en el debat polític institucional (Punt primer de l'ordre del dia.)

Formulació : I. Sr. Obiols (S) (p. 1024).

Interpellació al M. H. Sr. President de la Generalitat, tramitada pel procediment d'urgència, sobre la política general en el debat interpartidista i l'ús dels mitjans de comunicació (Punt segon de l'ordre del dia.)

Formulació : I. Sr. Ribó (IC) (p. 1026).

Resposta conjunta : M. H. Sr. President de la Generalitat (p. 1028).

Rèplica : I. Sr. Obiols (S) (p. 1031) i I. Sr. Ribó (IC) (p. 1033).

Contrarèplica conjunta : M. H. Sr. President de la Generalitat (p. 1034).

L'I. Sr. Clotas (S) (p. 1036) i el M. H. Sr. President (p. 1036) intervenen per una qüestió d'ordre.

L'I. Sr. Maragall (S) intervé per al·lusions (p. 1036).

Interpellació al Consell Executiu sobre el compliment de la Llei de Normalització Lingüística a les comissaries de policia i altres organismes que depenen de l'Administració de l'Estat (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

El M. H. Sr. President n'anuncia la retirada (p. 1037).

InterpeHlació al Consell Executiu sobre el transport de mercaderies per carretera (Punt sisè de l'ordre del dia.)

Formulació : I. Sra. Montserrat (P) (p. 1037).

Resposta : H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 1038).

Rèplica : I. Sra. Montserrat (P) (p. 1040).

Contrarèplica : H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 1041).

InterpeHlació al Consell Executiu sobre les actuacions per a garantir la no-toxicitat de l'aigua (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Formulació : I. Sr. Gimeno (IC) (p. 1042).

Resposta : H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 1044).

Rèplica : I. Sr. Gimeno (IC) (p. 1046).

Contrarèplica : H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 1047).

L'I. Sr. Saura (IC) (p. 1048) i l'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 1049) intervenen per al·lusions.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i deu minuts i es reprèn a un quart de cinc de la tarda i quatre minuts.

Moció subsegüent a la interpeHlació al Consell Executiu sobre els recents brots de racisme a Catalunya (Punt onzè de l'ordre del dia.)

Presentació : I. Sr. Oliart (S) (p. 1049).

Esmena del G. p. de Convergència i Unió (núm. 1, de modificació)

Torn a favor : I. Sr. Casals (CiU) (p. 1050).

Esmenes del G. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núms. 2 i 3, d'addició)

Torn a favor : I. Sr. Colom (ERC) (p. 1051).

Posició dels grups no esmenants : I. Sr. Martín (M) (p. 1052), I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 1052) i I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 1053).

Posició del Grup presentant : I. Sr. Oliart (S) (p. 1054).

La I. Sra. Secretària Tercera dóna lectura a l'esmena transaccional a l'esmena núm. 3 (p. 1054).

Votació de la Moció amb l'esmena transaccional incorporada : rebutjada per 48 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció (p. 1055).

Moció subsegüent a la interpeHlació al Consell Executiu sobre l'Aplicació de la Llei d'Alta Muntanya (Punt dotzè de l'ordre del dia.)

Presentació : I. Sr. Ganyet (S) (p. 1055).

Esmena del G. p. de Convergència i Unió (núm. 1, de modificació)

Torn a favor : I. Sr. Moliner (CiU) (p. 1056).

Esmenes del G. Mixt (núms. 2, de modificació, i 3, de supressió)

Torn a favor : I. Sr. Martín (M) (p. 1057).

Posició dels grups no esmenants : I. Sr. Pueyo (ERC) (p. 1057), I. Sra. Montserrat (P) (p. 1058) i I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 1058).

Posició del Grup presentant : I. Sr. Ganyet (S) (p. 1058).

Votació de l'esmena transaccional a l'esmena núm. 1 : aprovada per unanimitat (p. 1058).

Votació de l'apartat segon de la Moció : rebutjat per 37 vots a favor, 50 en contra i 10 abstencions (p. 1058).

Votació de l'apartat tercer de la Moció : rebutjat per 40 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció (p. 1059).

Moció subsegüent a la interpeHlació al Consell Executiu sobre l'Aplicació de la Llei Forestal (Punt tretzè de l'ordre del dia.)

Presentació : I. Sr. Ganyet (S) (p. 1059).

Esmenes del G. Mixt (núms. 1, d'addició, 2, de modificació, 3 i 4, d'addició)

Torn a favor : I. Sr. Martín (M) (p. 1060).

Posició dels grups no esmenants : I. Sr. Pueyo (ERC) (p. 1060), I. Sra. Montserrat (P) (p. 1060), I. Sr. Gimeno (IC) (p. 1060) i I. Sr. Graells (CiU) (p. 1061).

Posició del Grup presentant : I. Sr. Ganyet (S) (p. 1062).

Votació de la Moció amb la incorporació de les esmenes núms. 1 i 3 : rebutjada per 37 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció (p. 1062).

L'I. Sr. Pueyo (ERC) intervé per una qüestió tècnica (p. 1063).

Moció subsegüent a la interpeHlació al Consell Executiu sobre la Política General de Finançament Sanitari (Punt catorzè de l'ordre del dia.)

Presentació : I. Sr. Font (S) (p. 1063).

Esmena del G. Mixt (núm. 1, d'addició)

Torn a favor : I. Sr. Martín (M) (p. 1065).

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 2, de supressió i addició)

Torn a favor : I. Sr. Colom (ERC) (p. 1066).

Posició dels grups no esmenants : I. Sr. Curto (P) (p. 1066), I. Sra. Fabián (IC) (p. 1067) i H. Sr. Basañez (CiU) (p. 1067).

Posició del Grup presentant : I. Sr. Font (S) (p. 1069).

Votació de la Moció (amb l'esmena núm. 2 incorporada) : rebutjada per 26 vots a favor, 58 en contra i 5 abstencions (p. 1069).

L'I. Sr. Curto (P) intervé per una qüestió tècnica (p. 1069).

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política General d'Assistència Sanitària (Punt quinze de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Font (S) (p. 1069).*

Esmenes del G. Mixt (núms. 1, d'addició, 2, de modificació, i 3, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Martín (M) (p. 1071).*

Posició dels grups no esmenants : *I. Sr. Colom (ERC) (p. 1072), I. Sr. Bauzá (P) (p. 1072), I. Sra. Fabián (IC) (p. 1073) i I. Sr. Renau (CiU) (p. 1073).*

Posició del Grup presentant : *I. Sr. Font (S) (p. 1074).*

Votació del Preàmbul de la Moció : *aprobat per unanimitat (p. 1075).*

Votació dels punts de la Moció amb la incorporació de l'esmena núm. 3 : *rebutjats per 34 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció (p. 1075).*

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'Impuls del Consell Assessor de la Comissió Interdepartamental de la Dona (Punt setzè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sra. Barenys (S) (p. 1075).*

Esmena del G. Mixt (núm. 1, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Martín (M) (p. 1076).*

Posició dels grups no esmenants : *I. Sr. Colom (ERC) (p. 1076), I. Sra. Montserrat (P) (p. 1076), I. Sra. Fabián (IC) (p. 1076) i I. Sra. Bruguera (CiU) (p. 1077).*

Posició del Grup presentant : *I. Sra. Barenys (S) (p. 1077).*

Votació de la Moció amb l'esmena incorporada : *rebutjada per 35 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció (p. 1078).*

La sessió se suspèn a un quart de nou del vespre i cinc minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 22

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vicepresidents Primer i Segon, dels I. Srs. Secretaris Primer i Segon i de la I. Sra. Secretària Tercera. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major i els lletrats Sr. Pau i Sr. Vintó.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat dels H. Srs. Consellers d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Justícia, d'Indústria i Energia, de Comerç, Consum i Turisme i de Benestar Social.

Ordre del dia

1. *Interpellació al M. H. Sr. President de la Generalitat, tramitada pel procediment d'urgència, sobre l'ètica en el debat polític institucional.*

2. *Interpellació al M. H. Sr. President de la Generalitat, tramitada pel procediment d'urgència, sobre la política general en el debat interpartidista i l'ús dels mitjans de comunicació.*

3. *Interpellació al Consell Executiu sobre la política general de circumvallació en les grans àrees urbanes.*

4. *Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'embarassaments del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.*

5. *Interpellació al Consell Executiu sobre el compliment de la Llei de Normalització Lingüística a les comissaries de policia i altres organismes que depenen de l'Administració de l'Estat.*

6. *Interpellació al Consell Executiu sobre el transport de mercaderies per carretera.*

7. *Interpellació al M. H. Sr. President de la Generalitat sobre la política regional a l'Assemblea Regional Europea.*

8. *Interpellació al Consell Executiu sobre les actuacions per a garantir la no-toxicitat de l'aigua.*

9. *Interpellació al Consell Executiu sobre l'agregació i la segregació de municipis.*

10. *Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'ofertes d'ocupació en la funció pública.*

11. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els Recents Brots de Racisme a Catalunya.*

12. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'Aplicació de la Llei d'Alta Muntanya.*

13. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'Aplicació de la Llei Forestal.*

14. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política General de Finançament Sanitari.*

15. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política General d'Assistència Sanitària.*

16. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'Impuls del Consell Assessor de la Comissió Interdepartamental de la Dona.*

17. *Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de Llei de Creació del Col·legi de Podòlegs de Catalunya.*

Preguntes

El Sr. PRESIDENT : Comença la sessió.

D'acord amb l'article 133.5 del Reglament, ha estat dreçada

la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per respondre oralment en aquest Ple, i també els noms de les il·lustres senyores diputades i els il·lustres senyors diputats que les han formulades. Per aquest motiu, la Presidència prega que se l'eximeixi de la seva lectura. Al mateix temps es comunica que, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, s'anuncia que les esmentades preguntes se substanciaran demà, dia 23, a les deu hores.

Modificació de l'ordre del dia

I abans d'entrar a l'ordre del dia, aquesta Presidència proposa, d'acord amb l'article 62.4 del Reglament, l'alteració de l'ordre del dia, amb la supressió dels punts números 3 i 4, que eren dues interpellacions del Grup Socialista, que han estat retirades, i els punts números 7 i 10, que són dues interpellacions del Grup d'Iniciativa per Catalunya, que han estat posposades. Si no se suscita cap objecció o cap oposició, es considera aprovada per assentiment aquesta modificació de l'ordre del dia. (Pausa.) Queda aprovada, doncs.

Interpellació al M. H. Sr. President de la Generalitat, tramitada pel procediment d'urgència, sobre l'ètica en el debat polític institucional

Passem al primer punt de l'ordre del dia : interpellació al Molt Honorable senyor President de la Generalitat, tramitada pel procediment d'urgència, sobre l'ètica en el debat polític institucional, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Raimon Obiols, del Grup Socialista. Té la paraula.

El Sr. OBIOLS : Molt Honorable senyor President, senyores diputades i senyors diputats, m'ha fet gràcia, una mica de gràcia, aquesta informació —que em va arribar ahir per via indirecta i que he llegit avui al diari— sobre els dos possibles discursos de rèplica del senyor Pujol, del President, en funció del to amb què faci avui aquesta interpellació davant de tots vostès.

Em coneixen molt poc. Sembla que em coneixen molt poc. Jo he tingut sempre, des que ocupo responsabilitats en la política catalana, un determinat capteniment; i aquest capteniment a mi no me'l fan variar ni unes declaracions, ni unes manifestacions públiques, ni uns advertiments. El to i el contingut d'aquesta interpellació serà exactament el to i el contingut que jo, en funció de la meua responsabilitat política i personal, vulgui donar a una interpellació que és ocasionada per uns fets d'excepcional gravetat. Però em coneix ben poc la persona que creu que, en funció d'elements d'exasperació prèvia, o en funció d'elements d'advertiment, jo puc variar el to i el contingut d'una interpellació produïda per aquests fets de gravetat excepcional. Sembla mentida, senyors de la majoria, que a mi em coneguin tan poc. Jo sé perfectament que avui d'aquí en podem sortir havent fet una passa enrere, i potser una passa enrere irreversible durant un període de temps molt prolongat, en el terreny de la convivència política a Catalunya, en el terreny de les relacions entre les forces polítiques catalanes i, fonamentalment, entre les dues forces polítiques principals de Catalunya —Convergència Democràtica i el Partit dels Socialistes de Catalunya—, o bé que d'aquest debat en podem sortir espe-

rançats que fets de gravetat excepcional que s'han produït, manifestacions intolerables que s'han efectuat des de la televisió autonòmica de Catalunya hauran constituït un esdeveniment d'una plana que es gira i que no es torna a repetir. Jo els haig de dir que desitjo que sigui aquest segon, el desllorigador d'aquest debat; que evitem, que ens evitem, els uns i els altres, la constatació que sortim d'aquest debat havent fet un pas enrere en el terreny del diàleg polític, del respecte entre les forces democràtiques de Catalunya, i en el terreny de les possibilitats concretes de diàleg, d'entesa pel bé de Catalunya.

Però, evidentment, aquest desig meu —que és, creguin-ho, un desig intensament sentit en aquest moment— no pot significar de cap de les maneres que jo silenciï la nostra posició respecte a unes manifestacions del President de la Generalitat que —ho haig de dir— omplen el límit de la nostra paciència, de la nostra capacitat d'engaltar, de la nostra capacitat de tolerància.

Jo sé que la política és conflicte, que la política, a voltes, és dura; jo sé que els partits, tots els partits, ens podem equivocar en moments determinats, però sé també que avui, a les democràcies del món, hi ha un *statu quo* elemental i bàsic entre les forces democràtiques, i entre els homes de responsabilitat de govern, de responsabilitat política, que és evitar que la duresa de la política porti a l'anatema i a la desqualificació global. I hem assistit, aquests darrers dies, a manifestacions —hi insisteixo— no inusades, malauradament, però sí de gravetat excepcional, que, malauradament es produeixen també, es produïen en un moment en el qual hi havia l'esperança d'un gir en l'atmosfera política catalana, en el clima polític català, que vénen a trencar probablement aquesta esperança, i que han de significar una rèplica molt dura, molt enèrgica per part nostra, a fi que la veritat, davant les malformacions i les deformacions de la veritat, a fi que la dignitat d'una força política majoritària de Catalunya no quedi malmesa per unes interpellacions i unes posicions absolutament basades en la insídia i en la desqualificació global, i a fi d'aconseguir un esforç de responsabilitat, de reflexió de tots nosaltres per no fer que la gravetat d'aquests fets ens porti a un carreró sense sortida a tots plegats.

I haig de dir que els insults que es van proferir contra el nostre partit, tot i la seva gravetat, no han significat l'element fonamental de preocupació per a nosaltres, no ens han commòs més que altres aspectes d'aquestes manifestacions; probablement perquè hem estat tan i tan insultats en el passat que l'insult ja ens fa poc efecte, hem estat tan insultats, tan insultats durant els darrers anys, tan grotescament insultats, quan ho feien homes que mai havien aixecat un dit per la democràcia i per Catalunya, per homes que havien col·laborat amb la dictadura més ferotgement anticatalana que ha viscut la nostra pàtria, hem estat tan cruelment insultats per homes que ens han volgut negar el pa i la sal de la catalanitat, ho hem estat tant, d'insultats, que els atacs darrers no ens han commòs especialment —no ofèn qui vol, sinó qui pot.

Allò que ens ha preocupat i ens ha entristit és que aquestes declaracions fetes a la televisió autonòmica, amb un to de qui usa la «seva» televisió, hagin estat manifestacions que, més enllà de l'insult, més enllà de la deformació ostensible de la veritat, posaven en qüestió elements per a nosaltres sagrats i essencials de la democràcia catalana. Que s'hagi dit, per exemple,

que un diputat —un diputat al qual s'ataca personalment— no té dret... o no fa bé quan interpella el Govern, i que si el Govern fa alguna cosa mal feta no és un diputat elegit pel poble de Catalunya qui l'ha de criticar, sinó que han de ser altres instàncies —per exemple, de l'Administració de l'Estat—, quan s'equipara la interpellació d'aquest Diputat —acompanyant de qualificatius sobre la seva persona— a l'acusació de «demagògia de carrer», aleshores s'està passant realment el límit d'una cosa gravíssima, s'està ultrapassant el límit de la concepció d'allò que ha de ser la vida democràtica del nostre país. És «demagògia de carrer» una interpellació d'un diputat sobre la gestió del Consell Executiu? Es pot estar d'acord o no es pot estar d'acord amb una interpellació d'un diputat, però aquest diputat és un home intocable, perquè ha estat elegit pel poble de Catalunya, i té, com tenim tots nosaltres, l'obligació de portar a aquest hemicle, a aquest Parlament, els temes candents de la vida catalana. Es pot discrepar amb aquest diputat, però no es pot negar implícitament, gairebé d'una manera explícita, el seu dret a expressar-se amb llibertat en aquesta Cambra parlamentària, perquè això atempta contra quelcom que és essencial per al nostre autogovern i per a les nostres llibertats. I és aquest fet, més enllà dels insults, més enllà de les deformacions i dels atacs, dels anatemes, de les desqualificacions contra el nostre partit, que ens ha preocupat i ens ha entristit extremament.

Darrere d'aquestes manifestacions hi havia també el reflex clar de la incapacitat d'assumir les crítiques de l'oposició. I, senyores diputades i senyors diputats, Catalunya no pot ser governada des de la visceralitat; Catalunya no pot ser governada des dels estats d'ànim; Catalunya no pot ser governada des de la intemperància o la incontinença de les declaracions que surten al grat dels bons o mals humors d'un moment determinat. I és aquest segon aspecte el que ens inquieta també profundament. Jo sé que això inquieta també a persones de la majoria —ho sé perfectament, en tinc la constància absoluta, privada i pública. Jo crec que, realment, si hi ha quelcom que ha de sortir de positiu d'un debat d'aquesta naturalesa, dels esdeveniments que s'han produït, això ha de ser, forçosament, la reflexió col·lectiva i personal sobre la necessitat de la contenció quan s'ocupen càrrecs d'alta, d'altíssima responsabilitat, la impossibilitat de deixar-se dur en moments determinats a dir coses que van més enllà, probablement, de la voluntat prèvia.

I quan aquestes coses apunten a quelcom que és el país, a quelcom que és la pàtria, quan es diu que criticar un conseller és atacar el país, és enfangar el país, és empastifar el país, és atacar el país, quan s'inventen afirmacions que mai cap portaveu socialista ha dit, a propòsit de quelcom tan grotesc com tot l'espectacle que s'ha muntat al voltant del testament de Salvador Dalí, quan es diu davant de centenars de milers de ciutadans i ciutadanes de Catalunya que el Partit dels Socialistes de Catalunya s'ha alegrat del testament de Salvador Dalí, aleshores s'està transgredint un límit intolerable, s'està arribant a una situació que posa greument en perill la convivència política catalana. On un portaveu socialista s'ha alegrat del testament de Salvador Dalí? Quan un portaveu del Partit Socialista s'ha alegrat del testament de Salvador Dalí? Qui ha estat el que s'ha alegrat? Això és una mentida, i és una mentida repetida per segona vegada; i en la mesura que és així, senyores i senyors diputats, nosaltres no podem sinó pensar que aquí hi ha el desig

d'empastifar, d'embrutar, de desqualificar, de destruir una força política, a través de la invenció pura i simple, a través d'unes manifestacions que són una pura i literal mentida. És per això, senyores diputades i senyors diputats, que nosaltres hem demanat una rectificació, pel nostre honor, i perquè creiem que realment les coses del país poden anar molt malament si seguim per aquesta via.

Voldria fer, en tercer lloc, un comentari sobre quelcom que políticament té una màxima importància per a Catalunya en el proper període : el contingut en aquestes manifestacions que fa referència a les relacions amb el Govern de l'Estat. Senyores i senyors diputats, nosaltres hem formulat reiteradament la nostra visió d'aquestes relacions. Hem dit sempre, i en tot moment, que l'única política responsable per a Catalunya és aquella política que manté les relacions entre el Govern de la Generalitat i el Govern de l'Estat en el terreny de les institucions; que l'allunya de la brega política; que recerca, per tots els mitjans, el camí de negociacions eficients fonamentades en el respecte, en la voluntat de diàleg, en la capacitat i en la intel·ligència negociadora. I és evident —darrere les manifestacions del President Pujol davant les càmeres de TV3 i davant d'aquestes declaracions— que hi ha un enfocament que nosaltres no podem sinó criticar enèrgicament, que és l'enfocament de buscar unes relacions a través de dues vies : la via de la polèmica política i partidista, per una banda, i la via de la marginació o de la destrucció del socialisme català en el terreny de les relacions entre Catalunya i Espanya, entre el Govern de la Generalitat i el Govern de l'Estat.

Senyors de la majoria, per aquí no aniran vostès —literalment— enlloc. Per aquí, vostès, literalment, no aconseguiran res per a Catalunya, mai, donades les circumstàncies actuals. Potser el dia que vostès puguin avalar un govern de la dreta a Espanya podran obtenir el preu d'aquest suport, però per la via de la negociació en el context actual mai podran avançar si no tenen ben present quelcom que és sensat i de sentit comú elemental : la necessitat imperiosa —per sensatesa, per sentit comú— de tenir en compte els reiterats oferiments que hem fet els socialistes catalans d'afavorir aquestes relacions, d'ajudar a aquestes relacions, de fer possible que aquestes relacions fructifiquin. És impensable, literalment, que vostès puguin obtenir res de beneficis per a Catalunya en aquest procés, si es fonamenten en el xoc polític i en l'intent de destrucció del socialisme català com a alternativa de govern a Catalunya.

I, aquí, hem de posar en els dos plats de la balança allò que pesa més : o l'interès del país, del seu autogovern —la possibilitat concreta d'avançar—, o bé mantenir una situació de bloqueig, que signifiqui enfonsar el procés polític a Catalunya en una atmosfera de desqualificacions, d'enfrontaments, d'intents mutus de destrucció, d'intents mutus d'invalidació. El camí està traçat i també la seva cruïlla.

Jo crec també, amigues i amics, senyores diputades i senyors diputats, que val la pena de reflexionar sobre això. Val la pena reflexionar-hi si volem una Catalunya més unida o més dividida; si volem una Catalunya que obtingui resultats, o una Catalunya que es deixi arrossegar pel pendent de la queixa, del masoquisme, del no obtenir resultats concrets. Un camí està traçat : la nostra voluntat de diàleg, la nostra voluntat d'arribar a acords de base per tirar endavant el país i el seu autogovern,

és clara i manifesta. Més enllà de la duresa d'una intervenció parlamentària, vostès saben perfectament —vostès saben perfectament— que aquesta és la nostra voluntat, que això ho hem posat clarament de manifest en totes les ocasions.

Però vostès han de saber també que per un camí que apunti a la desqualificació permanent del socialisme català o el recurs periòdic a aquesta desqualificació, per un camí que apunti a la voluntat d'utilitzar uns mitjans prepotents per fer creure a centenars de milers de ciutadans i ciutadanes de bona fe de Catalunya que nosaltres som uns adversaris de Catalunya, que nosaltres ataquem Catalunya, que nosaltres esquitxem, embrutem, empastifem Catalunya —per utilitzar aquest desagradable llenguatge que hem hagut d'escoltar tantes vegades—, per aquest camí, vostès estan ensorrant Catalunya en el camp de la divisió, de l'enfrontament, de l'esterilitat i de la decadència.

Excusin-me per la duresa de les meves paraules; no estic irritat, estic dolgut, creguin-ho sincerament. Estic dolgut, molt dolgut. I crec que en aquests moments hem de pensar en el país.

Jo penso que seria molt mala cosa que nosaltres ens deixéssim portar per una escalada de greuges. Seria molt mala cosa que haguéssim d'escoltar el segon discurs del President Pujol; al darrere del segon discurs del President Pujol hi pot haver el segon discurs del Diputat Obiols. I la carpeta de greuges del President Pujol tindrà un gruix, però la carpeta de greuges del Diputat Obiols pot tenir un gruix quatre, o cinc, o deu vegades superior, senyor Pujol.

Fem un esforç de contenció, fem un esforç de responsabilitat i de patriotisme i tractem de conduir les coses, d'ara endavant, en una tònica que garanteixi el respecte i l'honor de tots plegats.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Obiols. L'Honorable senyor President... *(Pausa.)* Perfectament. Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ribó.

Interpel·lació al M. H. Sr. President de la Generalitat, tramitada pel procediment d'urgència, sobre la política general en el debat interpartidista i l'ús dels mitjans de comunicació

El Sr. RIBÓ : Senyor President, senyores diputades i senyors diputats, el 13 de febrer de 1989, a quarts de deu del vespre, vàrem tenir un nou exemple de l'ús partidista de TV3 —Televisió de Catalunya. Una televisió on no hi ha debats polítics, on està pràcticament segrestada la pluralitat d'opcions i on no hi ha ni un sol programa dedicat a la Cambra parlamentària, a la màxima institució autonòmica. On només hi ha una confrontació —legítima, democràtica— entre opcions en període de campanya electoral.

Sabem perfectament que tot poder avui en el món té tendència a apropiarse d'un instrument tan potent de comunicació, com és la televisió, i hem estat temptats de portar aquí estadístiques que demostrin que hi ha diferències, de quantitat i de qualitat. I n'hem estat temptats perquè, sovint, els portaveus de la majoria, quan hem criticat l'ús instrumental de TV3, ens han tret exemples de Televisió Espanyola, i ens podrien dir que Victoria Prego entrevistava Felipe González quan a Felipe

González li semblava bé, igualment com dos professionals van haver de fer una entrevista al President de la Generalitat el dia 13 de febrer.

El President de la Generalitat usa discrecionalment TV3 com a ell li plau. El presentador d'aquella entrevista va dir que era motivada per un cúmul d'esdeveniments polítics —14 de desembre, la concertació, la possible entrevista amb Felipe González, la vitalitat de la societat civil catalana, el Congrés de Convergència Democràtica—, i, tot això, ha fet pensar als serveis informatius de TV3 que calia fer una entrevista al President de la Generalitat. La resposta és d'un home de partit; la resposta, que passa per dir com es posiciona Minoria Catalana en un debat —i Minoria Catalana és una opció partidista—, que passa per dir textualment : «les eleccions ja em van bé, a mi ja em van bé, a la meua opció», no a Catalunya, no a la Generalitat, «a mi —Convergència i Unió o Minoria Catalana— ja em van bé», és clarament d'un home de partit; per tant, és una instrumentalització partidista que un líder d'una opció es posicioni sobre fets polítics sense debat.

L'exemple més clar el tenim a l'entorn del 14 de desembre al 14 de febrer. La vigília del 14 de desembre, el President de la Generalitat va sortir per TV3 dient : «Demà, tots a treballar», cridant el poble de Catalunya a no fer cas de la convocatòria de vaga general, i anar tots a treballar. I el 13 de febrer, vigília del debat que s'anava a celebrar en el Congrés dels Diputats, apareix a TV3 prenent —no costa gaire endevinar-ho— tapar els efectes d'aquell debat. No hi podia haver rèplica a TV3 —no calia ni demanar-ho, ho sabíem—; l'única manera que hi hagués rèplica i entréssim en el fons de les qüestions —hi entraré tot seguit— era interpellar en aquesta Cambra. Aquesta instrumentalització, aquest ús partidista, perdonin, senyores diputades, senyors diputats, passa només a TV3.

Iniciativa per Catalunya plantejarà la manera de desenvolupar el dret de rèplica de grups parlamentaris i de grups socials i tornarà a la idea que va plantejar, d'un consell institucional del pluralisme sobre els mitjans de comunicació, com existeix a moltes de les democràcies parlamentàries europees.

Una segona qüestió, encara, abans d'entrar en el fons del tema : el menysteniment que expressa aquesta actitud —que no és aïllada— respecte a aquesta Cambra, atacant un diputat ara, o un grup —com ha expressat el senyor Obiols. Jo recordo a les diputades i als diputats que el President de la Generalitat encara ha de contestar una pregunta elemental que se li va fer des d'aquesta tribuna a finals del 87, quan ell, en una d'aquestes dates d'aparicions públiques, va dir que tota l'oposició calumniava, que érem uns calumniadors. Jo vaig fer la pregunta des d'aquesta tribuna, o anem al jutjat de guàrdia —com se'ns invitava—, i dèiem nosaltres : no és manera de fer política, o es rectifica políticament, perquè això és parlar d'un delictes. I vam haver de sentir un conseller llegir una resposta per escrit del President, i encara és hora que el President de la Generalitat contesti què volia dir quan utilitzava el concepte de «calúmnia» —que, ho repeteixo, és un delictes, calumniar— per ser aplicat en gruix, globalment, sense distincions ni precisions, sense parlar de fets concrets, a l'oposició. Potser ara també ens trobem davant d'un fet similar o de venjança. Ho ha dit un comentarista —que es destaca per les seves lloances constants al poder constituït a Catalunya—, quan diu : «Claro que los socialistas pueden objetar que Pujol haga servicio a su

antojo de TV3 o igual, de acuerdo en lo que de disponer a capricho de la pequeña pantalla, pero en este caso no se ha debido a meros intereses partidistas, sino al constante deterioro personalista, a los ataques sin menor razonamiento político con que el PSC procura con encono minar a diversas personalidades convergentes.» És a dir, com que ens minen, ara minarem.

Nosaltres, que fa molt de temps que insistim en aquest tema, tornem a subratllar el defecte de l'absència institucional del President de la Generalitat en aquesta Cambra, física, reglamentària; em podria menjar temps també de la meua intervenció llegint estadístiques del que fan altres presidents de comunitats autònomes, de nacionalitats històriques —perquè no se'm digui que anem a rebaixar el sostre de Catalunya—, quant a la seva presència en els debats parlamentaris, i, una vegada més, el President de la Generalitat ha situat el debat polític fora de la Cambra, com fa amb temes molt més importants que el que ens ocupa, com és el de la política econòmica.

La política econòmica del Govern de la Generalitat, debatuda una sola vegada en el famós PAE, ara deu fer ja set anys, no ha estat mai més objecte de debat monogràfic en aquesta Cambra, malgrat que, a vegades, algun conseller amb més velleïtats progressistes que altres ens havia anunciat que segurament farien aquest debat.

El President de la Generalitat es pot queixar que nosaltres parlem de la degradació del Parlament, i crec que aquest és un fet que demostra com es va degradant, com no es va a defensar i a valorar l'autonomia i a aprofundir-la democràticament. Insistirem també en la defensa del Parlament de Catalunya, com anunciarem el desembre del 88, i, en aquest sentit, nosaltres, aquesta vegada, demanarem la reprovació del President de la Generalitat pel que fa al seu comportament fora d'aquesta Cambra, fugint del control d'aquesta Cambra i situant el debat fora dels que hem estat elegits pel poble de Catalunya per fer el control i l'impuls del Govern.

Ara, a mi m'interessa encara més entrar en el fons de la qüestió, i el fons de la qüestió no és l'estil d'un debat, no és la forma del debat : és el contingut. El contingut, que també ens té acostumats el President de la Generalitat de fugir de responsabilitats, de llançar la pedra i amagar la mà; d'anar a la desinformació o a la confusió de l'opinió pública, intoxicant sobre determinats esdeveniments a què ara em referiré i constataré fàcticament. És en la seva manera peculiar d'explicar els temes on mai, mai, apareix la responsabilitat del grup parlamentari que li dona suport o del seu mateix partit, i el cas paradigmàtic en aquesta entrevista fou el tema del racisme. Nega l'existència del racisme a Catalunya en aquesta entrevista, i dona exemples del que passa a altres indrets europeus i que no passa aquí, i diu, de passada : «Una altra cosa és el problema del Govern espanyol amb la Llei d'Estrangeria». Senyor Pujol, vostès varen votar o no la Llei d'Estrangeria? Varen votar o no, en el Congrés dels Diputats, la Llei d'Estrangeria? En són o no, corresponsables d'aquesta? Si estem d'acord, com diu vostè mateix, que un dels motius que està provocant els brots de racisme a Catalunya és aquella Llei i la seva aplicació, per què carrega exclusivament sobre Madrid, quan vostè, com a legislador, té la mateixa responsabilitat? Aquesta és una pràctica constant del President de la Generalitat : amagar, fugir de la seva responsabilitat. I en fa una altra de més grossa, des del punt de vista numèric i que afecta encara sectors importants de la po-

blació de Catalunya; sembla menor, i en aquesta Cambra, per desgràcia, pel camí que anem de la seva degradació, magníficament determinats temes i oblidem els més essencials. Vostè parla lleugerament sobre els retards del metro a Santa Coloma o a Bellvitge, i m'agradaria entrar, amb xifres a la mà, sobre els compromisos per a l'any 87 i 88, de 12.000 milions —quan només n'han invertit 4.000 milions—, que són la causa que avui no arribin els metros on haurien d'arribar i que hi hagi un greu problema de comunicacions a l'àrea metropolitana. I el segon element de contingut que a nosaltres ens interessa assenyalar és demanar-nos : hi ha contradicció o hi ha coincidència en aquest debat? Un diputat d'aquesta Cambra, dels rengles socialistes, en un article a la premsa ens ha dit —opina ell— que vostès, amb aquesta intervenció, estan preparant el pacte a Madrid. A mi em sembla que, en política, especular o no sobre pactes és legítim, però té molt poca substància, fins que no es pot parlar de fets. El que sí que nosaltres podem constatar una vegada més és una llista bàsica de coincidències, d'aplaudiments; estalvio a les diputades i els diputats, especialment als de la majoria, tornar a repetir el rosari de lleis —que cada dia és més llarg— fonamentals que afecten Catalunya, que erosionen, com diuen vostès, l'autonomia de Catalunya, on han votat Minoria Catalana amb el Grup Socialista a les Corts Generals.

Recordo com el President Pujol, en aquesta mateixa entrevista, torna a dir que està d'acord amb la línia bàsica de la política econòmica del Govern, i afegeixo que la identitat, fins i tot, es dona en la degradació del debat polític. És tan degradant el que estem parlant avui..., o encara ho és més la manera com el Govern central va tractar el 14 de desembre, amb les desqualificacions d'agents socials i polítics que hi estaven democràticament i profundament implicats. Llavors, jo em faig una pregunta, com a home d'esquerres, en veu alta, davant de tota la Cambra : Qui beneficia? Qui beneficia aquesta degradació? I em responc, amb tot el dret d'equivocar-me : a una sola opció, una opció partidista, una opció que en podem dir «pujolisme», Convergència i Unió, una opció que sap perfectament com pot anar erosionant valors d'esquerres i com pot anar, en aquest sentit, allunyant possibilitats alternatives a Catalunya. Catalunya no en surt beneficiada. Miri, podem ara assistir a un debat molt important sobre tal o tal forma de degradació del debat, però podríem entrar en debat de debò, sobre què passa en temes que es deia que anaven a ser objecte de consens i d'acord de solució, com és el Patronat Català Pro Europa, com són les lleis territorials, com és la mateixa entrevista amb el President del Govern, com és una quantitat de vegades que vostès ens parlen que han desbloquejat les relacions amb el Govern central, i continuen bloquejades! O sigui, amb una entrevista on se'ns diu que les relacions no van bé, o que el Govern central no escolta, amb una coincidència bàsica sobre eixos legislatius i polítics, saben perfectament que la tàctica beneficia una opció partidista, no beneficia l'autonomia de Catalunya, i no un sector o una manera d'interpretar l'autonomia : no beneficia per a dotar-nos dels instruments per solucionar els problemes que avui hi ha a Catalunya, perquè continua bloquejada la Junta de Seguretat, perquè continuem desgastant-nos sobre competències, perquè continuem per la via dels recursos, i tot això forma part, ja, d'una cerimònia de la confusió —que no és de fa dos dies; és de fa nou anys— on l'únic benefi-

ciat, senyor Pujol, és vostè, perquè això ho juga meravellosament bé. Sembla que estem enfrontats, coincidim en allò bàsic, però Catalunya no avança, i a vostè li continuen deixant la porta oberta per continuar dient que el Govern central no escolta, perquè ens agredeixen, perquè el país va bé, i un llarg etcètera. Seria bo, doncs, que aquest debat, apellant a la mateixa serenitat que feia el senyor Obiols, no fos un debat sobre tal o tal espectacle de la política, sobre la política com a distracció, sobre si s'ha dit tal o tal paraula en les declaracions, sinó que fos un debat sobre les opcions que s'amaguen darrere d'aquestes maneres de procedir en el debat parlamentari.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Ribó. El Molt Honorable senyor President té la paraula.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT (Jordi Pujol i Soley) : Senyor President, voldria saber si dispenso de vint minuts o...

El Sr. PRESIDENT : Té trenta-dos minuts i mig, la suma de les interpellacions, de totes dues.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT : Bé, no caldrà... Sí, sí. No caldrà tant.

Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, la primera cosa que els he de dir en aquesta resposta a aquestes dues interpellacions és que reclamo —una cosa òbvia, sembla, però potser val la pena que ho digui— per a mi el mateix dret que tenen tots els ciutadans de Catalunya d'expressar-se lliurement sobre tot, en tot moment i en tot lloc. I no només això : vull dir que, de vegades, el President de la Generalitat té l'obligació, més que ningú, de fer saber la seva opinió —per crítica que sigui envers algú o envers algun grup social—, i que té l'obligació, no solament el dret, de prendre posició —per negativa que sigui aquesta posició— envers determinades actituds d'un grup social o, fins i tot, de tota una societat, de tota la societat; que té el dret i fins i tot l'obligació, de vegades, de fer un crit d'atenció. I jo ho he fet més d'un cop, i crec que ho hauré de continuar fent, de vegades, quan calgui, quan cregui que cal, perquè és el meu dret, i, fins i tot, la meua obligació. I, evidentment, entre aquests drets hi ha el de criticar un diputat. Com tothom.

Què ha passat? En primer lloc ha passat que el dia 13 TV3 em va demanar una entrevista, cosa que és perfectament normal que les televisions de tot el món facin amb els presidents de govern. Sense anar més lluny, aquest tipus de declaracions polítiques —és a dir, al marge que s'apareixi presidint un acte, una inauguració, el que sigui— és pràctica corrent per part, evidentment, de Televisió Espanyola, com és molt lògic, amb el President González o amb..., o de les televisions franceses, posem per cas, amb el President Mitterrand, o amb els caps de govern, tant li fa que fos en Chirac abans, o ara en Rocard. I a mi mateix, també, més d'un cop —l'any passat mateix—, me la va demanar Televisió Espanyola. Cal recordar, a més, que unes declaracions així, doncs, netament polítiques, jo no les havia fet des del dia 7 de juliol de l'any 1988; és a dir, des de fa més de set mesos, i que si en deixem de banda una, que era obligada, que eren les que vaig fer el dia 30 de maig, l'endemà mateix d'haver guanyat les eleccions autonòmiques, entre el 7 de juliol del 88 i les anteriors que havia fet, havien passat més de nou mesos : l'octubre del 87. Si, realment, jo actués, com deia el senyor Ribó, amb aquella discrecionalitat, bé, hauria

estat molt lògic que quatre mesos abans de les eleccions, el gener, el febrer de l'any passat, jo, així com per casualitat, m'hagués deixat caure per TV3 a fer algunes declaracions d'aquest tipus, també polítiques. Però no és el cas, i la veritat és que l'espaiament que hi ha entre les meves intervencions —no aquestes, sinó ja de fa temps— a TV3 és molt superior al que sol donar-se en els casos abans esmentats, i a algun dels quals ha fet referència el mateix senyor Ribó, i també molts altres exemples que podria relacionar.

Dit això, els confesso que en un primer moment em va desagradar haver de tenir aquest debat, però també és veritat que molt aviat vaig canviar d'opinió, perquè no els puc negar que, de fet, en el fons, jo desitjava, feia temps, poder dir al país, i en especial a la classe política, d'una manera que se n'adonés, no d'una manera que rellisqués, com tan sovint passa, que ja n'hi ha prou d'una manera de fer política dominada per la incontinenència i per l'ànsia de destruir persones i entitats, la versió nostrada d'allò que en deien *el acoso y derribo*. Per tant, ho celebro, ho celebro, això, encara que, com ha dit molt bé el senyor Obiols, el que estem fent és arriscat i n'hem de ser conscients. Perquè, és clar, es tracta de parlar d'ètica, però no d'una ètica estratosfèrica, oi?, sinó de l'ètica de cada dia, i dels problemes i de les persones, i això, com ell ha dit molt bé, és arriscat.

Què ha passat? Repeteixo: ha passat que en aquest interview vaig fer unes crítiques contra aquesta manera que deia, que explicava ara, de fer política. Vaig fer aquestes crítiques —i això veig que no ho ha dit ningú— contestant —tinguin-ho ben present, això— els atacs que s'han fet contra el Conseller Gomis i contra el Govern de la Generalitat entorn del cas Bascompte. El desencadenant d'això és el cas Bascompte: que quedi clar. Bé, el senyor Obiols deia que el Partit Socialista ha tingut molta paciència. Jo li he de dir que nosaltres, i jo mateix, n'hem tingut molta, potser massa, perquè aleshores, quan se'n té tanta, passa que, quan hi ha la rèplica, doncs, resulta detonant. «Com és possible, si aquests no deien mai res? Què ha passat? I per què ara?» —aquesta sorpresa que dèiem. Per què ara, que hi ha molta gent que tenia la sensació, amb una visió molt superficial de les coses... Però és que potser no hi havia motiu per a això! I és veritat que s'estan fent uns canvis en el Patronat Català Pro Europa, com abans s'ha dit, que es fan, en la línia del que havia estat sol·licitat pels diversos partits d'oposició, i especialment pel Partit Socialista. I és veritat que tenim previstos actes que, en realitat, són actes que en un cert sentit poden representar acostaments, no únicament, ni potser principalment, polítics, sinó, diguem-ne, humans i d'actituds —que són més importants, moltes vegades, les actituds. M'ho han sentit a dir moltes vegades, quan intento explicar que no podem continuar pel camí que seguim, he dit «les actituds són més importants que els programes», i això no se m'ha entès. I ara, potser, aquesta vegada s'entendrà. És veritat! I és veritat que nosaltres —és veritat, senyor Ribó, i ho he de recordar també al senyor Obiols— hem fet uns esforços màxims d'entesa amb l'Administració central, és clar que sí. I hem ajudat tant com hem pogut a la governabilitat del país, a la governabilitat de tot l'Estat. Ja sé que el Partit Socialista, a Madrid, no té necessitat dels nostres vots, però nosaltres hem assumit les responsabilitats com si en tinguessin, d'acord amb el que eren les nostres idees, el nostre concepte del que ha de ser el govern del país; hem assumit totes aquelles cotes, diguem-ne, de críti-

ca, que tan tranquil·lament podríem haver obviat. Però, de tota manera, els he d'advertir que les coses no van bé. Es pot dir «ara tot va bé»; no van bé, perquè la veritat és que la compensació que hem tingut nosaltres per totes aquestes actuacions de signe positiu és pràcticament nul·la, des del punt de vista que realment ens interessa, que és del punt de vista autonòmic; des del punt de vista de l'actitud del Govern respecte a l'autonomia i respecte a Catalunya. En aquest sentit, el resultat és molt i molt escàs.

Però, en fi, de tota manera, comprenc la sorpresa d'alguns. Potser no era el moment, però és que el moment no l'hem triat nosaltres, no l'he triat jo, el moment. Jo no he triat el moment de l'atac que se'ns ha fet pel cas Bascompte; si tan bé anaven les coses i tant s'havia de fer per aproximar-nos, potser se'l podien haver estalviat, aquest atac gratuït i infonamentat; potser se'l podien haver estalviat vostès, aquest atac pel cas Bascompte, al Parlament i a fora del Parlament —a fora del Parlament, per cert, amb alguna col·laboració que se li ha vist massa el llautó. Aquest atac, l'han desencadenat vostès ara, gratuïtament, i el fet xocant i molt agressiu —sent-ho haver-ho de dir, però també s'han de dir les coses, perquè les coses no poden passar desaparebudes— de l'Alcalde de Barcelona presentant *La Rosa de Barcelona* l'han creat vostès, ara, aquestes dies.

Però evidentment que això darrer no hauria provocat la meua resposta, això de l'Alcalde de Barcelona fotografiant-se repartint *La Rosa de Barcelona*, perquè és un gest tan mancat, entre altres coses, d'elegància que es desqualifica sol; en canvi, jugar amb el tema terrorista és d'una extrema gravetat, això sí. I ho he volgut aprofitar per dir que prou, prou d'això!, en nom de l'ètica, senyor Obiols, en nom de la dignitat democràtica, senyor Obiols, i —hi afegeixo— en nom de la convivència catalana.

Vostès es poden preguntar, malgrat tot això, per què el dia 13 el President de la Generalitat va fer les crítiques que va fer. Ara deixo de banda que vostès —els socialistes— tenen la pell més fina que ningú; vostès... Ara jo tampoc —li agraeixo al senyor Obiols— no faré, no treurem els dossiers, però, de tota manera, vostès, que vénen d'una escola que té com un punt alt de preciosisme dialèctic haver dit, per exemple, des de la tribuna del Congrés dels Diputats, que el President del Govern d'aleshores, el senyor Suárez, era un «*tahur del Mississipi*» —i els vull dir que una de les vergonyes meves, com a diputat, és no haver tingut el coratge aquell dia d'aixecar-me i haver-me'n anat, ja que el President del Congrés dels Diputats no va complir amb la seva obligació de fer callar immediatament aquell diputat—, vostès, en canvi, troben normal, també, que el mateix Alcalde de Barcelona reparteixi, faci la propaganda de revistes que equiparen el senyor Secretari General de la Presidència de la Generalitat al Padrino, etcètera...

Bé, vostès es consideren ofesos a les primeres de canvi quan algú gosa replicar, quan algú gosa replicar, i realment vostès són d'allò que en diuen «mira'm i no em toquis». Però, a part d'això, a part d'això —que jo acceptaria que vostès tenen tot el dret de ser de «mira'm i no em toquis» si vostès, per la seva banda, no fossin tan poc respectuosos—, a part d'això, vull recordar —i ningú no n'ha parlat avui, aquí— que les meves frases es varen produir arran del tema Bascompte. És aquest el cas. I en això m'hi hauré d'aturar una estona, i afortunadament

tenim temps, potser fins i tot fent, parlant d'algun tema que algú pot dir : «Home!, això no té res a veure amb el que estem discutint». Sí, que hi té a veure; molt més, evidentment, que moltes de les coses de les quals ha parlat el senyor Ribó.

Mirin : Catalunya és un país que fa un formidable esforç de convivència. Un país, per una banda, perseguit en la seva identitat durant quaranta anys, i de fet molt més de quaranta anys, fa segles; per l'altra, és un país amb una forta immigració, amb tota la problemàtica lingüística, cultural i de sensibilitat que això comporta; que accedeix a la democràcia en un moment de gravíssima crisi econòmica, amb un atur que va arribar a ser del 23%, amb l'especial incidència que això, aquest atur, tenia precisament en els sectors d'alt percentatge immigratori; amb un dèficit d'infraestructura, sobretot d'equipaments socials, que incideix d'una manera especial també en aquest sector, un dèficit molt acusat; amb el desànim, per altra banda, que la crisi ocasionava en la petita i mitjana burgesia del país i en la seva menestralia; un país, a més, amb un urbanisme disgregador, gens integrador, sense gaire experiència democràtica o que se suposava que no en tenia gaire; un país que previsiblement podia sentir-se temptat per un cert revengisme nacional, etcètera, allò d'«ara és la nostra», moltes coses d'aquestes : un país que tenia totes les cartes perquè s'hi produís una ruptura de la convivència. Doncs, bé, contra tot pronòstic, Catalunya té un grau de convivència i de respecte ciutadà alt, m'atreveixo a dir que superior a la mitjana europea, i tinc fonament per dir-ho. I de qui és mèrit, això? Home!, és mèrit, fonamentalíssimament, de la societat catalana, que ha tingut bon instint —instint— i seny. Però és innegable que una part del mèrit correspon a l'acció del Govern de la Generalitat, que des del primer moment, d'una manera ben explícita, ho hem dit sempre —jo des d'aquesta tribuna he dit : «La convivència és més important que la llengua», cosa que, dit per mi, té una gran importància—, doncs, des del primer moment, d'una manera ben explícita, hem posat l'èmfasi en això.

Amb tot, torno a dir que quedo absolutament sorprès que del cas Bascompte no n'hagi parlat ningú, perquè les meves declaracions, ja que va de declaracions, es produeixen contestant el cas Bascompte. Malgrat tot, malgrat aquest resultat potser per molts inesperadament tan positiu, aquest tema continua essent delicat, encara és delicat. Escoltin-me bé : n'hi hauria prou que un dia un grupet de deu o dotze persones que no representen res i que són molt difícils de controlar per nosaltres i també per tota la gent que porta la lluita antiterrorista d'aquí i de Madrid, n'hi hauria prou que un grupet de deu o dotze persones, que no representen res, però que posés una bomba criminal, amb intencionalitat ben triada, amb intencionalitat per fer mal en punts fràgils de la nostra convivència, n'hi hauria prou amb això perquè es produís un mal irreparable. Jo els he de confessar que jo, pensant en aquesta eventualitat, tremolo, i això és una cosa que es pot produir, que es pot produir, i és per això, sense que respongui —de lluny, a distància astronòmica— ni a la voluntat, ni a l'interès —l'interès de Catalunya està diametralment oposat a la bogeria terrorista— ni a la voluntat, ni a l'interès ni a la sensibilitat del país..., però això pot passar. I és per això que hem d'estar sempre molt vigilants, i és per això també que aquest tema tan delicat no pot ser objecte d'utilització partidista. Això, fer-ne objecte d'utilització partidista, és molt greu, és indignant. Potser algú em dirà :

«Compte amb la visceralitat!». Bé, controlem-la; un cop controlada, ho repeteixo : és indignant. I, per molt que els molesti, als senyors socialistes, els he de dir que vostès de vegades ho fan. En aquest cas d'en Bascompte ho han fet, ho van fer, i ho van fer ara —jo ho sento molt, que ho fessin precisament ara; m'hauria anat molt bé que ho haguessin fet d'aquí un mes, o fa tres mesos, però ho van fer ara—, i per això vaig dir el que vaig dir a TV3, i ho ratifico. I ratifico encara una altra cosa, i és que mentre vostès no varen accedir al Govern de l'Estat sovint no varen saber prendre l'única actitud que en aquest tema hi pot haver, que és la del suport decidit a la lluita antiterrorista; el van tenir, el van donar, aquest suport, però sempre acompanyat de mil reticències, de mil peticions de dimissions, de mil intents d'aprofitament, també, partidista. I això ho vaig criticar.

Precisament perquè aquest tema és tan delicat i perquè faig cas del que molt encertadament ha dit el senyor Obiols abans, i perquè el debat és trencadís, el nostre debat és trencadís, no exhumaré frases negatives ni crítiques, sinó, al contrari, exhumaré sobre això del terrorisme... Ho torno a repetir : tot aquest debat s'origina per unes intervencions que hi va haver sobre el cas Bascompte i sobre el terrorisme. Sembla que s'hagués oblidat, això! Bé, doncs, no exhumaré frases negatives ni crítiques, sinó al contrari, exhumaré dues frases positives, una d'elles, per cert, del senyor Felipe González, i l'altra és meua, i em perdonaran : espero que no es considerarà que faig un abús excessiu de la tribuna si cito una frase meua, i a més molt llarga. És una frase que, essent jo diputat al Congrés, a Madrid, en un debat del 30 de maig de l'any 79, vaig dir el següent, entre altres coses : «Nosotros damos nuestro apoyo pleno al Gobierno y, por supuesto, al Ministro del Interior». Dic això perquè un dels arguments clàssics de l'època era dir, en fi, allò del «sí, però» : «Sí, sí, donem suport, però el Ministre de l'Interior ha de dimitir», i aleshores la gran carregada. No era la manera de fer-ho, estimats amics, no era la manera de fer-ho. Segueix —fixin-se bé amb el que dic— : «Lo damos y lo daríamos si el Gobierno fuese un gobierno socialista y el ministro del interior fuera un socialista. Si en la actuación del Ministro del Interior vemos en algún momento algo que va contra el respeto a las libertades nosotros se lo advertiremos, nosotros lo criticaremos, pero sin ánimo de lesionar su autoridad, de lesionar su eficacia y, por supuesto, sin ánimo de hacer de ello bandera de partido, bandera de partido, ni siquiera bandera de partido en algo que pudiera ser tan importante para nosotros como la defensa de nuestros planteamientos nacionalistas. Si algún día pensamos que la posibilidad de actuación del Ministro del Interior se ha agotado iremos a verle antes de decirlo en la Cámara; le diremos que a nuestro entender su función, sus posibilidades de actuación se han agotado, pero entretanto el Ministro del Interior y el Gobierno tienen nuestro apoyo en el más pleno y absoluto sentido de la palabra.» Ningú, i evidentment cap socialista, no va gosar dir mai, no va dir mai el que vaig dir, ni la meitat de la meitat d'això; per això jo dic a la televisió : «Jo tinc més autoritat moral, evidentment, que quasi tothom, amb alguna, molt poques excepcions, en tot cas no socialistes».

Vaig dir més —perdonin que abusi de la seva paciència, com diria un diputat i amic— : «Estamos también a la disposición del Ministro», i naturalment del Govern, «y pensamos que toda la Cámara lo va a estar para proveerle de otro medio esen-»

cial —haviem parlat dels mitjans jurídics, materials, etcètera—, «otro medio esencial en relación con el cual muchos de los aquí presentes somos poco o mucho culpables, y es la creación de la imagen adecuada, de la imagen que necesita la lucha contra el terrorismo, y he hablado en primera persona del plural y admito que todo esto puede haber sido comprensible, pero hoy necesitamos nosotros, la clase política y los creadores de la imagen pública, los periodistas, los intelectuales, todos, crear una imagen que sea la que se necesita para luchar contra el terrorismo. Sobre estas cosas no se pueden hacer bromas en ningún terreno, en ningún sentido, por inteligente, por fácilmente y brillantemente inteligente, por así decirlo, que sea la crítica.» Això valia aleshores, el mes de maig de l'any 79, i evidentment val ara, i val també en el Parlament de Catalunya i val per al Partit Socialista de Catalunya

I la segona —molt positiva— és de Felipe González, poc abans de les eleccions del 82, al Congrés, quan el partit ja havia superat, el Partit Socialista ja havia superat una primera fase que m'atreveixo a qualificar de poc positiva —no és que no es pronunciés contra el terrorisme, sí, i molt clarament, però sempre, i això no ho llegiré, doncs, a base d'introduir-hi molts i molts elements crítics—; però aleshores ja, possiblement ja amb una mentalitat de cap de govern, el futur President del Govern diu que no s'ha de... —cito, ara—, que es tracta de «no caer en la tentación de hacer electoralismo o no caer» —escollin bé, senyors del PSC— «en la tentación de confrontaciones de consumo interno», amb motiu d'això. Molt ben dit. Suposo que estan d'acord que està molt ben dit el que ha dit el senyor Felipe González. Ara, això que el senyor Felipe González deia —deia que no s'havia de fer— és el que vostès han fet, i no és el primer cop que ho fan, crear imatge, insinuar, crear la imatge de complicitats, allò que diuen el «caldo de cultiu», les complaences, etcètera; això, ho han fet. Ara ho han tornat a fer, ha motivat la meua resposta... dura. És clar que ha de ser dura. Com volen que sigui? No és el primer cop que ho fan, ni el segon, ni el tercer, però, en canvi, espero que sigui l'últim.

I aquest és el tema fonamental, eh?, és per això que hi va haver les declaracions. Vaig dir a TV3 que el que ha fet la Generalitat i el que ha fet el Conseller Gomis, en aquest cas, és del tot correcte; i ho vaig dir, evidentment, des del coneixement, que, com poden comprendre, és important, extens i profund, és el que cal que tingui el President del Govern de Catalunya i el seu Conseller de Governació sobre quina és la situació i sobre el que, des del punt de vista de la lluita antiterrorista, convenia fer —no des del meu punt de vista únicament, sinó del de la gent que el porta, també. I la prova que ha estat correcta aquesta conducta és que es manté un bon contacte i una bona relació, sense recriminacions, sense cap recriminació, ni pública ni privada, amb el Ministeri —no ara fa tres mesos, sinó ara, ara mateix, avui mateix, amb el senyor Corcuera i amb el senyor Vera, per dir noms concrets—, sense cap recriminació. Per què vostès han de ser més papistes que el Papa? Per partidisme, simplement. «A veure què en treiem, d'això...». Això no és correcte. El partidisme aplicat a això és a les antípodes de l'ètica, de la dignitat democràtica i, òbviament —una cosa que vostès no deien en el seu anunci—, de la convivència catalana. I és un fet que justifica que el President de la Generalitat, el President de Catalunya, com a President, faci

ús del seu dret i també de la seva obligació d'advertir que això no es pot fer; això atempta contra els interessos més bàsics, més fonamentals del nostre país. Aquest va ser el sentit de la meua intervenció i la seva motivació.

Moltes gràcies, per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, Molt Honorable senyor President. L'Il·lustre Diputat senyor Obiols té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. OBIOLS : Moltes gràcies, senyor President. Senyores diputades i senyors diputats, em referiré a tres aspectes que han estat, pràcticament, el contingut de la intervenció del President Pujol, i començaré pel tema sobre el qual ha donat més importància, que ha estat el tema del terrorisme.

L'altre dia em deien que a Madrid diuen que el senyor Roca i el senyor Pujol pertanyen a dos partits diferents; després d'haver escoltat avui al senyor Pujol, jo he tret la conclusió que hi ha un senyor Pujol d'un partit i un senyor Pujol d'un altre partit. Perquè jo, amb les coses que ha dit vostè sobre el tema del terrorisme, hi estic d'acord : no amb les crítiques que ens ha adreçat, que són intolerables, que són intolerables, però sí amb la tesi de fons —totalment d'acord, que amb el tema del terrorisme no s'hi pot jugar. Però jo vaig sentir en aquesta mateixa tribuna, i no fa pas massa temps, una persona que es deia Jordi Pujol i que era President de la Generalitat, que va jugar amb el tema del terrorisme, senyor President; va jugar fins al punt que ens vam haver d'aixecar uns quants per dir : «Això no es pot dir; en el Parlament es pot dir tot, però això no es pot dir». I el que es va dir va ser, exactament —ho recordo en la seva literalitat, i ho recordaré sempre—, va ser un President de la Generalitat que es diu Jordi Pujol, que va pujar a aquesta tribuna i es va atrevir a dir, literalment : «Seria molt trist que a Catalunya haguéssim d'arribar algun dia a la conclusió que allò que no s'obté per la via del diàleg s'obté per la via de la violència». I ens vam aixecar uns quants i vam dir : «Senyor President, això no es pot dir; senyor President, això és jugar amb el terrorisme, de la pitjor manera possible». I és jugar amb el terrorisme partidísticament acusar els socialistes, d'una manera absolutament infonamentada, primer, d'haver canviat la seva posició, el seu capteniment a l'entorn d'aquesta qüestió, i això no es pot fer gratuïtament a un partit que ha estat, de tots els partits democràtics de l'Estat espanyol, el que ha pagat amb vides humanes el preu més elevat en el combat contra el terrorisme, i acusar el Partit dels Socialistes de Catalunya de jugar a l'entorn del tema del terrorisme, quan nosaltres ens hem limitat a dir en aquest Parlament que nosaltres discrepem que un conseller de governació destini el seu temps i els seus recursos a buscar feina per a un condemnat d'un delictes greu de terrorisme : no es pot acusar els socialistes de jugar amb el terrorisme quan expressem aquesta opinió, perquè aquesta opinió hauria de ser compartida per tota força democràtica responsable. Qui és que juga, doncs, amb el terrorisme, senyor Pujol? Vostè o nosaltres? No entrem per aquesta via perquè, realment, pot ser una via —vostè ho ha dit— molt perillosa. Però que consti —que consti en acta, que consti davant l'opinió pública, davant els mitjans de comunicació, que consti davant els membres d'aquesta Cambra—, que, aquí, l'única persona que en algun moment determinat ha aixecat l'interrogant de si podia ser més eficaç la via del diàleg i de la democràcia o la via de la violència ha estat vostè, senyor Pujol —i vostè com a President

de la Generalitat. Com s'atreveix, aleshores, a utilitzar el to que ha utilitzat en aquesta Cambra contra nosaltres, a l'entorn d'aquesta qüestió?

I parlem del següent tema que vostè, una mica allusivament, ha tocat. Vostè ha escollit la via de la ironia, i la via de la ironia no li surt gaire bé. Diu: «Vostès són de pell molt fina, davant de les crítiques» —si no ho recordo malament, ha dit de «Mira'm i no em toquis». Senyor President, jo he estat insultat i criticat. Però no solament això: jo he estat agredit físicament en dos recintes de la Generalitat de Catalunya en els darrers anys —en aquest Parlament, a les seves portes, i al Palau Robert de la cruïlla passeig de Gràcia - Diagonal—, i he callat, i he callat. Senyor President, nosaltres hem suportat durant anys tones d'improperis i, en general, hem callat, hem callat. Senyor President, nosaltres hem callat quan vostè presidia una festa del seu partit on hi havia un ninot que representava el primer secretari del Partit dels Socialistes de Catalunya per tal que els fills dels militants de Convergència s'exercitesin en el bon estil de fer política, de disparar projectils contra el líder de l'oposició, contra el dirigent dels socialistes catalans, i hem callat. Senyor President, nosaltres hem hagut d'escollar, i no fa pas massa temps, com un home públic, un ex-alt càrrec de la Generalitat, deia que els socialistes són els traïdors dins les muralles, i hem callat, i hem callat. Hem hagut d'escollar tones d'improperis, i hem callat.

El que no podem acceptar, senyor President, és que, davant aquesta situació tan summament desequilibrada, tan brutalment indignant, vostè aparegui aquí com l'atacat, i nosaltres apareguem com els que ataquem, quan la realitat concreta de les coses a Catalunya —no ara: des de fa deu anys— és una realitat absolutament descompensada en aquest terreny, absolutament desproporcionada en aquest terreny. Jo no voldria —com tampoc ho ha fet el President; només de passada, una mica—, fer al·lusió a alguns temes d'aquesta naturalesa... No sé si fer-ho, però que quedi clar, senyor President, senyores i senyors diputats de la majoria, que nosaltres no és que tinguem la pell fina, no és que siguem de «mira'm i no em toquis», és que nosaltres hem hagut d'acompanyar al llet de mort i a la tomba homes que havien parat la seva carn una i dues i sis vegades a l'acer de les bales del franquisme, per defensar la democràcia i per defensar Catalunya, i van morir en la tristesa de veure's calumniats, insultats, befats com a homes que empastifaven Catalunya, com a botiflers, com a no-catalans, com a mals catalans.

Senyor President, realment, és un sarcasme intolerable que vostè ironitzi dient que els socialistes tenim la pell fina i que som una mica de «mira'm i no em toquis», quan hem hagut de patir per la tercera cosa que li diré, aquesta situació. I la tercera situació, la tercera cosa a la qual vostè ha fet al·lusió... Diu: «Vostès no en parlen, no en parlen»; però fem, i fem —crec— bastant. És el tema de la convivència en aquest país. Jo vaig tenir una conversa, fa ben pocs dies, amb un dirigent de Convergència que em deia: «Les dues coses més importants que han passat políticament a Catalunya, des de la transició, han estat: primer, allò que el PSC ha fet per la unitat civil de Catalunya i per la convivència política a Catalunya i, segon, la llambregada intuïtiva genial del senyor Pujol, l'any 80, d'orientar tots els seus trets unidimensionalment en l'atac contra els socialistes presentant-los com una força no genuïnament

catalana, com una força no genuïnament catalana». Si hi ha un partit, senyores i senyors de la majoria, que té l'orgull i l'honor d'haver fet exactament allò que calia fer per garantir la unitat civil a Catalunya, la seva nacionalització, mantenir aquest país en un límit de convivència, ha estat el nostre partit, i el nostre partit aguantant, aguantant, aguantant fins i tot que, en un moment determinat, irònicament, el senyor Pujol utilitzi el sarcasme de dir «vostès tenen la pell molt fina». I continuarem aguantant, senyor Pujol; continuarem aguantant. Perquè a nosaltres ens guia l'interès del país i voldríem que a vostès els guiés, també, aquest interès en tot moment.

Vostè diu una cosa, senyor Pujol, que sap perfectament que no és veritat. Diu: «El desencadenant de tot és l'afer Bascompte». Però vostè va parlar de moltes altres coses, senyor Pujol; no va parlar simplement d'aquesta. Vostè es podia haver limitat a dir: «Allego la més solemne protesta contra el capteniment dels socialistes a l'entorn d'aquesta qüestió», i hauria estat en la seva legitimitat més absoluta. Però vostè va quantificar a tort i a dret, va desqualificar a tort i a dret; vostè va repetir una i dues i tres i quatre i cinc vegades que una força política democràtica com la nostra, que compta amb el suport, *grosso modo*, d'un milió de ciutadans i ciutadanes de Catalunya, és una força política antinacional —o no ho va dir? Vostè va dir que érem una força que atacava Catalunya —o no ho va dir? Vostè va dir que érem una força política que empastifava Catalunya —no el partit: Catalunya, el país—, que atacava el país. Vostè es va treure de la màniga una invenció i una mentida, com una pretesa presa de posició del nostre partit alegrant-nos pel testament de Salvador Dalí —que era un testament previsible, tractant-se d'un franquista—, dient que anàvem contra el país, que cometíem una barrabassada atacant el país. Què té a veure això, senyor Pujol, amb l'afer Bascompte? No fem bromes, no fem bromes amb el país ni amb aquesta Cambra.

Senyores diputades i senyors diputats, jo desitjaria que una de les frases del President Pujol, que s'han pronunciat en aquesta tribuna fa uns moments, fos veritat, quan ha dit: «això ha passat una vegada i no tornarà a passar mai més». Ho desitjo realment, ho desitjo sincerament. Per nosaltres no mancarà. Però, senyor Pujol, jo li haig de fer un advertiment, i prengui-se'l ben seriosament, prengui-se'l ben seriosament: nosaltres farem, una vegada més, un esforç de contenció, un esforç de capteniment i de diàleg, de responsabilitat, però de la mateixa manera, senyor Pujol, que vostè ha dit «aquesta és l'última», jo li haig de replicar també dient: senyor Pujol, aquesta és l'última que li aguantem, senyor Pujol, senyor President. Nosaltres no ho tolerarem, en cap altra circumstància. Amb la convicció que el nostre capteniment i la nostra orientació política, que la nostra activitat serà l'activitat que ens hem marcat, l'activitat d'una oposició, d'una força d'alternativa que fa tasca d'oposició en aquesta Cambra i en la societat catalana, amb duresa quan cal, però sense desqualificacions, amb aquesta convicció, li haig d'advertir ben solemnement, ben seriosament que aquesta, aquesta vicissitud lamentable i trista d'unes declaracions extemporànies i fora de mida, calumnioses, profundament atemptatòries a la convivència política del país, serà la darrera, la darrera de les ocasions que no tindrà la rèplica que veritablement mereix pel bé de Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Obiols. L'Illustre Diputat senyor Ribó té el seu torn de rèplica.

El Sr. RIBÓ : Gràcies, senyor President. Nosaltres creiem que estem debatent sobre la presència del President de la Generalitat a TV3, les seves manifestacions, la seva política, no sobre el que han fet d'altres o el que han manifestat d'altres. I li haig de dir de bell antuvi en aquesta rèplica que quina casualitat que el varen trucar, senyor President, de TV3, la vigília del debat al Congrés dels Diputats, i, a més —quina casualitat!—, quan vostè tenia ganes de replicar per l'afer Bascompte.

Vostè ha intentat desplaçar el debat sobre altres qüestions que no eren, ni molt menys, els objectes de les interpellacions ni de les primeres intervencions, i vull dir algunes coses sobre això : temes seriosos com el terrorisme, la convivència o l'ètica. Del terrorisme, senyor President, tots els grups d'aquesta Cambra estem bàsicament d'acord amb una actitud que vostè avui, i també en aquelles manifestacions, va intentar patrimonialitzar; jo li podria recordar una entrevista que tinguérem els dirigents polítics de Catalunya al més alt nivell, al seu despatx, al Palau de la Generalitat, l'endemà d'Hipercor, i li podria recordar amb quina fermesa quins grups parlamentaris defensaven la necessitat de convocar una contundent manifestació cívica de resposta. I jo també vull recordar-li, com ha fet el senyor Obiols —i com vaig fer des d'aquesta tribuna, en el debat de política general—, que va ser vostè qui va jugar amb la imaginació quan va dir : «Imaginín-se si arribéssim al convenciment que la via violenta dóna més resultats que la via pacífica». Seria ironia que jo ara entrés a defensar el que ha fet el partit que té anys com per poder parlar-ne, el PSUC, per la convivència de Catalunya, i em sembla absurd que entrem aquí en un debat sobre la cursa de medalles de veure qui ha estat més el que ha contribuït a la convivència social.

I, per últim, és irònic sentir-lo, a vostè, dir que el debat és trencadís perquè es parla d'ètica, dir-ho quan nosaltres, el nostre Grup parlamentari, arran del seu discurs a la festa de Convergència, varem presentar una interpellació sobre ètica i política i ens varen seguir dos altres grups presentant també les seves interpellacions, i vostès, vostè, en aquest debat tan important i trencadís, al màxim a què es va dignar és a trametre'ns, via un Conseller —el d'Indústria, precisament—, una resposta per escrit; quan el que li parla, senyor President, havia estat empastifat personalment per un portaveu del seu Grup majoritari, que havia intentat introduir en el debat polític connexions absolutament alienes a aquest per devaluar els arguments de debat polític.

Jo li torno a demanar —no per aquest fet personal o aquest mal ús de les armes polítiques—, li torno a demanar si vostè es ratifica o no en el que va dir, no fa pas tant, que l'oposició calumniava. I continuem amb el silenci per resposta. Si vol parlar d'ètica —que no és exactament del que nosaltres volem parlar avui—, nosaltres avui volem parlar de la paradoxa que en aquest Parlament altra vegada estem fent un espectacle de distracció sobre el fons dels temes polítics, i vostè en això és un mestre : torna a defugir els temes polítics. Mestre, ja li hem recordat, que el porta a tenir el seu màxim col·laborador, Secretari General —ara ja no per delegació—, a parlar al Congrés dels Diputats amb tota una tonalitat d'aplaudiment al Govern central, i menys de vint-i-quatre hores abans permetre's tots els jocs que es va permetre en aquella intervenció a TV3.

Vostè ha plantejat en l'entrevista molts altres temes, senyor Pujol : les relacions amb Madrid, el tema del racisme, el tema

de la xarxa de transports, el tema de la política econòmica del Govern central... Són o no importants aquests temes per a Catalunya? ¿És fugir del debat, avui, intentar que vostè —que és per això que hem fet interpellacions— respongui, no instrumentalment des de TV3, on no hi ha rèplica, sinó en aquesta Cambra, avui o altres dies, sobre qüestions que afecten l'autonomia de Catalunya, la política global econòmica de l'Estat, la convivència, com el racisme?

«Amb Madrid les relacions no van bé» —ho hem tornat a sentir—; la meua pregunta com a parlamentari, la que tindrien obligació de fer els de Convergència i Unió en aquesta Cambra, és dir-li, al senyor Pujol : «¿No van bé perquè ho diu vostè o perquè ho han sentit dir en un debat de la Comissió de Traspassos o de la Comissió de Cooperació? ¿No van bé perquè tenim encara el secret total sobre les entrevistes que fa González amb Pujol, que mai han estat explicades en aquesta Cambra, i ens hem de fiar del President de la Generalitat, o no van bé perquè qui tenim l'encàrrec del poble de controlar el Govern de la Generalitat ho hem debatut i ho podem constatar?» Aquí està la responsabilitat del Parlament. No es pot jugar amb el tema de l'autonomia com rendiblement, partidísticament, no per a Catalunya, juguen vostès : ara van bé, ara no van bé. Per què no van bé? Per què no funciona la Comissió de Traspassos de la institució autonòmica? Per què no hi ha pluralisme a la Comissió de Cooperació? Per què no hi ha transparència sobre aquestes entrevistes?

En l'entrevista a TV3, senyor Pujol, vostè..., anava a dir-li «va prendre el compromís», si és que en podem dir així, dient : «Ara no li vaig a explicar l'entrevista». I és lògic : no pot explicar *a priori* què va plantejar el President del Govern —«ja ho explicaré»—; ho explicarà quan li sembli i li plagui, no quan aquesta Cambra es considera un element important per constatar —no vostè sol, cent trenta-cinc diputades i diputats, que representen el poble de Catalunya— si van bé o no van bé les relacions amb Madrid. Ja s'ha d'acabar amb aquest constant parany de posar només en solfa el President Pujol quan les relacions amb Madrid van o no van bé : fem-ne un debat. Els famosos dotze punts del debat sobre l'Estatut estan al fons del mar. Quins mecanismes d'impuls i de control hi ha hagut des d'aquesta Cambra sobre aquests? O és que no servim, els cent trenta-cinc diputats i diputades, per controlar i impulsar les relacions sobre el desenvolupament autonòmic?

I podríem parlar amb la mateixa contundència sobre el 14 de desembre, el 14 de febrer i les seves posicions partidistes, no com a President de la Generalitat, les seves posicions com a Minoria Catalana —així mateix ho va expressar en el debat..., en l'entrevista, millor dit. I podríem parlar, com jo li he intentat retreure —i ho farem amb més força encara en el futur—, de la lleugeresa en parlar d'un tema tan punyent a Catalunya com el racisme, i dir-ne : «Això, si de cas, el Govern central, amb la Llei d'Estrangeria». Nosaltres som molt conscients que la Llei d'Estrangeria és un dels instruments que està fent més mal per a la convivència avui a Catalunya sobre aquesta qüestió concreta, i proposem a tots els grups parlamentaris d'aquesta Cambra —i ho proposarem— d'anar amb una proposició de llei a la modificació d'aquesta, però no s'hi val que el President de la Generalitat, en un mitjà on sap que no té rèplica, on no hi ha pluralisme, passi la pilota, completament, la responsabilitat —com sempre fa—, a un altre costat, carregant-

ho a Madrid.

Nosaltres, en aquest sentit, volíem cridar l'atenció —ja que tothom està cridant l'atenció— que el debat, altra vegada, es pot haver col·locat més sobre els temes relatius que sobre els temes importants. ¿Què és més important per a aquest Parlament, debatre sobre dossiers d'insults d'un i altre grup, dels dos grups majoritaris de Catalunya, debatre sobre si s'ha utilitzat aquesta expressió o l'altra —i aquí ja podríem anar a les formes comparades de com s'utilitzen els termes en els debats als diversos parlaments d'arreu del món—, o debatre sobre les qüestions fonamentals que avui preocupen la població de Catalunya?

Jo els donaré una anècdota, que potser no l'entendran però que resumeix el que volem dir (*remor de veus*) : l'altre dia, en aquesta Cambra (*remor de veus*), en aquesta Cambra, es va fer un debat sobre una proposició de llei que pretenia retornar als ajuntaments de Catalunya la competència de la planificació urbanística —als ajuntaments de més de vint mil habitants—, com una mesura democràtica, de control sobre quelcom que està de nou malmetent el territori de Catalunya, que és el desgavell urbanístic, i, a més, emparant-nos en la possibilitat, que ja es dona arreu de l'Estat espanyol, que els nostres ajuntaments estan disminuïts respecte a la resta de l'Estat. El Grup majoritari, violant flagrantment un compromís solemne pres pel President de la Generalitat, va votar en contra d'aquella presa en consideració —és igual, no va pel compromís, perquè tampoc seria el fonamental en aquests moments—, violant un compromís fonamental va votar-hi en contra. L'endemà, als mitjans de comunicació, evidentment, el que ocupava el gran espai de projecció era el debat sobre tal o tal insult; la informació política dels nostres debats o l'atenció política dels nostres debats van a l'entorn de tal o tal dossier sobre insults. Dissortat favor estem fent al Parlament de Catalunya, quan, una vegada més, li estem segrestant les grans temàtiques que afecten el poble de Catalunya.

(*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Ribó. El Molt Honorable President de la Generalitat té la paraula.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT : Senyor President, em pot dir de quant temps disposo?

El Sr. PRESIDENT : Vint-i-tres minuts.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT : Bé, he formulat les respostes però, realment, jo veig difícil que li pugui dir gaires coses, senyor Ribó, perquè tinc la impressió que vostè ha parlat de moltes coses però no, evidentment, de cap que faci referència a la interpellació d'avui. És a dir, faríem un gran debat de política general si hagués d'entrar a contestar el que vostè ha dit. La Llei d'Estrangeria, sí que la vam votar, sí, el que passa és que no s'aplica, i també estic d'acord a admetre quan em diuen : «és que costa molt d'aplicar...», estic disposat a admetre-ho, però, en fi, no s'aplica; en tot cas és una discussió..., no té res a veure, evidentment, ni això, ni l'urbanisme, si varem votar no sé quina altra llei..., etcètera, si vaig fer un discurs, si en Roca va dir no sé què a Madrid... Escolti, tot això no té res a veure. Per tant, no ho agafi com una desatenció, però entengui que no li puc contestar perquè entenc que no ha fet referència al que pròpiament és la interpellació. El senyor Obiols sí que hi ha fet referència.

Bé, jo vaig dir —crec que és cert, això, oi?—, crec que si ara

resultés, un dia, que la violència és rendible, això seria trist. Em sembla que un dia dir : «Mira, doncs, la violència dóna més» seria molt trist. Seria molt trist des del punt de vista català, que ha fet una opció clara antiviolença, afortunadament, i que la continuarem fent —tot el sentit de la meua intervenció primera estava en aquesta línia—, i seria greu —i en això estaríem d'acord tots, i, evidentment, el senyor Obiols i jo d'una manera molt especial— des del punt de vista moral. Però, de tota manera, això s'ha de dir; això s'ha de dir, no pas perquè pugui representar —ho hem dit tantes vegades i d'una manera tan clara i al mateix temps— que tremolo davant la possibilitat d'un descadenament de bogeria terrorista, que ja s'ha d'interpretar clar que el que vull dir és que qui podria caure en la falla de donar una prima en aquest sentit, que sàpiga que això no és admissible, que això no és admissible. Per tant, em sembla que està ben dit, això.

Això, sobre el primer punt que vostè ha dit. Senyor Obiols, amb això dels ninots de la festa de Convergència, vostè té tota la raó, tota la raó, la hi dono del tot. I vostè sap, també, de tota manera, primera, que això ja no es fa, afortunadament, i potser sap que això va provocar una reacció molt indignada i molt violenta, i —jo ho recordo bé— una mica incontrolada, meua, personal, contra gent del meu partit. Però, de tota manera, en el sentit que va passar això —que ja fa temps que no passa, però que va passar això—, la crítica que vostè ha fet és vàlida i jo l'assumeixo.

Ara, a part d'això, senyor Obiols, no em parli d'agressions personals a mi, perquè, si en aquest país... Sento, a més, que hagi fet referència a aquests fets, perquè jo he fet un gran esforç per oblidar; sobretot per oblidar quan actuo com a polític i com a President... Jo sempre dic que la primera obligació d'un polític i la meua és cada matí, quan em llevo, deixar els meus dimonis, els que pugui tenir —que tots en tenim, no es faci il·lusions, eh?, tothom té els seus—, en el calaix de la tauleta de nit, sap, i aleshores sortir, doncs, amb l'ànim lliure; i després, quan es torna, si un té ganes, diguem-ne, de ser una mica masoquista, més val que no ho faci, però si un en té ganes, doncs, quan està sol torna a obrir la tauleta de nit i els torna a assumir a la nit, a casa, sol. Però no em parli d'agressions personals, eh? Si alguna persona —i, evidentment, no des de les files de Convergència i Unió, ni des de molts altres grups, perquè jo no he generalitzat mai aquestes coses que a vegades em diu el senyor Ribó que generalitzo—, però si alguna persona, des d'on sigui i des de qui sigui, ha sofert atacs de destrucció total, pitjor que física, utilitzant tots els mitjans, ha estat un servidor de vostès, oi? Això està clar. No em provocaran sobre això, però no els convindria, a més, que cedís en això, perquè aquí sí que jo seria absolutament implacable.

Bé, seguim. Home!, vostè, senyor Obiols, no s'ha pogut estar de fer aquesta referència als ninots, que la comprenc, i, a més, com li he contestat, amb tota rotunditat i clarament. Però, és clar, al final potser resultarà que és que nosaltres ens queixem també per res, oi? Per tant, jo també li hauré de fer unes quantes referències; no tota la llista que porto o les llistes que porto, perquè aquí sí que, realment, els dos dossiers, no aquests que porto aquí —perquè ja he procurat no tenir ni la possibilitat d'escalfar-me durant el debat, deixant, doncs, el noranta per cent de les meves municions a la Generalitat—, però unes quantes coses, no?, que van des de cites fetes aquí al

Parlament... Abordem, per exemple, allò de les butxaques poc honorables; és un exemple molt il·lustratiu d'una manera d'acusar gravíssimament sense dir tot el que de fet es diu, i segur que podrà dir que és intel·ligent i hàbil, però, jo, em permetran que, en la línia que el senyor Obiols ha recomanat de contenció, no digui quin és el qualificatiu que això em mereix. Des d'això i altres coses, fins a les constants declaracions públiques d'«irresponsabilitat criminal» —jo he utilitzat la paraula «criminal» per parlar de bombes que maten—; la irresponsabilitat criminal del Conseller Bassols i del Govern de la Generalitat en el tema del joc, «irresponsabilitat criminal», fet per gent molt important del Partit Socialista —no diré noms perquè ningú no se senti més al·ludit de l'estrictament necessari, però si volen després ja els els donaré, si algú té interès, doncs, a saber-ho—; la posició de xantatge contra CIU constant en lletres de motllo: «En Pujol és en Khomeiny». Això és molt seriós, eh? Vull dir, jo, moltes vegades... Ei!, per gent important, en publicacions del partit. No cal dir ja la paraula fonamentalisme, que tots sabem el que significa i que sabem fins a quin punt no és correcta aplicar-la a Convergència i Unió, i, si m'ho permeten, a un home com jo, o bé dir que «en Pujol està incitant a l'odi amb actituds repugnants». Tot això, naturalment, és documentable, no? O bé l'acusació que «en Cullell es passeja per Barcelona amb el talonari de fons públics comprant vots», i amb això s'ha d'anar als tribunals.

Bé, i si d'aquí passem a les publicacions ja pròpiament partidistes, què no n'hem de sentir, oi? : «La famosa pareja del hampa, Prenafeta Capone i Lucchi Pujoliano» —no riuen, no : això és una publicació del PSC—; «Cullell, chorizo y trampo-so»; «cobrar sous i pensions per molt xoriços honorables que siguin»; o bé publicacions dient «que no et donin pel Cullell»; o bé, amb el vist-i-plau del senyor Alcalde de Barcelona, doncs, torno a dir, equiparar el senyor Lluís Prenafeta amb «El Padrino»... Després diuen que hem de negociar i que ens hem d'entendre, que, sobretot... I ens entendrem i negociarem, tot i que, la veritat, a vegades a mi la canyella en fa mal dels cops que rebo per sota de la taula de negociació.

I ja no em ficaré amb el que diuen de la meva dona, primera perquè és molt delicat —lamento que el senyor Alcalde no ho compregui—, i segona perquè és massa groller i em fa vergonya, els hauria de fer vergonya a vostès; si ara llegís el que vostès diuen i el que parlen, de les expressions d'aquesta cèlebre revista que el senyor Alcalde reparteix, la vergonya és per a vostès, no per a mi, però a mi em fa angúnia, sóc un esperit delicat, què hi volen fer!, i em fa angúnia i no els ho llegiré.

Senyor Obiols, això és empastifar. No segueixo, a mi em costa de seguir, perquè la veritat és que aquest tros que acabo de dir ara és el que m'ha costat més de tota la intervenció meva avui, aquest matí, però també s'havia de dir, sí, si no, es podria dir «de què es queixa, aquest?». No, jo em queixo del Bascompte, però com que vostès diuen : «Vostès, segons dades...». Escolti, vostès fan això, i posats a fer llista, aquí la tenen, i, si en volen més, més en tindran.

Bé, i ara —això era el punt segon— anem cap al final ja de la intervenció. Jo deia abans que hem tingut molta paciència, i això que acabo de llegir —està clar no?— ho demostra clarament —potser massa paciència—; però quan dius «Escolta, prou!», què passa ara? Què passa ara? No passa res, passa que prou; vostè diu «prou», jo també dic «prou», i espero que

tots ho sabrem fer, perquè —ja en parlaré al final, d'això— vostès m'han sentit dir algun cop que les actituds són més importants que els programes. Les actituds són més importants que els programes. Volia dir amb això, i això els prego que tota la Cambra i tot el país m'escolti bé —perquè és una cosa que és important per tot aquell que es vulgui entendre amb el President de la Generalitat, però, a més, em sembla que és més important *per se*, és a dir, de cara el que en podríem dir el clima moral—, mirin, que les actituds són més importants que els programes vol dir que quan les actituds són positives i lleials, tot i les divergències que hi pugui haver, es pot collaborar; però quan les actituds són d'agressió —que és allò que dèiem de l'*acoso y derribo*—, aleshores l'entesa, per més que es faci després aquesta mena de doble joc de les declaracions encomiàstiques, seguides d'unes altres que fas fer a un altre, moltes vegades, doncs, bé, aleshores l'entesa és del tot inviable, del tot inviable. Jo també he recordat algun cop aquella dita castellana, dirigint-me a alguns sectors polítics del país, que «quien a hierro mata a hierro muere». Perquè tots som capaços, senyores i senyors diputats i senyores dels respectius partits que ens poden escoltar més enllà d'aquest hemicicle, tots som capaços, encara que no sigui veritat, de fer aparèixer un diputat o un alcalde o un ministre, els familiars d'un diputat o d'un alcalde o d'un ministre o d'un president d'una diputació sota una llum dubtosa, per raons diverses, econòmiques, de salut física, de salut mental, de transparència administrativa, de transparència comptable, quasi sempre sense ser veritat, però allò que se'n pot dir introduir el dubte, empastifar la imatge, fer-lo sortir en titulars, etcètera, això és molt fàcil. Ja dic, sense ser veritat i, evidentment, sense ser res d'immoral moltes vegades, però es pot fer —si se'l vol empastifar, és fàcil. Ara, si tots seguim aquest joc, què quedarà del país i què quedarà de la seva classe política? Jo ja sé que, afortunadament, el país és més sensat i no en fa gaire cas, ni s'ho llegeix; però nosaltres ens ho llegim, nosaltres, els polítics, ens ho llegim, i ens fem mala sang, i, aleshores, prenem decisions que no són bones, pot passar això, saben? Per tant, i en darrer terme, ningú ens treu el deshonor d'haver practicat una política així quan es practica.

Deia una vegada un polític socialista en un moment que ens va venir a veure, no a mi sinó a un conseller, que se sentia amenaçat —jo vull creure, sincerament, que innecessàriament amenaçat— de ser inculpat per un cas que va passar que, evidentment, va sortir a la premsa —jo vull creure que sense necessitat, no tenia necessitat de sentir-se amenaçat de ser inculpat, però sí que es podia haver sentit molt i molt i molt empastifat—; va dir : «S'ha de fer guerra convencional o guerra química? S'ha de fer una confrontació política que tingui en compte les normes o no?». Doncs, bé, ha de tenir en compte les normes, i no només per formalisme, sinó perquè al darrere de les normes hi ha l'ètica, l'ètica es plasma a través d'unes normes. Això és el que nosaltres hem de respectar.

Senyores i senyors diputats, i especialment senyor Obiols, jo celebri que l'haguem feta, aquesta reflexió, que a mi primer em feia una mica d'angúnia, perquè, com el senyor Obiols ha dit, podia haver estat negativa. Jo, no és que hagi estat agradable, però, de tota manera, em sembla que la reflexió s'ha fet, i potser hem palpat la realitat d'això, entenen?, potser per una vegada, finalment, això no rellisca, i tots i cadascú, evi-

dentment, ha de fer la seva reflexió i el seu *mea culpa* —tots, poc o molt, evidentment—, però potser això haurà anat bé.

Permetin-me que els digui, no solament que expressi aquesta confiança que això pot ajudar, ara, a elevar el nivell moral del debat polític en el país i de l'acció política. Ho penso perquè, a més, jo tinc confiança en Catalunya, com vostès saben; he dit abans que el poble català i també la seva classe política i també, evidentment, el Govern de la Generalitat, que en té la principal responsabilitat, havien tingut instint, bon instint, vull dir, i seny. Jo penso que això continuarà essent així.

I, a això, hi ha contribuït molta gent. El senyor Obiols ha fet referència, molt justament, a tota una sèrie de militants socialistes. Podríem parlar de molts, evidentment, militants comunistes. Podríem parlar de molts militants nacionalistes, estrictament nacionalistes, de molta gent d'esquerra i també de dretes, i de molta gent de tota mena que han estat sempre fidels al país i que de vegades potser s'han extraviat, però, en darrer terme, en l'últim moment, han aconseguit, normalment, trobar el bon camí. Jo espero sincerament que això també passarà aquesta vegada. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, Honorable senyor President de la Generalitat. (*Ll. Sr. Clotas demana per parlar.*) Digui.

El Sr. CLOTAS : En nom del President del Grup Socialista, voldríem demanar la paraula per al·lusions manifestes, al mateix temps...

El Sr. PRESIDENT : Quines al·lusions?

El Sr. CLOTAS : Al·lusions que s'han fet directament a les paraules, amb contradicció, emeses pel President del nostre Grup, senyor Obiols, des d'aquesta tribuna, de manera òbvia, fent ús dels articles 65 i 67 del Reglament, al mateix temps que demanar al President del Parlament que s'impedeixi el subterfugi d'acumular dues interpellacions per doblar el temps, respondre'n una tan sols, i, naturalment, es disposa del doble de temps que l'interpellant formula. Això ho ha dit el mateix President de la Generalitat, dient : «Senyor Ribó, jo no el puc contestar», i ha esmerçat tot el seu temps contestant una sola interpellació, la del senyor Obiols.

Per tant, per al·lusions, senyor President, demanaríem que es donés la paraula al President del Grup Socialista.

El Sr. PRESIDENT : Jo, sentint-ho molt, la interpretació que fa del Reglament no és la que fa la Presidència, òbviament.

En la interpellació —està perfectament reglamentada— hi ha exposició, contestació i un torn de rèplica i de contrarèplica, i aquí s'esgota el daixò, de manera que s'ha acabat, s'ha acabat la interpellació.

I quant al que ha dit de l'acumulació, el Molt Honorable President de la Generalitat no ha esgotat gens el temps que havien esmerçat els interpellants, de manera que no hi ha hagut aquí cap mena de desequilibri ni de desigualtat. (*Ll. Sr. Clotas s'aixeca per parlar.*)

El Sr. CLOTAS : Senyor President...

El Sr. PRESIDENT : Digui.

El Sr. CLOTAS : Jo repeteixo que en qualsevol debat en el Parlament de Catalunya està previst l'ús de la paraula per al·lusions. Hi ha hagut al·lusions al President del nostre Grup; hi ha hagut al·lusions a un Diputat del nostre Grup, que és el senyor Pasqual Maragall (*remor de veus*), en nom del qual..., senyor President, hi ha hagut al·lusions personals a un diputat del

nostre Grup, que és el senyor Pasqual Maragall, en nom del qual demano la paraula per aquestes al·lusions, en tant que la interpretació del Reglament és molt clara, senyor President : quan es demana acumulació, s'ajunten els temps previstos per a les dues respostes per afrontar les respostes de qui les formulen. El senyor President de la Generalitat ha pujat a aquesta tribuna dient : «Senyor Ribó, jo no el puc contestar, en canvi sí que puc contestar el senyor Obiols.» Ha acumulat el temps de les dues intervencions per respondre. He parlat, senyor President, de «subterfugi reglamentari».

En tot cas, que per a un futur es corregeixi i que no pugui succeir de nou aquesta desigualtat en el temps assignat a les diferents interpellacions. En tot cas, senyor President, continuo demanant la paraula en nom del Diputat senyor Pasqual Maragall, per al·lusions manifestes.

El Sr. PRESIDENT : Bé, jo entenc que no hi ha hagut al·lusions (*remor de veus*) en el sentit reglamentari de la paraula. A més, li haig de fer present que el senyor Obiols, en el torn de rèplica, ha esmerçat catorze minuts i el senyor President ha esmerçat el mateix temps; de manera que no hi ha absolutament cap descompensació de temps. (*Ll. Sr. Clotas demana per parlar.*) Senyor..., digui, digui.

El Sr. CLOTAS : Senyor President, per a una qüestió d'ordre, si vostè m'ho permet. Per donar lectura en veu alta als articles 65.1 i 67.3, on diu : «Si, a judici del President, es feien al·lusions a la persona o a la conducta d'un diputat, aquell podrà concedir a l'al·ludit la paraula per a un temps no superior a tres minuts perquè, sense entrar en el fons de l'assumpte en debat, contesti estrictament les al·lusions. Si el diputat ultrapassava aquests límits, el President li retiraria la paraula.» «En cada debat», diu el 67.3, «tothom qui serà contradit per un o més oradors tindrà dret a replicar o a rectificar una segona vegada i durant un temps màxim de cinc minuts.» És a dir que, fent ús de l'article 65.1 i 67.3, el Diputat senyor Pasqual Maragall, entenem nosaltres que té perfectament dret a utilitzar aquest temps que li assigna el Reglament per al·lusions manifestes, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, quan el senyor Diputat es referia al President del seu Grup, es referia al senyor Pasqual Maragall?

El Sr. CLOTAS : Senyor President, ho havia demanat en nom de les dues persones : en nom del President del nostre Grup i en nom del Diputat senyor Pasqual Maragall.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Pasqual Maragall.

El Sr. MARAGALL : Molt Honorable senyor President del Parlament, per al·lusions i lamentant haver-ho de fer, perquè a les dotze a l'Ajuntament de Barcelona m'esperava el vicelehendakari d'Euskadi, avui present a Barcelona. En tot cas, em temia que succeís això que ha succeït, m'he quedat i vull contestar dient el següent : el senyor President de la Generalitat tindrà una resposta complida i completa a les seves al·lusions d'avui en una carta que jo li faré. No vull contribuir ni a agreujar un debat que ja de per si ho és molt ni a agreujar la confusió —crec que ell ho ha volgut—, a la confusió.

Senyor President, no defugi el debat, ha tingut una interpellació molt digna, molt fonamentada, molt profunda del cap de l'oposició. Vostè ja ha tractat de contestar, cadascú farà el seu judici; no tracti d'eludir la qüestió i dur-la cap a altres terre-

nys. (*Remor de veus.*)

L'Alcalde de Barcelona té motius, i més que sobers —i ara aquí tampoc voldríem entrar en un concurs d'allusions—, per sentir-se, moltes vegades, dolgut com el President de la Generalitat, com molts dels membres de la classe política, no per allusions, sinó per acusacions directes que es fan a la seva persona, a la seva família, als seus companys, i no utilitza ell, directament, personalment, el ple de l'Ajuntament o un mitjà públic de l'Ajuntament de Barcelona per acusar aquells que l'acusen d'empastifar ni la seva persona, ni la seva família, ni el seu país.

El senyor President tindrà resposta a les allusions que ha fet, la tindrà en privat, llarga i extensa. Vull dir-li que aquesta resposta estava preparada per ser enviada, i que, pel consell d'un bon amic, que ho és del President de la Generalitat i de mi mateix, no va ser enviada, però ho serà immediatament.

Ho repeteixo : senyor President, no tracti..., lamento que hagi tractat d'adreçar el debat cap a un terreny i cap a unes persones que no són les que l'havien de protagonitzar. El protagonista és vostè, que és l'interpellat, i el protagonista és el senyor Obiols, que és l'interpellant.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Maragall.

**Interpel·lació al Consell Executiu sobre
el compliment de la Llei de Normalització
Lingüística a les comissaries de policia
i altres organismes que depenen de
l'Administració de l'Estat**

(*Remor de veus.*) El sisè punt de l'ordre del dia, perquè la cinquena interpel·lació ha estat retirada : interpel·lació al Consell Executiu sobre el transport de mercaderies per carretera, que formularà la Diputada Il·lustre senyora Maria Dolors Montserrat, del Grup Popular. (*Remor de veus. Pausa.*)

Senyora Montserrat, sembla que hi ha silenci.

**Interpel·lació al Consell Executiu
sobre el transport de mercaderies
per carretera**

La Sra. MONTSERRAT : Senyor President, il·lustres senyores i senyors diputats, davant l'alliberament del transport a finals del 1992, de l'esdeveniment dels Jocs Olímpics a Barcelona, de l'increment del trànsit de transport que suporta Catalunya de pas cap a l'estranger o l'Estat, dels dos punts principals de desenvolupament al Barcelonès i al Tarragonès, amb dos ports d'una gran incidència sobre el transport de mercaderies perilloses, comarques com el Vallès Occidental o el Baix Llobregat, amb expansió d'indústries químiques o empreses receptores i subministradores de matèries inflamables i perilloses, la manca d'infraestructura vial, la densitat creixent en el trànsit per carreteres i autopistes catalanes que tots nosaltres, senyores i senyors diputats, veiem créixer dia a dia sense cap solució a curt termini, i davant la creixent inseguretat ciutadana de robatoris, el Grup parlamentari Popular, amb la finalitat de millorar la seguretat i la prevenció d'accidents de transport per carretera, que poden ésser de greus conseqüències, tant per la pèrdua de vides humanes com per la catastròfica incidència que en molts casos és irreparable, sobre el medi i la segure-

tat dels ciutadans..., és pel que presentem aquesta interpel·lació al Consell Executiu, assabentats que el Departament de Política Territorial i Obres Públiques de la Generalitat, per mitjà de la Direcció General de Transports, va portar a terme un estudi sobre aparcaments de vehicles de transport de mercaderies inflamables i perilloses, i que d'aquest estudi s'arribà a la conclusió que a Catalunya s'haurien d'instalar quatre aparcaments, un a cada província —el de Tarragona i Barcelona, de les mateixes dimensions, i el de Lleida i Girona, d'igual capacitat, però més petits.

L'aparcament de Tarragona, anomenat Riucalar, ja és una realitat i està en funcionament d'ençà el febrer del 88, i els haig de dir, senyores i senyors diputats, que és una gran i bona obra en bé de la seguretat, de la prevenció i de la reducció del risc d'incidents o accidents que es desprèn d'aquest tipus de transport a més de l'acolliment dels vehicles, comprèn un complet complex d'acolliment de les tripulacions, servei completíssim contra incendis i servei per als vehicles.

L'emplaçament d'aquest aparcament és ideal per al trànsit de mercaderies de l'autopista A-7, A-2 i per a tot el transport de càrrega i descàrrega de la zona industrial petroquímica de l'àrea de Tarragona. Per dur a terme aquest aparcament, han transcorregut, des de l'adjudicació de l'obra —el 30 de desembre del 83—, inici de l'obra —abril del 84— i liquidació final —el febrer del 88—, amb un cost total de 253 milions, quatre anys. Actualment, es troba el sector del transport amb caiguda de tarifes, a causa de la ferotge competència tant a nivell comarcal, nacional o internacional; els és difícil d'aplicar els augmentos necessaris de tarifes per poder sostenir una flota de camions amb normes TPC i ADR. Es contempla, en el mercat dels transportistes, clients d'aquest tipus de transport especialitzat que prefereixen la rendibilitat del cost del viatge o del quilòmetre, abans que la qualitat i seguretat en aquest.

La majoria dels empresaris són petites flotes fins a cinc camions, i això incideix que minvin les mesures de seguretat a l'hora de la conducció i en el mateix material del vehicle. La majoria no disposen de base per acollir els camions durant el seu descans. En general, les infraestructures de transport i qualitat del servei que s'ofereixen no responen a la necessitat d'una societat evolucionada i competitiva.

En aquests moments els camions de trànsit al moll d'inflamables de Barcelona, que carreguen i descarreguen tot tipus de matèries inflamables, tant si són camions de transport comarcal —perquè això vol dir que els seus conductors viuen prop de l'àrea de Barcelona, viuen entorn de trenta-cinc quilòmetres de l'àrea de Barcelona—, com camions que arriben de qualsevol lloc de Catalunya, de l'Estat i, fins i tot, de l'estranger, per manca d'un aparcament controlat de matèries perilloses, els poden veure vostès, senyories, aparcats incontroladament per qualsevol indret dels voltants de Barcelona, o en algun semicamp obert de la mateixa ciutat, i, d'altres, prop d'importantes zones d'habitatge. Camions carregades amb substàncies explosives, de gasos, de gasos comprimits, de gasos líquids, substàncies líquides inflamables, substàncies tòxiques, substàncies corrosives, contaminants i etcètera, perquè la llista és molt llarga, són vertaderes bombes, senyores i senyors diputats, dispersades per llocs impensables i lluny d'un control exhaustiu.

Catalunya ha tingut sempre una posició capdavantera en el món del transport; hem tingut els primers ports, carreteres i

autopistes, camps d'aviació, traçats ferroviaris i oleoductes realitzats a Espanya. Això ens demostra la situació privilegiada de Catalunya. Catalunya, que és una de les portes d'entrada a la península, pateix un trànsit de camions de pas molt important de mercaderies perilloses, que van o vénen, que traspassen cap a la resta de l'Estat o que continuen viatge fins a Portugal. Aquest trànsit tan important el suporta l'autopista A-7 —la Jonquera - Girona - Barcelona - el Vendrell— i l'autopista A-2 —el Vendrell - Lleida. Camions en ruta de llarg recorregut, quan han acabat la conducció que els marquen obligatòriament les normes nacionals TPC i internacionals ADR i el tacògraf, l'única solució i alternativa que tenen d'aparcament i descans són les àrees de servei o àrees de descans de la mateixa autopista; àrees sense cap mesura contra incendis; àrees totalment col·lapsades per altres camions de càrrega general que, davant la inseguretat de les grans capitals davant el pillatge, descansen tot esperant reprendre la marxa per arribar a l'hora de descàrrega a la fàbrica o magatzem de la capital; àrees en què no està prohibit fumar, que mentre un conductor descansa tranquil·lament, al seu costat, un altre d'estranger treu el fogonet de butà i ell mateix es fa el sopar o el dinar al peu del seu vehicle, tot desconeixent les identifications de matèries perilloses; àrees totalment saturades de vehicles que cerquen el seu descans obligatori, que els el marquen les normes, barrejats camions de càrrega general, de càrrega perillosa, autocars, vehicles, turistes, i el que és més greu : els caps de setmana, en no poder circular aquest tipus de transport des de les tretze hores de disabte fins les vint-i-quatre hores de diumenge, els camions queden sense conductor, aparcats en les àrees, en no disposar d'un aparcament controlat, abandonats a la sort de qualsevol desgràcia. Els conductors de matèries perilloses són conscients i coneixedors del que transporten, però mentre dormen dins la seva cabina o descansen, al voltant d'ells pot aparcar un autocar amb viatgers que, aprofitant el descans, encenen algun cigar, sense saber el perill que tenen al seu entorn.

Les àrees i aparcaments no estan vigilades, i es produeixen cada dia una sèrie de robatoris, especialment en turismes estrangers i, amb menys freqüència, però molt sovint, en els camions. Per sostroure una roda de recanvi o una roda d'un eix elevat, o bé d'una bateria, miralls o alerons, els fa falta manipular amb eines; aquestes eines, mal manipulades, poden produir un fals circuit i produir una greu i gran catàstrofe. Com vostès, senyores i senyors diputats, poden comprendre, el sector dels transports de mercaderies perilloses per carretera es troba mancat de les més elementals mesures de prevenció d'accidents per part de l'Administració de la Generalitat. Les infraestructures de transport a Catalunya són —llevat de comptades excepcions— força deficientes. El creixement de la indústria química ha tingut una gran importància en la recuperació industrial catalana, i és un dels sectors bàsics per al desenvolupament econòmic futur. La manca d'aquest tipus d'indústria a la resta de l'Estat fa que s'incrementi el tipus de transport per carretera. El gran nivell tecnològic i científic —molt superior al català— de la indústria química comunitària veu un mercat molt atractiu a Catalunya, i el transport més adient per al seu servei serà i és el de la carretera. L'augment del transport nacional i internacional per carretera de matèries perilloses dona lloc a un increment en el risc d'accidents.

Considerant que els accidents de carretera que estiguin im-

plicats en aquest tipus de transport poden tenir conseqüències catastròfiques, i tenint en compte que és d'interès general reduir en la mesura possible el risc de qualsevol accident que pot produir un deteriorament, en ocasions irreversible, del medi, greus danys materials, i la pèrdua irreparable de vides humanes, ara per ara i davant la manca d'aparcaments controlats per a transports de mercaderies perilloses i inflamables, i la inseguretat que això comporta, i veient que per dur a terme únicament un sol aparcament —el del riu Clar— han transcorregut quatre anys, el nostre Grup parlamentari, vertaderament preocupat, els pregunta quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyora Montserrat. L'Honorable Conseller senyor Molins té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Joaquim Molins) : Moltes gràcies, Molt Honorable senyor President del Parlament. Il·lustres senyores i senyors diputats, senyora Diputada interpellant, moltes gràcies per la seva interpellació. Amb la meua resposta li parlaré, senyora Diputada, no només dels camions —en els quals ha centrat la seva intervenció—, sinó també dels autobusos, perquè, de la manera com estava formulada la interpellació, feia referència a vehicles de gran tonatge, malgrat que després feia una relació específica dels que transporten matèries altament perilloses, però li voldria començar aquesta intervenció referint el percentatge d'accidents dels uns i dels altres —dels de camions i dels de transport de viatgers—, per donar-li a entendre que la nostra preocupació, que existeix en ambdós sentits, va més de cara als de viatgers que als de gran tonatge, de transport de mercaderies, pel següent : el percentatge de vehicles implicats en accidents pel que fa als camions de gran tonatge és del 9,4‰, mentre que el percentatge d'accidents de transports de viatgers és del 47‰. El 9,4‰ dels camions de gran tonatge està per sota, fins i tot, de la mitjana de molts països europeus, mentre que el 47‰ del transport de viatgers, a més de ser més elevat del 9,4 dels camions de gran tonatge, està fins i tot per sobre de la mitjana d'alguns països europeus; és a dir que sembla, per les dades, que és més preocupant —amb la qual cosa no li disminueixo la preocupació, també, pels camions de gran tonatge, com veurà—, però és igualment o més preocupant encara el del transport de viatgers.

Les causes que donen lloc als accidents a les carreteres es poden agrupar en els conceptes següents : causes atribuïdes a la mateixa carretera —infraestructura i senyalització—, causes atribuïdes a les condicions ambientals, causes atribuïdes als conductors i causes atribuïdes als vehicles. Les qüestions relatives a la carretera i a la seva gestió corresponen als ens titulars de les carreteres, al Ministeri d'Obres Públiques i Urbanisme, al Departament de Política Territorial i Obres Públiques, a través de la Direcció General de Carreteres de la Generalitat, a les diputacions i a la Direcció General de Tráfico del Ministeri del Interior.

Voldria fer un esment, ja d'antuvi, respecte a la seva afirmació de la xarxa de carreteres. M'ha semblat entendre que afirmava que no es preveia en el proper futur una millora d'aquesta xarxa viària. Crec que no és cert, i particularment, en un dels dos importants centres de transport de mercaderies a què vostè feia referència : Tarragona i Barcelona. Podem dir que l'any 92 la manera d'aproximar-se a la conurbació de la

ciutat de Barcelona serà completament diferent a la que existeix actualment, amb la posada en marxa d'infraestructures viàries tan extraordinàriament importants per a aquesta aproximació com seran els cinturons, el túnel de Vallvidrera, les auto vies que està construint el MOPU —el Ministeri d'Obres Públiques—, les autopistes de la mateixa Generalitat, el desviament del riu Llobregat, amb el que comportarà també de diferència en les aproximacions cap a la zona portuària.

He fet un incís previ respecte al tema de carreteres. Però parlaré fonamentalment de les causes que fan referència als accidents, atribuïdes a les condicions ambientals, als conductors i als vehicles. Limitaré, per tant, la meua resposta, a la política general de transport públic per carretera, tant de viatgers com de mercaderies. En ambdós casos, la professionalització del sector incidirà notòriament en el nivell de seguretat del transport públic per carretera. En aquest sentit, els criteris de capteniment, en conseqüència, del Consell Executiu, pel que fa a la política sobre el transport per carretera a Catalunya en matèria de seguretat, s'orienta a l'assoliment d'una professionalització progressiva del sector i articula els sistemes d'accés a la professió de transportista, d'acord amb les normes de la Comunitat Econòmica Europea : capacitat professional, honorabilitat i capacitat financera. Pel que fa a la capacitat professional, cal acreditar-la per accedir a les noves autoritzacions de transport públic per carretera. A Catalunya han estat celebrades fins al moment dues convocatòries per a l'obtenció del certificat de capacitat professional, la primera de les quals el mes de juny i la segona durant els mesos de desembre i gener. Paral·lelament es promouen cursos de formació en col·laboració amb les associacions professionals i altres organismes de l'Administració, per tal de dotar el sector de la qualificació requerida. Aquestes actuacions han d'incidir, sens dubte, en la consecució d'un nivell de seguretat i de qualitat més elevat en el conjunt del transport públic per carretera. El control dels temps de conducció a què la senyora Diputada feia referència —i amb raó—, i de descans, és un factor molt rellevant per prevenir els accidents i contribuir a la seguretat vial. La normativa comunitària continguda en els reglaments del Consell de la Comunitat Econòmica Europea 3820 i 3821, de l'any 85, estableix períodes màxims de conducció i descans diaris i setmanals i l'obligatorietat d'instal·lació en els vehicles de l'aparell de control o tacògraf que expressa gràficament totes les incidències relacionades amb la marxa d'aquests, tals com la velocitat, els temps de conducció i aturades, distàncies recorregudes i relleus realitzats. La competència per sancionar les infraccions de caràcter greu i molt greu que es produeixen en aquestes matèries, en constituir fonamentalment matèria de seguretat vial, correspondrà als òrgans encarregats de l'ordenació del trànsit i de la seguretat vial que correspon a l'Administració central de l'Estat.

La Llei d'Ordenació dels Transports Terrestres també preveu el control i la sanció dels excessos de pes màxim autoritzat, excés que també pot condicionar la seguretat del transport per carretera. L'Administració de la Generalitat, en l'àmbit de les seves competències en matèria de transports, vetlla per l'estricta compliment de la normativa sancionadora en matèria de transports mitjançant actuacions inspectores de caràcter periòdic, coordinades amb l'Administració de l'Estat. Pel que fa al transport de mercaderies perilloses, el Reglament Nacional de Transport de Mercaderies Perilloses, aprovat pel

Reial Decret 1723/84, del 20 de juny, pel qual es dona nova redacció al Reial Decret 1999/79, del 29 de juny, s'ocupa de regular exhaustivament aquesta matèria, atesa la incidència que en la seguretat vial té aquest tipus de transport. Aquests vehicles han d'estar en possessió del corresponent aparell de control per poder verificar les circumstàncies i incidències que es produeixen en la seva marxa, i així facilitar la tasca inspectora.

Els conductors de vehicles dedicats al transport de mercaderies perilloses per carretera hauran d'estar en possessió d'un certificat que acrediti la realització d'un curs de formació específica en matèria de mercaderies perilloses. Si bé la determinació del contingut d'aquest curs correspon a l'Administració central, la Generalitat ha col·laborat a impartir cursos per a la formació de transportistes de mercaderies perilloses. L'atorgament de l'autorització especial per a la conducció de vehicles que transportin mercaderies perilloses correspon a la Direcció General de Trànsit. Així mateix, el Departament de Política Territorial i Obres Públiques de la Generalitat ha desenvolupat una política d'equipament del transport públic per carretera. En el sector del transport de mercaderies, la construcció d'aparcaments per a vehicles pesants a Lleida, la Jonquera, Tarragona, Reus i Amposta, i també la de les centrals integrades de mercaderies de Tortosa i Manresa, permet de millorar les condicions de treball dels conductors, tot oferint-los la possibilitat de descansar en els centres d'acolliment. Aquests centres d'acolliment són instal·lacions —la senyora Diputada hi feia referència— on els conductors poden trobar servei de bar, restaurants, sales per descansar i, fins i tot, hotel, i permeten d'acomplir els temps de conducció i descans previstos en la normativa comunitària.

Així mateix es preveu, i des de la Generalitat de Catalunya s'està promovent, el desenvolupament d'altres centrals integrades de mercaderies, dues d'entre les quals a la zona d'influència de Barcelona —una al Vallès Occidental i l'altra al Baix Llobregat. En aquestes centrals estan previstos centres d'acolliment per als conductors, amb instal·lacions molt complertes.

Pel que fa al transport de viatgers per carretera, són diverses les actuacions que la Generalitat duu a terme : la professionalització del sector abans esmentada, i que nosaltres entenem com a clau, tant en els casos de mercaderies com en els casos de viatgers; les subvencions per a la renovació del parc —els accidents són molt més freqüents amb autobusos d'elevada edat que amb autobusos nous; per aquesta causa la Generalitat ha endegat un programa de subvencions per a la renovació de la flota que ha servit per renovar força autobusos de cinc anys—; existeix un acord entre la Direcció General de Transports i la Direcció General de Carreteres, de manera que quan aquesta duu a terme obres de certa entitat a una carretera construeix, a més, apartadors a les parades de transport regular, de manera que els autobusos puguin aturar-se sense interrompre el trànsit de la mateixa carretera,...

Dins la línia que el Reglament Nacional de Mercaderies Perilloses defineix com a parcs d'estacionament, la Generalitat ha construït una àrea d'estacionament de mercaderies perilloses al Polígon Riular, a Tarragona —n'ha fet esment la senyora Diputada—, que està destinada a la concentració en un lloc adequat i amb condicions de seguretat adients de vehicles de servei públic o privat destinats al transport de mercaderies pe-

rillosos. Aquest aparcament està equipat amb els mitjans de tot tipus necessaris per a qualsevol emergència : xarxa de clava-gueram interior amb regulació prèvia abans de desguassar a la xarxa general, rasa estanca amb dipòsit enterrat tubular independent de la xarxa de sanejament, dipòsit general de regulació i control dels abocaments, xarxa de reg de PVC a 6 atmosferes, xarxa contraincendis amb canonada de fibrociment de 150 mil·límetres de diàmetre, equips d'extinció, grups de pressió, dipòsit regulador, extintors i sistema d'escuma física i de pols química, sistema de centralització d'alarmes via ràdio al pàrking, instal·lació de parallamps, vehicle tot terreny per al desplaçament immediat de qualsevol dels elements dels sistema de seguretat, etcètera.

Amb aquesta instal·lació s'han limitat molt els riscos ocasionats per l'aparcament incontrolat d'aquests vehicles, que abans havien d'usar la via pública, benzineres, etcètera. Aquests aparcaments es situaran en llocs d'origen i destinació de mercaderies perilloses, com ara Tarragona i Barcelona; per això està previst de construir-ne un altre d'associat : el centre integrat de mercaderies de Barcelona, a què abans feia esment.

El conjunt de mesures exposades configura la política que la Generalitat de Catalunya, en l'àmbit de les seves competències, duu a terme per tal d'assolir la màxima seguretat en el sector del transport de mercaderies per carretera.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. La Il·lustre Diputada senyora Dolors Montserrat té la paraula per al torn de rèplica.

La Sra. MONTSERRAT : Moltes gràcies, senyor Conseller, per la seva exhaustiva i complerta contesta sobre aquest tema, però li he de dir que, no ho sé, no m'ha contestat suficient, i que continuo tenint el mateix problema i la mateixa preocupació que, en definitiva, anava la nostra interpellació, que és en el transport per carretera de les mercaderies perilloses.

Miri, jo voldria insistir en aquest tema, perquè a Barcelona hi cauen cada dia camions carregats de bomba a manta, a mansalva —perdonin l'expressió—, camions que baixen de Bilbao, de Barcelona, que baixen de Cartagena, de Puertollano, de Palos de Moguer —o sigui, de Huelva—, i bé, la problemàtica que tenen aquests conductors i els transportistes : què en fan, d'aquests camions? On els deixen? On els aparquen? El que li deia abans : solament hi ha, ara com ara, les àrees, i que són d'autopista perquè tots sabem que el transport d'aquesta mercaderia perillosa, tal com els marca les normes que vostè ha dit del Reial Decret 1723/84, han de passar sempre que puguin per autopista; per tant, a les àrees que troben en el seu camí han d'aparcar.

Aleshores, què passa? Que en aquestes àrees que ells van trobant, que són els camions que entren de l'estranger i els que arriben, doncs, de la resta de l'Estat, tots estan al voltant d'aquests trenta-cinc quilòmetres de Barcelona, i ens trobem amb una àrea del Montseny, amb l'àrea de Montcada, amb l'àrea de Bellaterra, amb l'àrea de Castellbisbal, amb l'àrea del Penedès, completament col·lapsades, no s'hi cap : allà no es produeix un accident tremebund perquè Déu no ho vol, perquè al costat, tal com li he dit, hi aparca qualsevol persona. Qui entén de números d'identificació de mercaderies perilloses? Vostè potser sí que com a Conseller sabrà el número 8, o el 3, o el 4,

o el 2, què és el que significa, però gent que van amb turismes, altres camions que no són de mercaderies perilloses, que no s'han hagut de treure el carnet de matèries perilloses, saben el que significa un 3/3? Senyories, vostès saben què significa quan un camió va amb una placa de transport darrera de color carbassa i dalt hi posa un 3/3 i sota un 1.170? Si nosaltres, que som diputats, ben segur que potser no ho sabem, què ha de ser els altres? No ho saben. Per tant, què vol dir? Qui diu que un camió quan aparca té una petita fuga, una petita pèrdua en un col·lector, i un que està al costat no ho veu, hi tira una cigarreta i pot produir un incendi, tal com li he dit? Això, per tots els camions que baixen al voltant de Barcelona i els que arriben de l'estranger.

Però encara hi ha una cosa molt més important, senyor Conseller : aquests camions que baixen d'Europa, d'Anvers, de la Rhône o de Marsella, no tots poden despatxar duana en arribar a la Jonquera, a Vilamallà, sinó que han de despatxar duana a Barcelona, a la Zona Franca, a TIR, i allà no hi ha un aparcament solament per als camions d'infamables, allà hi ha un aparcament per a tot tipus de camions. Si un d'aquests camions ha d'anar al moll de Barcelona, no s'hi pot quedar, en el moll de Barcelona, no hi pot aparcar al moll de Barcelona, i vostè segurament sabrà que ha sortit ara publicat, el 13 de febrer, el Reial Decret, unes normes de seguretat i de funcionament dels molls o dels ports, que és en general, per a tot Espanya, en el qual queda ben clar, en aquest Reial Decret, que és el 145/89, del BOE del 13 de febrer, que els camions solament poden anar al moll i es poden estar en el moll el precís moment de la càrrega i de la descàrrega; si per culpa d'un agent d'aduanes que potser està cinc i sis hores i set hores, que vostè sap que tenen les coses molt «anquilosades», i aquell camió no té temps suficient per sortir del moll, on deixa el camió?

Vostès han vist a Martorell? Ben segur que molts diputats baixen de fora i hauran vist, quan arriben d'Igualada i han d'agafar l'autopista, veuran que hi ha la Solvay : vostès s'han fixat on han de deixar els camions d'infamable, on deixen els camions? Doncs a l'estació de servei de la gasolinera, a deu metres, a cinc metres... És que no hi ha lloc! És que si algun dia passa alguna cosa, és que passarà tan gros que no es mullaran els papers com aquell dia de la interpellació que li vaig fer degut a les grans catàstrofes dels aiguats, no, ara els papers seran cremats, però és que a més de cremats és que pot passar una catàstrofe com la dels Alfacs.

Jo comprenc que hi ha prioritats i prioritats, i el que vostè m'ha dit, doncs, que hi ha uns grans traçats per a les carreteres de cara als 92, però abans no arribem al 92 aquests camioners, aquestes empreses de transports, què fan? On van? On els porten aquests camions? De veritat, és un perill enormement bestial. La gent no se n'adona, no hi compta, i la mateixa administració tampoc. Ja ho sé, que vostès han fet diverses coses des del Departament, com això de les centrals integrades de mercaderies —l'altre dia vaig assistir a la quinze; vaig arribar tard i no el vaig poder escoltar, senyor Conseller, però hi vaig arribar—, i van fer les de l'any 85, es van preocupar moltíssim per aquest tema —ja hi havia el tema d'aquest aparcament en funcionament : s'ha acabat, i ja li he dit que és una bona obra... No n'hi ha prou, a Catalunya : fan falta quatre aparcaments, un a cada província. Però el que més fa falta, ja, com a cosa prioritària, pel bé dels ciutadans, de nosaltres mateixos, de la re-

sponsabilitat tan greu que correm, és l'aparcament a prop de Barcelona; no pot ser que aquests camions estiguin incontrolats. L'altre dia em deia un bon amic que es troben que la policia municipal de Barcelona troba aparcats per qualsevol indret un camió d'inflamables i ell, si veu de qui és, agafa el telèfon i telefona, i truca : « Escolteu-me, que teniu un camió amb el número 80, o amb el número 33, o amb el número 88... », i l'altre li diu : « Sí, sí, sí, és clar, sí que està aparcats aquí, però on el vaig a portar? »; aquell li posa una multa, d'acord, perquè està fent el que li pertoca, posar la multa perquè el camió no pot aparcar dins l'àrea de Barcelona i no hi pot entrar, però em volen dir on el deixen, aquest camió?

Aleshores, què passa? Que jo considero que des del Govern de la Generalitat hauríem de pensar en un aparcament pràcticament prioritari, pensat ja per a totes aquestes mercaderies, perquè tots plegats correm un gran i greu risc d'accidents i que, bé, pot passar el que va passar als Alfacs, ens pot passar a Barcelona o ens pot passar en una àrea com pot ser Castellbisbal. Si vostès passen a les tres o a les quatre de la nit per l'autopista, veuran que hi ha molts camions que pràcticament ja no hi caben i que la part del darrere del camió pràcticament sobresurt a l'autopista. Qui no et diu que un mig adormit, que ja ha passat més d'una i de dues vegades, l'envesteix i té un greu accident? Què passaria allà? Trons i llamps, perquè no n'explotaria un, no; és que allà no n'hi ha un d'aparcats. Jo tinc unes fotografies, que si vostè ho vol després li puc deixar veure, perquè es veu claríssimament com estan en aquesta situació. I molts diumenges, si vostès volten, veuran camions carregats de butà o d'altres mercaderies sota de grans blocs de pisos. És clar, què li voleu anar a dir a aquell conductor o a aquell amo d'aquell camió? Quina alternativa té? On el pot anar a deixar? És d'aquí, que ve la nostra preocupació.

A mi m'ha agradat molt la seva explicació, però voldria que comprenguéssiu la preocupació i que és un tema molt prioritari, que no és un tema per deixar-lo, que potser d'aquí dos o tres anys, o que l'any 92 estarà fet, perquè sí que és cert això de les centrals integrades de mercaderies, però també li he de dir, senyor Conseller, que diverses vegades han estat a punt alguna d'elles d'entrar en marxa, però a l'últim moment els papers..., no sé què ha passat, però la cosa no s'ha arreglat, i mira, ha quedat ajornat i encara estem esperant que això estigui en funcionament.

És clar, és preocupant. A mi m'hauria agradat moltíssim que, aquesta intervenció —i perdonin la meua modèstia—, l'haguessin sentit avui els camioners, sintonitzant les seves ràdios, perquè és evident que segurament m'haurien donat la raó, perquè estan preocupadíssims. « Per què ens serveix a nosaltres portar una fitxa de seguretat que...? » Per exemple, n'hi puc ensenyar una... o una altra, que els marca el 80 o els marca el 33, i els diu : « Estacionar lejos de los núcleos habitados, evitar todas las causas de posible fuego, motor, circuitos eléctricos, cigarrillos... ». En una àrea, de tot això, res, eh?, perquè la gent fuma, la gent fa el que sigui, i és el que li he dit : la pràctica del robatori a les àrees de l'autopista és habitual, és diària, la gent es folra robant als altres, i principalment als estrangers, però pel que fa als camions els ben asseguro que a qui no li falta una roda de recanvi l'endemà li falta una bateria. Qui no et diu que en aquell moment hi ha un petit porus i produeixen un greu accident?

Vostè m'ha anomenat les normes sobre els aparcaments, m'ha parlat del Reial Decret 1723/83, que diu, a l'article 12, diu : « Por el Ministerio del Interior, junto a los comunidades autónomas que tengan competencia, se elaborará un plan de estacionamiento previstos en el TPC, bien sea en zonas públicas o privadas dedicados a vehículos que transporten mercancías peligrosas ». Quan aquests conductors es treuen el carnet d'inflamables a través de l'INEM i se'l treuen a través de Barcelona, i tot el que vostè m'ha dit, que s'han fet dos concursos d'exàmens ara pels que són empresaris-transportistes, que també els hi diuen, els expliquen que no poden abandonar el camió, que han d'estar-hi a sobre, però, és clar, després es veuen davant d'una impotència terrible, perquè han de deixar-los en algun lloc. I encara és més gros el que els vaig a dir : tota aquesta ruta que els he estat dient, que pugen camions de Cartagena, de Palos de Moguer i de Puertollano, quan agafen i estan a l'autopista-7, de València, fins que no trepitgen Catalunya, solament troben àrees de servei, no troben àrees de descans. Què vol dir? Que desitgen i baixen al més aviat que poden per aterrar a Catalunya, per poder trobar una àrea per descansar, i vol dir que tenim uns col·lapses veritablement molt importants de camions.

Jo li agrairia, senyor Conseller, que vostè s'ho prenguéssiu amb molt de compte, que ho parlessin, i que veritablement fessin tot el que poguessin, perquè aquesta obra fos una de les obres prioritàries pel bé del transport de mercaderies perilloses per carretera i tots els ciutadans que l'envolten.

Res més.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyora Montserrat. L'Honorable Conseller té el torn de rèplica.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Gràcies, senyor President. Senyora diputada, em fa l'efecte que no m'he sabut expressar gaire bé en la meua primera intervenció; sembla com si ens haguéssim de preocupar del transport de mercaderies perilloses a partir de la seva intervenció d'avui.

La formació és tan important com les centrals de mercaderies, i la formació fa molt de temps que ens esforcem per dur-la a terme. Vostè feia referència a una solidaritat amb els conductors de camions, que òbviament la comparteixo, però crec que ni vostè ni jo podem fer costat a determinats conductors de camions; és el conductor el que ha de saber quina mercaderia porta —d'aquí la necessitat de la formació— i quins condicionants té aquesta mercaderia. Quan un conductor amb curt recorregut porta una determinada mercaderia no la pot carregar a les vuit del vespre, anar-se'n a casa a dormir i descarregar-la l'endemà; això ho té prohibit i, per tant, no pot aparcar un camió d'inflamables ple a la ciutat de Barcelona, i estic segur que vostè ha fet referència a aquest cas, doncs, com un exemple, però que no podem deixar que quedi, doncs, la sospita que els camions d'inflamables que es veuen en els carrers de Barcelona són camions d'inflamables plens, perquè els plens no poden aparcar en els carrers de Barcelona, i vostè estarà d'acord amb mi que nosaltres hem de crear una societat en la qual els ciutadans es controlen a si mateixos, perquè no podem fer una societat policial de seguiment de tots i cada un dels comportaments individuals. Hi ha un reglament i el conductor del camió ha de ser prou responsable per saber què pot i què no pot fer amb aquell tipus de carregament que porta. Cert és —i això li

he dit d'antuvi— que per a llargues distàncies ens manca un aparcament de mercaderies perilloses, que està previst de situar, amb la central integrada de mercaderies, al voltant de la ciutat de Barcelona, de les dues que estan en construcció en el Baix Llobretat i la del Vallès, molt probablement situada a l'àrea del Vallès, que és la que, per a la seva situació, té més sentit, precisament, per als aparcaments de llarg recorregut.

Prenc nota de quelcom que em diu la senyora Diputada i li dedicaré atenció, quant a les àrees de descans de les nostres autopistes perquè, molt probablement, és necessari també per a aquests descans que tenen obligació de complir els conductors d'aquest tipus de vehicles, fer-ne algun més de condicions menys exhaustives però igualment importants, des del punt de vista de la seguretat de la mercaderia transportada, alguna actuació sobre les àrees de les autopistes, que m'ha semblat una aportació important per part de la senyora Diputada que formula la interpellació.

També de l'aparcament en el port de Barcelona —que torno a dir que està dintre— no són gaires les mercaderies perilloses que necessiten despatx de duanes vingudes per mar que no siguin fetes al voltant d'un port com el de Tarragona, que sí que té especials instal·lacions per a aquest tipus de mercaderies; en el port de Barcelona no entren mercaderies perilloses per vaixell que hagin de ser transportades a camió.

Per altra banda, tant els sistemes de càrrega i descàrrega com els mateixos instruments del vehicle tenen els seus propis sistemes de seguretat, que, complint les limitacions que —com li feia referència abans— contenen els reglaments que ha de conèixer el conductor, impedeixen la possibilitat que s'estacionin en llocs on ells saben que no poden estacionar-se. No tenen necessitat de fer-ho; no tenen necessitat de fer-ho, més que la que es desprèn de la seva lliure decisió de carregar a darrera hora del vespre per deixar la seva mercaderia l'endemà. Aquest és un problema que no poden fer, que tenen prohibit fer i, per tant, depèn de la seva lliure voluntat de fer. Del curt recorregut, hi ha temps en el territori de Catalunya com per realitzar la càrrega i descàrrega en el mateix dia i, per tant, no tenen cap necessitat d'entrar a les ciutats, cosa que, per altra banda —com vostè mateixa esmentava—, tenen prohibit.

Per tant, senyora Diputada, gràcies per la seva interpellació. La nostra preocupació en el camp de la formació ve de lluny; també en el camp de la creació d'instal·lacions: la de Tarragona n'és un exemple, i la de Barcelona, per qüestions que se'ns escapen també a nosaltres, perquè —cal recordar-ho— és una instal·lació fonamentalment duta a terme pels mateixos transportistes, amb ajuts de l'Administració, però pels mateixos transportistes, només —crec que ells mateixos ho corroborarien— han tingut que col·laboració, impuls i escalf per part de l'Administració, perquè entenem que és molt necessària fer-la, i al voltant d'aquesta —que, en qualsevol cas, sí que em comprometo que es realitzaran en un molt proper futur—, dintre d'aquestes cinc, al voltant de la ciutat de Barcelona, situada en el Vallès, hi haurà una àrea per a les mercaderies perilloses.

Moltes gràcies, senyor President. Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, Honorable Conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

Interpellació al Consell Executiu sobre les actuacions per a garantir la no-toxicitat de l'aigua

Passem ara al vuitè punt de l'ordre del dia : interpellació al Consell Executiu sobre les actuacions per garantir la no-toxicitat de l'aigua, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Víctor Gimeno, del Grup parlamentari Iniciativa per Catalunya. Té la paraula el senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, en principi a mi em semblava que estarien aquí el Conseller d'Indústria i Energia i també el Conseller de Sanitat, perquè el problema de la toxicitat de l'aigua, tot i que abraça camps diversos, no sé si és el més adient el Conseller de Política Territorial qui m'hagi de contestar. Però atès que és l'únic que hi ha aquí, suposo que és ell el que està encarregat de fer-ho. Jo li agrairia que em pogués aclarir tota la sèrie de dubtes i de problemes que li vull presentar, perquè, quan vam presentar aquesta interpellació, jo tenia uns dubtes, crec que raonables, sobre el grau de compliment de la legislació vigent a Espanya i a Europa respecte al control de la qualitat de l'aigua potable. Però, des que vaig fer la interpellació fins avui, en què s'està substanciant, a part d'aquests dubtes, a mi m'han sortit una sèrie d'evidències que em fan sentir molt preocupat —i ho dic així—, molt preocupat perquè crec que hi ha o una lleugeresa en el tema per part de l'Administració... I dic lleugeresa quan una part important del Grup parlamentari de Convergència i Unió a Sant Carles de la Ràpita es van permetre, en una roda de premsa allà, parlant sobre el tema de la contaminació, ironitzar sobre el tema, i ha arribat a afirmar, aquest Grup, que l'aigua de l'Ebre és excellent, que té una qualitat perfecta per al consum humà, i llavors, o bé és això una lleugeresa i que podria ratllar en la irresponsabilitat, o bé un altre aspecte que podria ser que utilitzen una ambigüitat calculada que pot arribar fins als límits d'una manipulació conscient i responsable, i que no ho afirmo perquè voldria que, per part del conseller que fos, en aquest cas el Conseller de Política Territorial, em fossin desmentits clarament els nombrosos dubtes que ara presentaré. Perquè, si l'aigua és un bé escàs en aquest territori nostre, pel fet que és un bé que l'utilitzem tothom de forma directa per al beure i indirectament a través de diversos productes del camp o industrials, penso que des de qualsevol administració s'hauria de fer el possible per garantir la seva qualitat. I crec que no solament no es fa el possible, sinó que, pràcticament, es fa tot el contrari.

En diverses manifestacions als mitjans de comunicació, per part del Govern, de diversos membres del Govern de la Generalitat, s'ha interpretat, quan han parlat de possible contaminació química o radioactiva, que complim la legislació vigent. I la legislació vigent es refereix, en el cas de l'Estat espanyol, al Reial Decret 1423/82, que fixa la reglamentació tècnico-sanitària de la qualitat de l'aigua potable. I aquest Reial Decret del 82 estableix uns quaranta paràmetres a controlar. I de la radioactivitat diu que la radioactivitat màxima, total que es pot permetre en una aigua potable és de 100 picocuries per litre, 100 picocuries per litre, que equival a aquest número —que crec que tothom coneix— dels 3,7 becquerels per litres, i tothom diu que aquesta radioactivitat no ha arribat mai a controlar-se..., a superar-se a l'Ebre.

Bé, jo li diria que el Reial Decret aquest, concretament a l'article 31, fixa una sèrie de normes que han de complir les empreses subministradores d'aigua, que —jo diria sense por d'equivocar-me— la gran majoria d'empreses subministradores, entre elles els mateixos ajuntaments, no compleixen. Perquè planteja aquest article 31 que hi ha d'haver un registre, hi ha d'haver unes dades molt concretes de quin és el tipus d'anàlisi que es fa, quina és la persona responsable, quina és la data de les anàlisis, i fixa també, en aquest Reial Decret, una periodicitat en aquestes anàlisis, diferenciant entre les anàlisis mínimes, les anàlisis normals i les anàlisis completes. I, això, jo tinc dades evidents que hi ha importants poblacions de Catalunya, no sols petits pobles, que potser els és difícilment assumible, però importants poblacions de Catalunya superiors als 100.000 habitants que no compleixen aquesta reglamentació.

Però encara és més greu que aquesta reglamentació del 82 és més permissiva que algunes de les directives comunitàries, i només li anomenaré en aquests moments l'última, la directiva 80/778 de la CEE, que —he dit abans que el Reial Decret esmentava quaranta paràmetres a controlar— en fixa seixanta-dos, i entre aquests seixanta-dos parla d'hidrocarburs dissolts o emulsionats de carboni orgànic total, de fluor, de cobalt, de clor residual o de compostos organoclorats que no siguin específicament pesticides o insecticides organoclorats.

I bé, resulta que, això, la nostra legislació, la legislació espanyola, ja que la Generalitat no en té cap d'específica, no ho contempla, i no contempla, per exemple, que, aquests compostos organoclorats, molts són producte d'indústries com pot ser l'electroquímica de Flix, és a dir que l'electroquímica de Flix tira uns productes al riu Ebre i, en canvi, com que no està legislat el seu control pel Reial Decret aquest, no els cal controlar. I vostès confonen que no cal controlar amb que no hi ha contaminació, la qual cosa em sembla bastant greu, i, a més a més, tampoc no especifica aquest Reial Decret nostre quins són els mètodes analítics de referència, que sí que fixa la directiva europea, és a dir, en què i de quina manera s'ha de mesurar cada un dels paràmetres, i, en canvi, nosaltres ens limitem a enviar de tant en tant alguna anàlisi, però sense especificar els resultats respecte a quin tipus de mesura s'ha pres.

I, fins ara, he volgut parlar una mica d'un problema global, que és l'incompliment, per part de la mateixa Administració, de la qualitat de l'aigua a tot Catalunya, però és que —no ens ho hem d'amagar— el problema ha sortit, fonamentalment, per les dificultats que hi podia haver en la interpretació de les dades sobre la radioactivitat possible de les aigües del riu Ebre en passar per la central nuclear d'Ascó. I aquí li haig de dir que hem detectat moltes anomalies, i, algunes d'elles, molt greus. Per exemple, en un informe remès aquí al Parlament, a tots els grups parlamentaris, quan parla de la xarxa de vigilància radiològica ambiental en temps real d'Ascó i Vandellòs, planteja que hi ha un monitor d'aigua a Ascó, i en aquest informe ens diu que va estar algunes setmanes aturat a primers d'any. Un informe que parla d'indefinites crec que és suficientment ambigu com perquè no sigui un informe. I diu que es va desmuntar a finals de desembre i hi va haver dificultats d'instal·lació pel gran cabal d'aigua que baixava pel riu, i no es va poder instal·lar —es diu, no en una resposta parlamentària, sinó que s'ha dit en diversos mitjans— fins al dia 26 de març, la qual cosa vol dir que, pràcticament, tres mesos sense control.

En canvi, resulta que no diuen, en aquest informe no ens diuen, i sí que ho ha reconegut l'Ajuntament d'Ascó, que també va estar aturat per altres causes des de la meitat d'abril fins a, pràcticament, finals de juny. I resulta que si durant el mes de gener al juny va estar tants de mesos aturat, el que no entenem és que a les gràfiques de radioactivitat, a les gràfiques de radioactivitat que ens adjunten en aquell informe, hi ha una gràfica del monitor de l'Ebre que no funcionava el mes de gener; una gràfica del monitor de l'Ebre que no funcionava el mes de febrer; una gràfica del mes de març que s'interromp el dia 6 i que continua el dia 26 de gener, i coincideix amb aquesta data en què vostès van tornar a instal·lar el monitor. I, després, continua d'una manera..., pràcticament continua fins a finals de juny, que és l'informe que tenim nosaltres. I aquestes irregularitats no les valoren en absolut.

Però és que, després, per això de les anàlisis a temps real, quan parla de la transmissió de dades en aquest informe que ens han facilitat, diu una altra ambigüitat d'aquestes dels usos d'indefinites, diu: «Les interrupcions en la transmissió de dades han durat des de pocs minuts fins a setmanes senceres». Què vol dir, això? Que hem estat setmanes senceres sense que la central de dades sàpiga què és el que està passant a l'aigua de l'Ebre. Ja em diran si això és informació de la xarxa de vigilància radiològica en temps real, quan està setmanes senceres sense enviar dades.

També parla, després, de l'estudi del soroll de fons, i quan parla de l'estudi del soroll de fons no diu quan ho fan, és a dir, no diuen quins mesos aprofiten per fer el soroll de fons, si és al marge o al mateix temps del funcionament d'aquest monitor, i després de diverses consideracions legals..., o tècniques, perdó, es diu que s'acorda prendre com a valor de soroll de fons i, per tant, descomptar de les bases de radioactivitat els 4,2 becquerels, els 4,21 becquerels de qualsevol mesurament. I nosaltres hem detectat en aquestes gràfiques que ens donen, que ens faciliten, que hi ha els mesos de gener i febrer una radioactivitat, descomptant-li els 4,21 becquerels, una radioactivitat de gairebé 2 becquerels per litre, gairebé 2; però hi ha una cosa més greu, i és que al mes de maig hi ha quinze dies en què en detectem menys de 4, i detectar menys de 4 vol dir que estem detectant antiradioactivitat, si se'm permet l'expressió —i suposo que el Conseller m'explicarà que és l'antiradioactivitat.

Però després resulta que, quan s'ha intentat clarificar davant la premsa, davant els diversos mitjans de comunicació, que no hi ha radioactivitat, el que s'ha fet és usar confusionismes importants, perquè el mesurador aquest de radiació diu que només emet emissions gamma. Jo voldria aclarir a les diputades i als diputats d'aquest Parlament que la radioactivitat total —com ho defineix el Reial Decret de l'any 82, de l'Estat—, la radioactivitat total vol dir la suma de les tres classes de radioactivitat que hi ha: hi ha radioactivitat alfa, hi ha beta i hi ha gamma, i la Generalitat, a través d'Indústria o a través de Sanitat, només ens ha parlat que no arribem als 3,7 becquerels per litre, però en radioactivitat gamma —això no ho ha dit—, diu que «en la gamma», i en tot cas mai ens ha donat dades de l'alfa i de la beta. I ens diu —i menteix, ja que als mesos de gener i febrer, no hi fa referència; al mes de desembre tampoc— que la mitjana mensual màxima enregistrada és d'1,68, quan nosaltres hem detectat, de les mateixes gràfiques

facilitades pel Departament, que hi ha dos 1,97 : 1,97, 1,97 i 1,86, els mesos de febrer, gener i desembre del 87. Per tant, la Generalitat dóna dades incompletes.

Però més greu : el Consorci d'Aigües, organisme que presideix Albert Vilalta, en presència d'ell, en una roda informativa fent acompanyar els periodistes d'un àpat bastant suculent, diu que «la suma de les radiacions alfa i beta» —i, per tant, aquí no parla de la gamma— «és sols de 0,15 becquerels per litre» —és sols de 0,15 becquerels per litre. I llavors diu : «La qual cosa demostra que estem vint vegades per sota la reglamentació tècnico-sanitària» —aquesta que dèiem— «del Reial Decret de l'Estat». És a dir, que ens parlen, uns, de l'alfa i de la beta, i ens diuen : «vint vegades per baix del màxim», i els altres ens parlen de la gamma i ens oculten que, per exemple, hi ha alguna anàlisi de radioactivitat beta global que parla que a Ascó hi ha una mesurament, en aigües subterrànies, que arriba, en beta global, a pràcticament 1,5 becquerels per litre. I, a aquest confusionisme, s'hi suma el Consell de Seguretat Nuclear —organisme que no depèn de la Generalitat, com tots sabem— quan, el dia 19.1.89, assegura que l'increment de concentració d'isòtops radioactius a l'Ebre és de dècimes de becquerels per litre, i llavors arriba a dir que són 500 vegades inferiors als límits del Reial Decret.

Jo voldria que, tot això, m'ho poguessin clarificar, perquè un tècnic suposo que ho entendria, però jo no sóc capaç d'entendre aquesta disparitat d'informacions i aquesta alegria informativa dient que l'aigua de l'Ebre gaudeix d'excel·lent salut —i gaudeix d'excel·lent salut, fins i tot, ho diuen...

El Sr. PRESIDENT : Vagi acabant, senyor Gimeno, perquè s'ha passat molt de l'hora, ja.

El Sr. GIMENO : Bé, intentaré ser breu, perquè sembla que hi ha coses més importants en aquest Parlament, com és l'espectacle de la política, i no l'acció del Govern, i llavors aquí ens limitarem al temps. Dic que hi ha anàlisis de contaminació química que vostès no han fet i que els han servit per autoritzar, per autoritzar, una concessió del minitransvasament d'aigua a Tarragona, que vol dir que donarà aigua, potencialment, a una sèrie de ciutadans que compten amb el mateix projecte —que pot arribar a les nou-centes o nou-centes cinquanta mil persones—, i hi ha diversos pobles de la Ribera de l'Ebre que beuen directament aigua del riu, sense que hi hagi cap control químic, cap control químic de la qualitat de l'aigua que beuen.

I tot això és preocupant, i per tot això nosaltres voldríem saber que és el que pensa fer la Generalitat per garantir aquesta no-toxicitat de l'aigua de l'Ebre.

El Sr. PRESIDENT : Senyor Gimeno, moltes gràcies. Té la paraula l'Honorable Conseller senyor Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, voldria iniciar la meua intervenció donant una explicació —perquè s'entrarà al debat— respecte a per què contesta el Conseller de Política Territorial i Obres Públiques una interpellació que fa referència a la no-toxicitat de l'aigua en els seus diversos usos agrícoles, industrials i de boca dins del territori català; doncs simplement perquè respecte a la no-toxicitat de l'aigua en els seus diversos usos tenen competències dos departaments, dos departaments que són el de Política Territorial i Obres Públiques i el de Sanitat, i que, de comú

acord amb el Conseller de Sanitat i, òbviament, comentant amb ell una bona part de la resposta, com que no podem ser els dos alhora que contestem aquesta interpellació, m'ha correspost a mi de fer-ho, i amb molt de gust ho faré.

Cap sentit tindria, per tant, introduir en el debat el Conseller d'Indústria, malgrat que després, per la intervenció del senyor Diputat, que no en la forma com està formulada la interpellació, s'ha fet referència a un tema específic, que és el tema de la nuclear d'Ascó, que fa referència —la intervenció del Departament d'Indústria—, fa referència estrictament i exclusivament al funcionament de la central nuclear d'Ascó i no, en absolut, a la toxicitat de l'aigua, que els únics departaments del Govern de la Generalitat que tenen competències en el tema són el de Política Territorial i Obres Públiques i el de Sanitat.

Preguntat, doncs, el Govern sobre el propòsit de capteniment del Consell Executiu per tal de garantir la no-toxicitat de l'aigua en els seus diversos usos dins del territori català, passo, senyor President, a donar resposta.

La Llei 29/1985, del 2 d'agost, d'Aigües, d'aplicació a tot l'Estat espanyol, té com un dels objectius principals, dins la gestió hidràulica, la defensa de la qualitat de l'aigua, incloent les continentals superficials i les subterrànies renovables. Concretament el títol cinquè, dels set totals, tracta de la protecció del domini públic hidràulic i de la qualitat de les aigües continentals. El Reial Decret 849/86, de l'11 d'abril, pel qual s'aprova el Reglament del domini públic hidràulic, desenvolupa alguns títols de l'esmentada Llei i, entre ells, el títol tercer, que correspon al cinquè d'aquella, establint dues relacions de substàncies contaminants, d'acord amb les directrius de la Comunitat Econòmica Europea. Entre la Llei i el Reglament anteriors, el Reial Decret 2646/85, del 27 de desembre, de traspàs de funcions i serveis de l'Administració de l'Estat a la Generalitat de Catalunya en matèria d'obres hidràuliques. D'acord amb aquest traspàs, la Llei 17/87, del 13 de juliol, regula l'administració hidràulica de Catalunya amb els organismes encarregats del compliment d'aquesta tasca que, de manera provisional, pel Decret 14/86, del 30 de gener, va assumir el Departament de Política Territorial i Obres Públiques. Amb posterioritat, i en relació amb el tema de productes tòxics, el Ministerio de Obras Públicas y Urbanismo publica l'Ordre del 12 de novembre del 87 sobre normes d'emissió, objectius de qualitat i referits a determinades substàncies nocives o perilloses contingudes als abocaments d'aigües residuals. I, encara més endavant, el Reial Decret 927, del 88, de 29 de juliol, del mateix Ministerio, conté uns annexos relatius a la qualitat exigida a les aigües superficials per al seu aprofitament per a abastament públic, banys i vida piscícola, que inclouen els productes tòxics.

Com a prolongació de la cadena aigua crua - aigua potable, correspon al Departament de Sanitat l'aplicació del Reial Decret 1423/82, del 18 de juny, que aprovava la reglamentació tècnico-sanitària per a l'abastament i control de qualitat de les aigües potables de consum públic. Totes aquestes lleis, decrets i ordres, relativament recents, són la base per a les actuacions de l'Administració, amb l'objectiu d'obtenir o mantenir les aigües públiques, sense que afectin els seus posteriors usos.

Actuacions. Pel que fa a rius i abocaments, tot i seguir les directrius de la Comunitat Econòmica Europea per al compliment de la llei, les actuacions tenen dues perspectives : objec-

tius de qualitat en els rius i límits d'emissió als afluents. Els objectius de qualitat suposen el coneixement i les variacions de les característiques analítiques de les aigües públiques; en relació amb les aigües superficials existeix a Catalunya una xarxa de cinquanta-cinc punts de control, en els quals es realitza, amb caràcter mensual, una presa de mostres per a la seva posterior anàlisi, que inclouen metalls pesants, cianurs i fenols, amb un total d'unes dotze mil característiques anuals. Pel que fa als límits d'emissió, en autoritzar un abocament d'aigües residuals a la llera pública es fixen les seves condicions d'instal·lacions de depuració, etcètera, i s'especifiquen, en cas que sigui necessari, els límits dels possibles tòxics per al seu posterior control.

Es realitzen també actuacions de caràcter puntual en tenir coneixement de l'existència d'algun abocament tòxic, per prohibir-lo o reduir-lo, amb les sancions reglamentàries que s'escaiguin. Es disposa del cens d'abocaments autoritzats, controlant periòdicament la seva qualitat amb presa de mostres i anàlisis, i s'inspecciona així mateix el funcionament de les instal·lacions de depuració. La nova organització territorial hidràulica de Catalunya és una de les mesures per a l'actuació més directa i més descentralitzada de l'Administració en aquest tema.

Segon apartat : els estudis. Un altre tipus d'actuacions serien els estudis i campanyes específiques que s'efectuen sobre determinats paràmetres, zones o mètodes i tècniques. Així, es pot destacar un estudi, al llarg de dos anys, sobre el contingut de metalls pesants a tots els rius de Catalunya, fruit d'un conveni entre la Junta d'Aigües, la Junta de Sanejament i la Universitat Autònoma de Barcelona, i que ha suposat, aquest any, la presa de més de tres-centes mostres, a fi de determinar plom, cadmi, mercuri, crom i arsènic, en un total d'uns cent punts situats en llocs significatius. També, mitjançant conveni amb la Universitat Politècnica de Catalunya, s'ha estudiat un model matemàtic de qualitat per al conjunt d'embassaments Sau-Susqueda-Pasteral, que pot suposar una important eina de gestió.

Pel que fa a l'abastament públic, segons l'esmentat Reglament tècnico-sanitari, correspon a les companyies subministradores la realització —amb una freqüència que està en funció de la població servida— de les anàlisis adients a fi d'assegurar el compliment del que es disposa respecte a la qualitat de l'aigua d'abastament i, entre elles, les referents a components tòxics. El Departament de Sanitat i Seguretat Social, d'acord amb la legislació vigent, supervisa la vigilància i control que han de fer els ajuntaments de tot tipus de subministrament col·lectiu d'aigua.

D'acord amb la legislació vigent, es pot concloure que l'Administració competent per controlar la no-toxicitat de l'aigua de boca seria l'Administració local —com molt probablement coneix el senyor Diputat. Així i tot, el Departament de Sanitat i Seguretat Social executa un programa de vigilància de la qualitat sanitària de les aigües de proveïment públic, que, de forma sistemàtica i permanent, controla la qualitat bacteriològica i físico-química de les aigües de proveïment públic a Catalunya. Aquesta xarxa de vigilància suposa un control sistemàtic i periòdic de les aigües de proveïment públic de Catalunya; el funcionament d'aquesta xarxa es basa en les actuacions portades a terme pels tres-cents vint-i-dos farmacèutics titulars, per les tres delegacions territorials del Departament de Sanitat de

Girona, Lleida i Tarragona i pel Servei Territorial de Salut Pública de Barcelona, sota la coordinació de la Direcció General de Salut Pública. El programa resta emmarcat pel Reial Decret 1423/82, que regula els aspectes tècnico-sanitaris per al proveïment i control de qualitat de l'aigua per al consum.

Les actuacions fonamentals dutes a terme són : vigilància de la qualitat sanitària de les aigües de proveïment públic, en aplicació de la reglamentació tècnico-sanitària; control de cloracions; caracterització físico-química dels proveïments públics; vigilància sanitària dels caràcters físico-químics de l'aigua; descripció dels proveïments públics d'aigua per al consum; inspecció de les instal·lacions de captació, tractament i distribució de l'aigua; vigilància del transport d'aigua en bótes, cisternes i contenidors, i vigilància de les fonts públiques.

El nivell de vigilància ha estat establert en fases successives d'acord amb els criteris i prioritats següents : assentaments permanents de més de dos mil habitants i caps de partits farmacèutics; assentaments permanents de cent a dos mil habitants; assentaments permanents fins a cent habitants; assentaments no permanents, nuclis de segona residència i càmpings; establiments públics amb proveïment propi, cases de colònies i campaments, i fonts públiques. D'acord amb això, tots els proveïments vigilats han estat codificats convenientment, per tal que les dades obtingudes puguin ser informatitzades. Així doncs, són vigilats actualment a Catalunya 3.531 proveïments públics, fet que suposa una xarxa de més de cinc mil punts de mostreig, més de cinc mil punts de mostreig. Els resultats s'anoten en llibres-registres que són supervisats pel Departament de Sanitat, el qual, així mateix, ha d'estendre cada any un certificat de potabilitat, prèvia realització d'una anàlisi completa, que inclou tòxics. Així mateix, aquest Departament de Sanitat realitza campanyes d'anàlisis físico-químiques completes que inclouen tòxics i, dintre d'aquests i específicament, es fan determinacions sistemàtiques de metalls pesants, campanyes sobre plaguicides i similars a determinades zones i sobre hidrocarburs aromàtics policíclics que poden exigir, segons els resultats obtinguts, possibles intensificacions, amb l'objectiu de vetllar per la garantia sanitària de l'aigua d'abastament.

Usos i controls. Dels usos de l'aigua té especial preferència la d'abastament públic per la més severa exigència de qualitat i ser distribuïda per empreses obligades, sota el control de l'Administració, al compliment de les reglamentacions vigents.

Una part relativament petita d'aquesta aigua potable s'utilitza a través de les xarxes d'abastament municipal per a usos industrials i encara que les seves necessitats de qualitat poden tenir altres exigències. Moltes indústries, i també zones agrícoles, aprofiten l'aigua dels aquífers, sense un control específic directe per part de l'Administració. En resum, es pot dir que les aigües superficials circulants pels rius estan controlades a través de la xarxa general de qualitat i per a tots els seus possibles usos, les aigües d'abastament públic són controlades per les mateixes empreses subministradores sota la supervisió de l'Administració, i resten les aigües preferentment d'aprofitament subterrani, per a usos de reg i industrials, controlats, en general, pels mateixos usuaris.

Controls concrets en abastaments importants. Tots ells segueixen l'esmentat reglament tècnico-sanitari —Reial Decret 1423/82— i encara les directrius de la Comunitat Econòmica

Europea que fan referència a l'aigua potable —directiva 80778, de la Comunitat Econòmica Europea. Segons el tipus de matèria prima, aigua crua, les empreses subministradores particularitzen en unes anàlisis més que en altres, superant, això sempre, la normativa vigent.

Aigües del Ter, Cardedeu. Per a una població estimada de dos milions de persones, s'analitzen tots els metalls pesants, amb una freqüència setmanal —les normes fixen un mínim de cada tres mesos— i sempre han estat per sota de la concentració màxima admissible. S'ha fet un seguiment qualitatiu del riu Ter, abans de l'embassament de Sau, dels microcontaminants orgànics, fins a la sortida de Pasteral-2 —trialometans, pesticides, hidrocarburs, etcètera—, per al subministrament a Girona. Aquestes anàlisis s'han realitzat també a la planta de Cardedeu, qualitativament i quantitativament, i s'han obtingut concentracions per sota dels límits màxims admissibles. També s'han fet anàlisis de radioactivitat amb nivells normals, fins i tot després de l'accident de Txernòbyl.

Pel que fa al Consorci d'Aigües de Tarragona, per a la futura població a abastar amb aigües de l'Ebre d'un milió de persones, es realitzen les següents anàlisis per a la posada en marxa del servei : el control es realitzarà al laboratori central del Consorci —s'està realitzant ja— amb captadors continus de l'aigua del riu que mesuren pH, temperatura, terbolesa, COT —és a dir, contingut d'oxigen total— i radioactivitat en continu. Tenint en compte les normes del CEDEX per baixa activitat ja es realitzen les següents determinacions radioactives : alfa total, beta total, beta resta, potassi-40, estronci, estronci-89 i 90, radi-226, cesi-137 i cobalt-60. S'analitzen igualment tots els metalls pesants dels compostos orgànics, pesticides, hidrocarburs aromàtics policíclics, organoal·lohenats, lleugers i pesants, i dels resultats, senyor President, d'aquestes anàlisis, es pot afirmar sense ser irresponsable que les aigües de l'Ebre són perfectament potables —més aviat sembla que la irresponsabilitat és dir el contrari sense cap mena de demostració.

Una tercera part dels abastaments, dels grans abastaments a què estic fent referència en aquest moment, els que controla, els que estan sota el servei de la Societat General d'Aigües de Barcelona : Sant Joan Despí, població equivalent servida, 1.500.000 de persones... Es realitzen les anàlisis reglamentàries amb més freqüència que la legislada per la variable qualitat del riu Llobregat; així, s'analitzen els metalls pesants amb caràcter general i periòdic, però el crom i el cianur de manera pràcticament contínua; entre els microcontaminants orgànics s'analitzen els pesticides, hidrocarburs aromàtics policíclics, etcètera; es tenen dades setmanals de la radioactivitat a Sant Joan Despí, amb més freqüència, si és necessari, després de l'accident de Txernòbyl, per exemple; un assaig biològic consistent a posar la sortida de filtres abans de la cloració final; peixos i controlar-los; de manera general, conèixer la possible incidència en un moment determinat d'algun producte tòxic significa l'especial atenció dels tècnics en relació amb factors indirectes, com poden ser la demanda de clor, els fenols, l'escuma —pels detergents—, el color —per diverses coses— i la variació del pH.

En resum, senyor President, senyores i senyors diputats, senyor diputat interpellant, existeix una legislació en relació amb les substàncies tòxiques a l'aigua. Dos : a les aigües superficials de Catalunya es disposa de cinquanta-cinc punts de con-

trol amb anàlisi mensual per l'Administració hidràulica, Junta d'Aigües i també Comissaria d'Aigües de l'Ebre. Tres : s'ha iniciat la xarxa de control d'aigües subterrànies per l'Administració —Junta d'Aigües, en aquest cas. Quatre : els abastaments públics d'aigua potable de responsabilitat directa de les companyies subministradores municipals, i també, per acumulació, del Govern de la Generalitat, estan controlats per les empreses subministradores, amb la supervisió de l'Administració sanitària. Cinc : el control de la qualitat, principalment d'aigües subterrànies per a l'ús agrícola i industrial, és controlat pel mateix usuari de manera directa, amb el control general de l'Administració a què abans he fet referència pel que fa a l'aigua de conca.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, Honorable Conseller. L'Illustre Diputat senyor Gimeno vol fer ús del torn de rèplica? (Pausa.) Té cinc minuts.

El Sr. GIMENO : Gràcies, senyor President. Bé, senyor Conseller, la seva intervenció m'ha semblat una intervenció molt acadèmica, molt teòrica, molt d'una classe, potser, d'universitat o d'escola tècnica, però que a mi no m'ha aclarit cap dels dubtes o de les incongruències que li he plantejat, o gairebé cap. I ha fet una afirmació, ha repetit una afirmació que, almenys, jo voldria que la matisés. Diu : «L'aigua de l'Ebre és, podem afirmar-ho sense cap dubte, «perfectament potable, i dir el contrari és una irresponsabilitat». Bé, jo també vull clarificar, abans de continuar, que jo no he dit, ni el nostre Grup hem dit, que l'aigua de l'Ebre està contaminada a uns nivells que no sigui potable, no ho hem dit; si algun mitjà de comunicació ha tret aquesta informació —i, concretament, recordo que TV3 fa dos dies ho va dir—, això no és el que nosaltres vam dir en cap dels moments : nosaltres vam dir que teníem dubtes seriosos sobre la potabilitat i sobre la no-contaminació... Oh!, però tenir dubtes no vol dir que afirmis que està contaminat. I precisament no ho podem dir perquè no tenim anàlisis serioses —i dic anàlisis serioses— que puguin demostrar això. I bé, ens diu que la legislació s'adapta a la normativa comunitària, però el que no ha analitzat en cap moment és fins a quin punt aquesta aplicació de la legislació, no la normativa, no generalitzant que si hi ha cinquanta-cinc punts, que si hi ha tres mil cinc-cents trenta-un proveïments públics que estan controlats, que tal i tal... Vull dir, anem a casos concrets. Resulta que l'aigua de l'Ebre la controla el Consorci, i em diu que és perfectament potable, però no em diu si és abans de passar per la planta de tractament o després : jo suposo que, una vegada passada per la planta serà potable, i així ho vull i aquest és el meu desig i el del nostre Grup; el que no sé si s'atreviria vostè a afirmar és que l'aigua de l'Ebre —i, si no, hi ha un diputat del seu Grup que viu a Tortosa, i que en pot ser conscient—, si s'atrevien a fer un trago de l'aigua de l'Ebre al seu pas per Tortosa, tot i tan perfectament potable com és —«perfectament potable com és», vol dir «baixem al riu i fem un tragueta».

Jo li vull plantejar una qüestió : com pot ser, senyor Conseller, que les anàlisis del monitor de l'aigua de l'Ebre, de la xarxa de vigilància radiològica ambiental, que diu que hem de descomptar 4,21 becquerels per litre, durant el mes de maig, des del dia 4 fins al dia 17, mesurem menys de 4 becquerels? Si

li descomptem els 4, ens queda una radioactivitat negativa, durant aquells dies, de quatre o cinc dècimes. Com s'explica això? I si vostè veu l'evolució d'aquestes gràfiques, sembla que comença el mes de maig amb uns valors prou alts —de més de 6 becquerels—, que després passem per sota de 4, i al final normalitzen la radioactivitat, mesurada pel monitor aquest, sobre els 4,5, que és una radioactivitat tolerable; i una vegada ho tenen assimilat, és a dir, tenen ja el mesurador aquest equilibrat perquè no surtin dades una mica que puguin espantar el personal, llavors ja funciona. Tot i això, no hem aclarit, el mesos de gener i febrer, aquestes gràfiques d'on sortien, ja que el monitor no funcionava, i l'abril, maig i juny, d'on surten aquestes gràfiques que ens donen, i que s'atreveixen a dir a l'informe que el monitor de l'aigua i la xarxa radiològica ambiental funciona bastant bé, el seu funcionament és prou bo. Tampoc no m'ha dit que el Consorci té com a concessió d'aigua una anàlisi que informa pràcticament d'uns vint paràmetres —no dels quaranta: no fan anàlisis de metalls pesants, no parlen de radioactivitat, no parlen de cap risc—, i aquesta anàlisi del dia 2 d'agost del 85 serveix per a autoritzar la concessió del transvasament, i el Consorci té una planta potabilitzadora que, segons diuen els seus mateixos documents, resulta que solament van a fer anàlisis... és a dir, la potabilització consisteix a evitar els fangs que hi ha i la contaminació microbiològica, i fan un tractament de les aigües —que la directiva europea planifica en tres graus, l'A-1, A-2 i A-3— com si l'aigua fos A-2, quan el mateix Consorci ha dit i ha admès que és A-3.

Llavors jo també em permeto de plantejar-li un altre dubte: creu que totes aquestes anàlisis que es fan a l'Ajuntament de Sant Jaume d'Enveja, l'últim poble de la vora de l'Ebre, que prenen aigua directament del riu, tenen la garantia suficient que l'aigua que prenen del riu és potable? Jo li diré que les úniques anàlisis que es fan allà són les anàlisis aquestes posteriors a la cloració, i que l'única anàlisi que es planteja és si allà hi ha bacteris o si allà hi ha microorganismes, però en absolut allà es planteja quin és el grau de contaminació química d'aquella aigua. I també li diré que els productes químics que aboca la central nuclear d'Ascó... perdó, l'Electroquímica de Flix, aquells productes químics no sé si m'ha dit que estan controlats o no estan controlats —perquè no ha parlat específicament de l'Electroquímica—, però nosaltres tenim una anàlisi feta per la central nuclear d'Ascó i que diu que detecten tricloroetilè, tricloroetà, percloroetilè, tetracloretà, pentacloretà, etcètera, productes que, si vol, li deixo la llista de la seva toxicitat i dels riscos cancerígens que tenen. I sap per què la controla Ascó? La controla Ascó i la no la controla la Generalitat i no la controla cap Administració —almenys que ens en quedi constància, tant de bo m'equivoqui!—, la controla Ascó perquè aquests productes afecten, poden afectar l'intercanviador de vapor d'ells, i és un punt per on podrien incrementar el risc de contaminació química.

Llavors, aquests punts no me'ls ha aclarit i jo el que li vull afegir, simplement, és que les nostres propostes aniran de cara a garantir el dret que tenen tots els ciutadans, siguin de Tarragona, siguin de Barcelona, siguin de Terrassa o siguin de la vora de l'Ebre, de beure l'aigua en les millors condicions.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. L'Honorable Conseller té cinc minuts per fer contrarèplica.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor President. L'Illustre Diputat interpellant ha començat la seva contrarèplica dient que no se sentia contestat. No m'estranya, senyor Diputat, perquè jo li he contestat el que vostè m'ha preguntat, però sembla que vostè no estava interessat en el que preguntava, sinó en una altra cosa. La interpellació, ho torno a dir, era respecte a la toxicitat o no de l'aigua potable a Catalunya, de l'aigua per a usos de boca, per a usos industrials i per a usos agrícoles, i vostè l'ha plantejada estrictament en un altre sentit, i exclusivament en un altre sentit. Hi té tot el dret, hi té tot el dret, però li recomanaria que ho fes obertament, perquè la resposta podria ser més acurada. Estic segur, senyor President, que a mi m'assistiria ara el Reglament si jo donés per contestada la pregunta amb el que he dit abans, però no ho faré. I no ho faré per una raó, senyor Diputat, perquè és extraordinàriament greu el que vostè ha dit aquí, i no només el que vostè ha dit aquí, sinó el que vostès —acompanyat d'un altre il·lustre diputat d'aquesta Cambra, pel que diuen els mitjans de comunicació— van dir fa, em penso, quaranta-vuit hores. Perquè, textualment —i no ho han desmentit—, diu: «Creem» —i això ho posen els mitjans de comunicació, en concret el tèlex de l'agència Efe, en boca del Diputat Joan Saura—, «creemos que existe mayor radioactividad de la permitida en las aguas del Ebro». Això crec que és afirmar que l'aigua de l'Ebre no és potable, que l'aigua de l'Ebre no és potable. I torno a insistir en el que li he dit: l'aigua de l'Ebre, per totes les dades... Ho torno a dir, si se'm desmenteix, perfecte, però és el tèlex de l'agència Efe: «El portavoz de Iniciativa per Catalunya en el Parlament, Joan Saura, mostró su opinión de que "creemos que existe mayor radioactividad de la permitida en las aguas del Ebro", y señaló que "en todo caso, lo que está claro es que los sistemas de medición radioactivo-químico no son seguros"» —les dues coses, les posen entre cometes.

Bé, torno a dir-li-ho: l'aigua de l'Ebre és perfectament utilitzable per a l'ús de boca, com ho demostren totes les anàlisis exhaustives que fan tant el Departament de Sanitat com el Departament de Política Territorial i Obres Públiques a través del Consorci d'Aigües de l'Ebre, com la Comissaria d'Aigües de l'Ebre, com els que porten a terme, per a un tema específic, el Consejo de Seguridad Nuclear, la mateixa central d'Ascó i el Departament d'Indústria pel que fa al tema específic d'Ascó, i, per tant, ho repeteixo, la irresponsabilitat amb què aquí i pel senyor Diputat ha estat titllada una afirmació d'uns representants de Convergència i Unió a l'Ebre fa uns dies... Ell ha dit aquí que era una irresponsabilitat afirmar que l'aigua de l'Ebre era perfectament potable, i jo li dic: d'acord amb totes les dades que existeixen i que el senyor Diputat coneix, com coneixen tots els diputats d'aquesta Cambra, perquè són enviades periòdicament per al seu coneixement, el que és una irresponsabilitat és, sobre la base d'aquestes dades, afirmar que l'aigua de l'Ebre no és potable. Torno a dir-ho, senyor President: sembla com si el senyor Diputat no estigui preocupat tant per la toxicitat o no de l'aigua a Catalunya com de la radioactivitat de les aigües de l'Ebre —perfectament lícit, ho torno a dir, però valdria la pena que se'ns digués obertament en les formulacions de les interpellacions. Torno a dir-li que podríem no donar-hi més resposta, però la hi donaré.

Gener-febrer del 88, què va passar? El senyor Diputat

coneix —i aquí no ho ha dit, i entenc que és també una manca de responsabilitat simplement dissimular-ho— que la Generalitat de Catalunya, en virtut de l'acord signat amb el Consejo de Seguridad Nuclear el 15 de juny del 84 i renovat el 14 de maig del 87, té encomanades, entre altres, la funció de realitzar les anàlisis de mostres representatives fixades en un programa de control de qualitat dels plans de vigilància radiològic-ambiental en l'exterior de les centrals nuclears, entre les quals figuren mostres d'aigua del riu Ebre. Aquestes anàlisis són realitzades pels laboratoris de la Universitat Politècnica de Catalunya i la Universitat de Barcelona, amb les quals el Departament d'Indústria... —penso que de prou fiabilitat, també fins i tot per al senyor Diputat—, amb les quals el Departament d'Indústria i Energia té establerts uns convenis específics de col·laboració i els seus resultats són avaluats pel Consejo de Seguridad Nuclear, que —s'ha de recordar— és l'únic organisme competent en matèria de seguretat nuclear i protecció radiològica en tot l'Estat espanyol —Llei 15/80, del 22 d'abril, de Creació del Consejo de Seguridad Nuclear. Estic segur que el senyor Diputat coneix això. En qualsevol cas, està editat pel mateix *Butlletí del Parlament*, en resposta a la pregunta del Diputat Javier Latorre, del dia 5 de setembre del 88, i diu : «Amb independència», és a dir, i com diem en llenguatge col·loquial, «a més a més», que s'entén molt bé, «de l'abans indicat, per part del Departament d'Indústria i Energia de la Generalitat de Catalunya es va considerar convenient poder disposar de forma complementària de dades en continu sobre el fons radiològic ambiental i de les aigües del riu Ebre. Durant l'any 86, es va projectar i instal·lar una xarxa de vuit monitors de radiació directa a l'entorn de les centrals nuclears d'Ascó i de Vandellòs i d'un monitor pel control del contingut radioactiu d'emissors gamma del riu Ebre, aigües avall de la central d'Ascó.»

És, per tant, una anàlisi, a més a més, aquesta, del control continu, que és el que no va estar en funcionament durant els mesos de gener i febrer, i amb les dades que periòdicament s'envien a aquesta Cambra hi figuren les dades del mes de gener i febrer, òbviament, perquè el que no estava en funcionament no era el monitor, sinó la presa de mostres de l'aigua, i s'utilitzen aquestes parades de neteja precisament per veure el soroll —diuen els tècnics—, el soroll que fa l'aparell per si mateix. I mentre no es prenen mostres, sinó que la mostra era la mateixa durant els dos mesos, es va anar mesurant el soroll d'aquest detector, d'aquest mesurador de radiacions gamma, que és el que va donar 4,5 becquerels de soroll —4,2, perdó— propi de l'aparell de mesura, i així és com es mesura sempre i, òbviament, a partir d'aquell moment en què es controla que l'aparell té aquella banda de fiabilitat, les mesures que dona es disminueixen en aquesta relació estadística de 4,2.

Per tant, durant els mesos de gener i febrer no és veritat —i aquí està la meua queixa, Illustre senyor Diputat—, que vostè sap que no és veritat que no es fessin controls de l'aigua, perquè aquest és el control complementari, en cap cas l'únic que es fa, en cap cas l'únic : és el complementari que es fa, i vostè ho sabia i vostè ho ha amagat a aquesta Cambra, com ho ha amagat en les informacions públiques que ha fet respecte a això.

Per altra banda, per què es mesura, la radiació gamma? Es mesura la radiació gamma perquè és... —hem intentat, amb el Conseller Ferrer i jo mateix, trobar una paraula que fos la tra-

ducció més catalana de la paraula «chivato», que és la que tècnicament s'utilitza— l'element d'alarma de les altres dues radiacions —alfa, més beta—, que, com vostè sap, són les úniques que contenen les reglamentacions tècnico-sanitàries actualment existents, i nosaltres voldríem que es reformessin les reglamentacions tècnico-sanitàries actualment existents —senyor catedràtic de Física Nuclear, espero no dir cap cosa que vagi en contra dels seus coneixements. Les radiacions alfa més beta són les úniques contemplades pel control en les actuals reglamentacions tècnico-sanitàries, i les gamma per al que serveixen és de senyal d'alarma, de detecció de les alfas més beta, que són les certament perilloses; també ho són, òbviament, les gamma per al consum humà, amb uns nivells desmesurats, però les alfas i les betes són les úniques contingudes i per via indirecta, no per l'aigua, sinó per via indirecta en altres productes, com ara el peix, la carn, la mantega, etcètera..., la llet, etcètera, d'altres productes alimentaris.

Per tant, el gener-febrer del 88 existien exactament els mateixos controls que existeixen sempre, és absolutament fals que no hi hagués controls sobre la radioactivitat de l'aigua de l'Ebre com aquí s'ha afirmat. No va estar sense control i vostè, senyor Diputat, ho sabia.

Pel que fa al que ha dit de l'electroquímica de Flix, és evident que existeixen controls, i del que no podem quedar dispensats és que aquest control no es fes. Es fa, aquest control, i les reglamentacions tècniques sanitàries, curiosament, permeten, per al consum humà, uns límits superiors que per a la mateixa instal·lació nuclear d'Ascó. Però, d'això, n'hauríem d'estar orgullosos i hauríem de donar-nos tranquil·litat, perquè es té més cura —ves per on— i es vetlla amb més profunditat, perquè fa més mal a l'intercanviador de calor de la central d'Ascó, i per això la companyia d'Ascó, que ha de vetllar pel bon funcionament de les seves instal·lacions, té cura també, però no exclusivament ni de bon tros, de la qualitat de l'aigua que aigües amunt, els abocaments que aigües amunt d'Ascó es puguin fer a través de l'electroquímica de Flix. Però, òbviament, els abocaments que l'electroquímica de Flix —i això li ho he contestat en la meua primera intervenció— fa sobre les aigües de l'Ebre estan perfectament i sistemàticament controlats, tant per la qualitat de les aigües, que du a terme el Departament de Política Territorial i Obres Públiques, com, particularment, pel Departament de Sanitat, pel que fa a la qualitat i la no-toxicitat de les aigües potables d'ús de boca a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, Honorable Conseller. (*L'I. Sr. Saura s'aixeca per parlar.*)

El Sr. SAURA : Senyor President, per contradiccions, perquè el senyor Conseller ha posat en boca meua unes paraules que jo no he dit, i li ho volia aclarir.

El Sr. PRESIDENT : És per al·lusions, no per contradiccions.

El Sr. SAURA : Per al·lusions, per al·lusions. Dels dos paràgrafs que vostè ha posat en boca meua, el segon és cert, és a dir : el sistema és cert, del que vaig dir—, el sistema de control i anàlisi de les aigües de l'Ebre, per a nosaltres no té cap fiabilitat ni seguretat; només mirant les diverses dades que donen les diverses administracions, es veu la quantitat de contradiccions que donen. Aquesta és la primera qüestió.

La segona : jo no he dit enlloc —i si el tèlex de l'agència Efe

ho diu, doncs, mal dit; jo no he llegit aquest tèlex —, no he dit enlloc que les aigües de l'Ebre tinguin toxicitat; en tot cas, el que hem dit clarament és que el principal problema avui de les aigües de l'Ebre és que ningú sap quina toxicitat tenen: aquest és el problema, que ningú ho sap i que les mateixes administracions, quan intenten explicar-ho, tenen contradiccions immenses, unes amb les altres.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. L'Honorable Conseller.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Senyor President, abans he llegit el tèlex de l'agència Efe, on s'afirma —entre cometes—: «El portavoz de Iniciativa per Catalunya en el Parlament, Joan Saura, mostró su opinión de que» —i aquí comencen les cometes— «“creemos que existe mayor radioactividad de la permitida en las aguas del Ebro”» —es tanquen les cometes— «y señaló que», tornen a obrir cometes, «“en todo caso, lo que está claro es que los sistemas de medición radioactivo-químicos no son seguros.”» Però és que també, i fruit de la mateixa roda de premsa, l'agència Europa Press diu: «Saura señaló que “nosotros creemos que en el agua hay toxicidad y radioactividad. Esto puede ser discutible”», afegeix després, «“pero lo que no lo es es lo inadecuado del sistema de vigilancia, tanto de la radioactividad como de la contaminación química”». En tots dos, senyor President, s'afirma el que jo he posat en boca seva: «Nosotros creemos que en el agua hay toxicidad y radioactividad.» (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. (*L'I. Sr. Saura demana per parlar.*) S'han acabat, les allusions.

Bé, la interpellació que figura com a número nou de l'ordre del dia ha estat posposada i, tota vegada que procediria entrar en la primera Moció, que esgotarà, segurament, tots els terminis, la Presidència ha decidit suspendre la sessió fins a les quatre de la tarda.

Se suspèn la sessió.

(*Són dos quarts de dues del migdia i deu minuts.*)

La sessió es reprèn a un quart de cinc de la tarda i quatre minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vice-presidents Primer i Segon, dels I. Srs. Secretaris Primer i Segon i de la I. Sra. Secretària Tercera. La Mesa és assistida per l'Oficial Major i la lletrada Sra. Andreu.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Política Territorial i Obres Públiques, de Treball i d'Indústria i Energia.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els Recents Brots de Racisme a Catalunya

Passem a l'onzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els Recents Brots de Racisme a Catalunya, presentada pels diputats senyors Joan Oliart i Joan Abelló, del Grup Socialista. Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Joan Oliart.

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor President.

Senyores i senyors diputats, a la interpellació que va tenir

lloc en el plenari passat es van denunciar uns fets, uns brots de racisme, i ara cal condemnar-los, el Parlament ho ha de fer. I es va denunciar també un silenci, el silenci del Consell Executiu, que també cal condemnar-lo, i cal trencar-lo, sobretot, més que condemnar-lo, trencar-lo, perquè encara no s'ha trencat.

La Moció, però, està redactada amb el propòsit de trobar un consens, i també amb la intenció, però, de no defugir les responsabilitats que a tots nosaltres ens pertoquen. Per això el meu discurs anirà encaminat a aconseguir aquesta finalitat, en el profund convenciment que per sobre dels legítims interessos dels partits, existeix un sentiment comú que ens anima i ens uneix, que no és altre que la voluntat de convertir el buf de democràcia de què el país gaudeix en respiració normal, entenent també que la democràcia es forja dia a dia i que la major garantia de la seva perdurabilitat rau en la formació d'una sòlida opinió pública arrelada amb força als valors consubstancials de la mateixa democràcia, com són la tolerància i el respecte a la diferència dels altres.

No fa gaires dies un periodista em va preguntar quin era el component que jo destacaria de l'actitud dels catalans davant dels brots de racisme sorgits recentment; sense dubtar li vaig contestar: «la sorpresa». Efectivament, els catalans, que hem defensat sempre el dret a la diferència, que hem estat històricament víctimes de la incomprensió per la nostra realitat nacional, tenim perfectament assumit que la tolerància és la virtut fonamental d'una societat democràtica. Doncs, bé, els catalans ens hem sorprès en constatar que també a casa nostra hi poden haver, o manifestar-se, actituds intolerants. I és que en totes les societats, senyores i senyors diputats, es troben minories intolerants i en totes les societats dorm també el germen larvat del racisme —i mirin que dic «en totes les societats», no solament en les europees, perquè el que no hem de fer tampoc és caure en falsos complexos de culpabilitat: a la fi, senyores i senyors diputats, la democràcia moderna tal com la coneixem ha nascut i s'ha desenvolupat a Europa i els valors de tolerància i de llibertat d'opinió es troben per un igual en el racionalisme filosòfic com en els corrents humanistes del cristianisme, un llegat a la humanitat del qual ens hem de sentir tots ben ufanosos.

La qüestió, doncs, es redueix a preguntar-se: què cal fer quan sorgeixen brots d'intolerància o de racisme? Simplement, senyores i senyors diputats, denunciar-los i condemnar-los, allà on es produeixen, allà on es produeixen —i això és el que proposem en el primer punt de la Moció—, però tenint també ben en compte que no n'hi ha prou amb les condemnes generals i amb les grans declaracions de principis, sinó que cal anar més enllà i tallar de sota-rel el brot allà on apareix, assumint els compromisos que calguin.

I aquí no val traspasar la responsabilitat a la Llei d'Estrangeria, com ja va pretendre el Conseller de Governació en la seva resposta; seria un pretext massa fàcil, però també un mal pretext. La Llei d'Estrangeria —és una informació important— va ser votada quasi per unanimitat en el Congrés dels Diputats —els donaré les dades exactes: 274 vots a favor, 3 en contra i 3 abstencions—; això vol dir que hi ha molt pocs grups polítics que puguin, en aquesta qüestió, dir alguna cosa diferent. Però hi ha un altre tema: el racisme és una altra cosa que una simple llei, el racisme és una actitud psicològica i social, i jo demostraré amb uns exemples que el que dic és la veritat: a

Estats Units, els negres són ciutadans nord-americans de ple dret, però en alguns Estats del sud, i en altres Estats que no són del sud, existeix el racisme; a França, els algerians, la majoria, són també francesos de ple dret, però això no obstant hi ha racisme a França contra els algerians; a Berlín, no fa gaire, s'ha manifestat el racisme contra els treballadors turcs que tenen els seus papers en regla, que tenen els seus permisos de residència i de treball en regla, però s'ha manifestat també allà, doncs, el racisme. Per tant, és clar que aquesta no és una qüestió simple de llei, sinó que, indubtablement, és un altre problema... I, si no n'hi hagués prou, repetir —com ja vaig dir en el debat que va donar lloc a la interpellació— que aquestes actituds d'intolerància que van néixer a Santa Coloma de Farners i en altres indrets de Catalunya es van manifestar precisament contra persones, contra treballadors estrangers que tenien els seus papers en regla.

Però és que hi ha una altra qüestió, també, que jo considero molt important : no es facilita la resolució del problema per la via de traspassar la pròpia responsabilitat a altres; la consciència col·lectiva i personal pot quedar descarregada, però a canvi el ciutadà es desinteressa d'una qüestió que no l'afecta, o que pensa que no l'afecta, perquè diu «això és una llei», un ens abstracte, i el que cal és sacsejar les consciències, no adormir-les. Ara bé —i vull ser molt clar—, això no vol dir que no considerem que aquesta Llei i la seva aplicació no tinguin cap influència en la situació dels col·lectius de treballadors estrangers, però aquesta és una altra qüestió, independent de les actituds racistes, i se'n podrà parlar també en aquest Parlament si es tira endavant per aquest Parlament, la nostra proposta de creació d'una comissió d'investigació; llavors sortiran altres qüestions, i també en sortirà una altra de molt important, de qüestió : sortirà, per exemple, entre elles, entre altres temes, l'explotació contractual a què són sotmesos nombrosos africans —això també sortirà—, i espero que el Grup de la majoria doni el seu vist-i-plau a la creació d'aquesta comissió.

Ja entrem en el segon punt de la Moció. El segon punt de la Moció, els el llegiré, perquè el seu contingut és la seva millor defensa. El segon punt diu : «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a trencar el silenci mantingut fins ara i a prendre les mesures adients per a evitar el foment d'actituds racistes entre la població, així com a facilitar el diàleg i la convivència entre tots els ciutadans que viuen a Catalunya, independentment del seu origen ètnic.» Qui podria estar en desacord, senyores i senyors diputats, amb aquestes mesures? Ningú, naturalment. I no en parlarem més.

Del que sí que cal parlar una mica més és del silenci del Govern. La veritat és que jo esperava personalment no haver-m'hi de referir més, atès que en el seu moment tots vam poder llegir que el Consell Executiu ens donava —o es donava— deu dies de reflexió per pronunciar-se sobre la qüestió. Els deu dies ja han passat amb escreix, però el silenci continua, i tal vegada seria interessant saber on va anar el Consell Executiu a reflexionar : si com els anacoretes va preferir el desert per fugir de les temptacions del món —aquí ens faltaria la ironia de l'Anatole France— o si simplement van pujar a la Pica d'Estats per obtenir una millor panoràmica de la situació; no ho sabem, i potser algun dia es desvetllarà el misteri. El cas és que el Consell Executiu, com l'esfinx, roman hermètic. I és ben trist que des del Parlament li haguem de recordar contínuament que assumeixi

responsabilitats tan elementals com la d'actuar quan es vulneren drets constitucionals o quan es posen en dubte valors bàsics de la democràcia, és ben trist. Però és que, aquest silenci, cal trencar-lo, perquè es transforma en un silenci culpable i, fins i tot, en un silenci còmplice quan dona ales als reaccionaris perquè es manifestin, o quan dona, per exemple, lloc a manifestacions surrealistes com les d'una senyora que va dir a la ràdio que el Govern de Madrid ens havia envaït de murcians i d'andalusos i que ara ens envaïa amb negres; o aquest silenci es fa també còmplice quan possibilita interpretacions perverses o malicioses sobre la intenció dels qui sí que tenen el valor polític i la consciència democràtica de denunciar públicament els brots racistes —i em refereixo concretament quan s'ha dit que tot això és una exageració dels mitjans de comunicació o quan s'ha dit que té una intencionalitat política.

Acabaré, senyores i senyors diputats, com he començat : amb una breu reflexió sobre la democràcia. Deia Alain, el filòsof francès, que «les idees són les nostres ulleres». Doncs, bé, des de les nostres ulleres democràtiques i des de la creença arrelada que la democràcia es construeix amb actes concrets més que no pas amb les grans declaracions de principis, els demano el seu vot per a aquesta Moció, amb la certesa que, fent-ho, servim de la millor manera la confiança que el poble ha dipositat en nosaltres i prestigiem el Parlament de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Oliart. Hi ha presentades esmenes. El Grup parlamentari de Convergència i Unió ha presentat esmenes; per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Pere Casals.

El Sr. CASALS : Moltes gràcies, senyor President.

Senyores i senyors diputats, el Grup de Convergència i Unió presenta una esmena única als dos punts de la Moció, on es manifesta la condemna del Parlament de Catalunya a totes les actituds d'intolerància i hostilitat per motius racials que trenquen la convivència i diàleg de totes les persones que viuen a Catalunya, independentment del seu origen ètnic.

Com veuran, el nostre text en cap moment esmenta fets puntuals, com poden ser els de Santa Coloma de Farners, ni presumptes silencis mantinguts pel Govern de la Generalitat. I no ho fem perquè tenim una opinió sobre aquest tema radicalment diferent de l'expressada pel Grup Socialista. Nosaltres creiem que no fa falta en les actuacions de les institucions està esmentant contínuament els drets humans de les persones, i que tothom té dret a la llibertat d'opinió, d'expressió, de reunió i no ser discriminat per raó del seu color, ètnia, religió o pensament. Creiem que no fa falta fer-ho perquè podria passar que aquells que més en parlen siguin els que menys els utilitzen, i ho facin per treure'n un profit polític determinat.

Hi ha hagut una deformació i molta inventiva sobre els fets esmentats de Santa Coloma de Farners. Tan sols els esmentaré unes paraules d'una persona que coneix molt i molt bé el tema, que és diputat provincial del Partit dels Socialistes, regidor de l'Ajuntament de Santa Coloma de Farners i cap del partit, del PSC, a Santa Coloma de Farners. Deia, textualment : «L'actuació dels diputats del Grup parlamentari del PSC Joan Oliart, Joan Maria Abelló i Rosa Barenys és poc clara i desafortunada i s'ha magnificat aquest tema», i finalitzava les declaracions afegint que «Santa Coloma de Farners és un

poble acollidor i respectuós».

Hem viscut aquests dies una allau de notícies i opinions sobre el presumpte racisme dels catalans, i ho hem viscut d'una manera molt i molt curiosa: els més directament implicats en aquest cas, els africans, el col·lectiu de centrafricans, gairebé no han parlat. I quan ho ha fet —per exemple, el cas d'en Bully, líder, un dels líders de Santa Coloma de Farners— ha estat per dir que a Catalunya, al seu entendre, no hi ha racisme, que el que sí que hi havia era una gran problemàtica amb la Llei d'Estrangeria i la seva aplicació, per part dels governs civils i dels respectius governadors civils, i que ells, els africans, volien ser com tothom, que volien viure i treballar com tothom, amb els mateixos drets de tothom i amb els mateixos deures de tothom. Ara bé, això, no ho aconsegueixen. I per què, no ho aconsegueixen? Per moltes raons, i molt complexes, però per una, ara per ara, que és, sens dubte, la més important: perquè l'actual normativa no s'aplica com s'hauria d'aplicar, i això provoca situacions d'il·legalitat que, automàticament, volen dir marginació i volen dir problemes de convivència social. Problemes molt dolorosos i actuacions detestables, com poden ser —i el senyor Oliart ho sap— la pràctica, sembla ser que habitual, de la policia a les Rambles de Barcelona, on s'atura els africans i se'ls obliga a abaixar-se els pantalons i a obrir la boca. Per què actua així la policia? Per què quan els africans presenten la documentació per obtenir la residència al Govern Civil no se'ls contesta, o es tarda tres anys a contestar? No és això promoure situacions d'il·legalitat, que volen dir marginació? La Llei d'Estrangeria, proposada pel Partit Socialista i aprovada, finalment —com molt bé esmentava el senyor Oliart—, també pels altres grups, especifica una normativa per a la legalització de la situació dels estrangers, normativa que potser no és la més adequada i potser s'ha de modificar, de manera racional, modificació que si és —ho repeteixo— racional —i que quedí molt clar— ben segur que tindrà el nostre suport. Aquesta Llei, actualment, s'està aplicant de manera totalment arbitrària i totalment política. De la mateixa manera que a Santa Coloma de Farners el Governador Civil de Girona, des de l'any 1985, es negava gairebé a aplicar-la —i depèn del cas—, aquí a Barcelona s'aplica amb tot el rigor —ho repeteixo— quan interessa i segons un pur criteri polític. Parlin amb qualsevol representant dels col·lectius africans —com jo mateix ho he fet—, amb el mateix Kolawole Oladoja, per exemple, i els ho confirmarà.

Senyores i senyors diputats, les lleis són per complir-les i, si es considera que no són les adequades, simplement es modifiquen. I ho repetim, i ho repeteixo: les lleis són per complir-les, i si es considera que no són les adequades, simplement es modifiquen. No es pot sortir afirmant que la Generalitat no fa res, quan és l'única institució i administració que es preocupa pels immigrants estrangers; i això no són paraules meves, per exemple, són paraules del col·lectiu de sud-americans d'aquí, de Barcelona. Preguntin i coneixeran les actuacions en ensenyament, en cultura, en sanitat i en benestar social, per exemple —crec, evidentment, que no els interessa, en cap moment, comparar la tasca de la Generalitat amb la de qualsevol altra administració—; com a exemple esmentaré els programes d'educació compensatòria, amb més de cinc-cents alumnes de llengua àrab, un centenar de portuguesos i altres xifres importants de filipins, xinesos, brasilers, etcètera, en conveni de co-

llaboració, per exemple, també amb l'associació Bayt-al-Thaqafa.

S'ha dit en aquesta Cambra que la causa del presumpte racisme a Catalunya són els nou anys de govern de Convergència i Unió. No entraré a contestar aquesta afirmació, que es va esmentar l'altre dia amb motiu de la interpellació, que es desqualifica per ella mateixa. Ara bé, el que poden tenir ben segur és que mai, ni en nou anys ni en noranta, cap persona de Convergència i Unió utilitzarà políticament quelcom tan important com són els drets d'una persona per al seu propi profit partidista. El que sí que fem i que continuarem fent és intentar resoldre els problemes.

Senyores i senyors diputats, per acabar, anunciar que, en el cas que la nostra esmena no prosperés, aquest Grup presentarà el procediment parlamentari adequat per deixar ben clara la nostra posició sobre aquest tema.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Casals. El Grup d'Esquerra Republicana té presentades dues esmenes; per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Colom.

El Sr. COLOM: Gràcies, senyor President.

Senyores i senyors diputats, les dues esmenes que ha presentat el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya són esmenes d'addició, en tant que entenem que complementen o matisen o precisen la proposició —en aquest cas, la Moció— que ha presentat el Grup Socialista. Dic, per endavant, que Esquerra Republicana de Catalunya dona tot el seu suport i votarà favorablement aquesta Moció presentada pel Grup Socialista.

En el seu moment vam seguir amb molta atenció la interpellació que es va fer en l'anterior sessió, sobre l'existència de brots de racisme a diversos indrets de Catalunya. Em sembla que tots els grups parlamentaris hem dit en una o en una altra ocasió que no ho creiem, que Catalunya sigui especialment racista. És que ningú n'ha parlat, de Catalunya, com a país que sigui racista! És més: altres països europeus, França o Alemanya o Anglaterra o altres, tenen problemes sensiblement més greus i superiors a Catalunya, en aquest tema.

Es va parlar de Santa Coloma de Farners. El nostre Grup parlamentari també s'ha informat d'aquest tema, també hi té representació municipal, i hem vist que aquest tema no és tan clar com l'Illustre Diputat de la majoria ens ha intentat fer veure. Però és que no només és Santa Coloma de Farners: recentment hi ha hagut brots racistes o d'intolerància social al Segrià, a Mont-roig, o a Barcelona ciutat —en aquest nou Bronx que és el final de les Rambles, o a altres zones de la ciutat—, o al Baix Llobregat. Són brots aïllats, i convenim... I dic que d'aquí no n'extraïem, en cap moment, una extrapolació a la situació general del país: Catalunya és un país de pas, històricament i actual, és un país obert, sempre ho ha estat; acull i ha acollit gent procedent de cultures ben diverses, de nacions, de pobles ben diversos, i ha intentat i intenta sempre integrar-los. I aquesta entenc que és la intenció de tots els grups polítics del nostre país, almenys dels grups parlamentaris del nostre país, jo diria del conjunt de la societat civil.

Brots aïllats d'intolerància social o de racisme, però que hi són i no es poden amagar, i no es poden silenciar, i els silencis poden esdevenir silencis culpables si no es parla i, per això,

benvinguda sigui aquesta Moció, presentada i discutida avui en aquesta Cambra, perquè intenta acabar amb un silenci; intenta que el Parlament de Catalunya parli i digui, clarament, que condemna, i digui clarament que es posiciona en un determinat sentit i no en un altre. Ja ho sabem, que aquests brots de racisme o d'intolerància sovint poden ser provocats per la Llei d'Estrangeria —el nostre Grup, eventualment, també proposarà una proposició de llei de modificació de la Llei d'Estrangeria, perquè entenem que lesiona en molts casos, i sobretot en la seva aplicació i per la mateixa Llei, drets essencials de les persones—, però d'aquí a treure's les culpes del damunt i a carregar-les a la Llei d'Estrangeria, que, en el seu moment, també va ser votada —com se'ns ha dit aquest matí, i tots ho coneixíem—, pel Grup parlamentari que representa la majoria d'aquest Parlament en el Parlament espanyol, hi ha una certa distància.

Per això les nostres esmenes només han tingut aquest intent d'addicionar que, a més dels motius racials, tots aquests motius racials s'emmarquen dintre d'un marc més ample de motius socio-econòmics, culturals o religiosos, o etcètera, i en l'esmena número tres a aquesta Moció, que ens agradaria... o voldríem precisar que la condemna o que la intervenció del Parlament es limita només als conflictes concrets que s'han produït darrerament.

Dit això, nosaltres, simplement, ens posicionaríem en relació amb la Proposició no de Llei que va ser aprovada en la recent o en l'última sessió de la Comissió de Política Social, d'una proposició no de llei contra la discriminació i el racisme, que també es va obviar, aleshores, l'adopció d'un programa precís de mesures, com avui es torna a obviar per l'esmena de la majoria —i, això, ho lamentem, des d'Esquerra Republicana—, es torna a obviar l'adopció d'unes mesures precises, en aquest cas, de condemna d'uns fets concrets. En aquest sentit, nosaltres entenem que el Parlament de Catalunya hauria de ser més valent en els seus posicionaments: les declaracions institucionals són positives, són bones —en això, hi coincidim—, però el Parlament de Catalunya està per a quelcom més en aquest país, i, en prendre mesures en relació amb el tema del racisme, entenem que aquesta valentia s'hauria de demostrar.

Racisme, és veritat, és un d'aquests temes que ningú ha d'utilitzar partidistament; són d'aquests temes centrals. Per això cal que el Parlament de Catalunya —entenem— tingui una acció diàfana, i la Moció que es presenta —que presenta el Grup Socialista—, entenem que ens dona aquesta oportunitat. Si s'aprova, s'haurà trencat un silenci; si s'aprova l'esmena presentada per la majoria —que nosaltres també votarem favorablement—, aquest silenci s'hauria trencat, però estariem en el terreny de les ambigüitats.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Colom. Ara poden intervenir els grups que no han presentat esmenes. Pel Grup Mixt, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Martín Toribio.

El Sr. MARTÍN: Honorable President, senyores i senyors diputats, molt breument per explicar el posicionament del vot centrista.

La societat catalana s'ha caracteritzat, des de sempre, pel seu tarannà pluralista i tolerant. Els esdeveniments de què es fa

ressò la Moció que es presenta avui en aquesta Cambra, i que es varen produir a la població de Santa Coloma de Farners, a l'entendre dels centristes, vulneren flagrantment la nostra Constitució. Els diputats del CDS lamentem profundament aquests fets, que —cal posar-ho de manifest— són minoritaris, però que trenquen la tradició d'una Catalunya oberta i progressista, disposada sempre a denunciar i criticar qualsevulla forma de discriminació racial i de xenofòbia. Tendim cap a una Europa multiètnica i multiracial, en la qual s'ha d'eradicar tot vestigi de mentalitats xenòfobes i intolerants. Actualment, disposem de tot un seguit de disposicions legislatives —tractats internacionals, declaracions, pactes, etcètera— que fan relació a la condemna de la discriminació racial, a les quals l'Estat espanyol s'ha adherit. L'acció política del Parlament de Catalunya ha de potenciar totes aquelles actuacions que ens portin al desenvolupament de les mesures de condemna de la discriminació racial.

Els diputats del CDS donem suport a la voluntat que el Consell Executiu prengui les mesures adients per a evitar el foment d'actituds racistes i que facilitin el diàleg i la convivència entre tots els ciutadans, independentment del seu origen, i doni compliment a allò que disposa l'article 9.1 de la Convenció Internacional sobre l'eliminació de totes les formes de discriminació racial, aprovada per l'Assemblea General de les Nacions Unides en la seva Resolució 2106. De les nostres paraules ses senyories hauran deduït que, en donar suport a la Moció, saludem tots els esforços que envers el consens en aquests temes es portin a terme, i, en funció d'això, posicionarem el nostre vot.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martín. El Grup Popular es pot posicionar. Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Moltes gràcies, senyor President. Jo no vaig estar present en el darrer Ple per raons alienes a la meua voluntat i totalment indefugibles, i, per tant, no vaig poder seguir *in vivo* la interpellació de l'Il·lustre Diputat senyor Oliart. Malgrat això, he fet un curós estudi *in vitro* a través de la transcripció subministrada pels eficients serveis de la Cambra.

El senyor Oliart va començar la seva interpellació, en el darrer Ple, invocant Voltaire i el progressisme. Em disculparà que, en el meu cas, jo no em pugui col·locar sota l'advocació de Voltaire, i tampoc puc fer una professió de fe progressista, perquè el terme «progressisme» ha estat utilitzat, des de la nostra òptica, de manera una mica equívoca en els darrers anys, no sempre acurada i en contextos que, per a nosaltres, de vegades són difícils de compartir —cadascú té la seva idea del que és el progrés. En qualsevol cas, nosaltres compartim plenament les seves inquietuds i les del seu grup sobre aquests brots de racisme que s'han produït a Catalunya, i haig de dir amb tota claredat que volem fer palès, en aquest breu posicionament, el nostre frontal rebuig al racisme en el nostre país. Catalunya, com s'ha dit reiteradament per part d'altres diputats que ens han precedit en l'ús de la paraula, és una terra que està orgullosa del seu caràcter obert, integrador, i en aquest sentit el racisme no pot tenir cabuda en el nostre país.

Vostè també es va referir, en la seva interpellació, al *Tractat*

de la *Tolerància*, de Voltaire, i es curiós que vostè fes referència a aquest llibret de Voltaire perquè, curiosament, no feia gaires setmanes aquest llibret corria pels escons d'aquesta banda de la Cambra; curiosament, per aquests escons sempre corren molts llibres, però en aquell moment era precisament el *Tractat de la Tolerància*, de Voltaire, potser com una premonició a la seva interpellació.

Jo sí que voldria fer esment d'un altre llibret, un llibre curt —que vostè probablement ha llegit—, que és l'estudi que va fer un economista, premi Nobel —que, d'acord amb la seva terminologia, es pot considerar progressista, com en John Kenneth Galbraith—, sobre les causes de la pobresa en el món, i en aquest llibret es posa de manifest —cosa que és ben sabuda, d'altra banda— que un dels mecanismes que permet alleugerir d'alguna manera aquest terrible problema planetari són els corrents migratoris des dels països menys desenvolupats als que estan més desenvolupats, com és el cas, sortosament, de Catalunya.

Per tant, el racisme té implicacions, evidentment, d'ordre moral, de moral sense cognoms, però també té implicacions socio-econòmiques, que en el context d'una Europa l'any 92, que estarà cohesionada, que formarà una unitat econòmica i social, tots hem, en aquesta perspectiva, de procurar que aquesta Europa sigui, en un grau raonable, permeable a aquests corrents migratoris que vénen del tercer món, com a vàlvula, com a mecanisme que permeti, si no solucionar un problema, al qual és realment molt difícil de trobar-hi una solució definitiva, sí, almenys, aclarir camins cap a la seva solució.

El racisme, com vostè ha dit molt bé, senyor Oliart —i altres diputats—, és fruit de la ignorància, és fruit del fanatisme i és una manifestació dels aspectes més sinistres de la naturalesa humana. Malauradament, el racisme no sempre va sol, va acompanyat, de vegades, d'altres manifestacions igualment preocupants; de vegades, per exemple, va acompanyat de determinats conceptes malaltissos, idòlatres, extremistes, del nacionalisme, i per això nosaltres hem de ser, a Catalunya, especialment vigilants pel que fa referència al racisme. Encara tenim presents, molts diputats d'aquesta Cambra, un discurs, unes paraules plenes de contingut, que va fer el President d'aquesta Cambra en nom de tots nosaltres, quan celebràvem el Quarantè Aniversari de la Declaració dels Drets Humans. En el ressò d'aquelles paraules, és evident que el nostre Grup —com tots els d'aquesta Cambra, d'altra banda— no pot sinó manifestar de manera clara, inequívoca, el seu absolut rebuig a qualsevol manifestació de racisme a Catalunya.

Quant al text concret de la Moció que presenta el Grup Socialista, nosaltres ja avancem que votarem, i amb molt de gust, a favor del segon punt; quant al primer, la nostra posició serà d'abstenció. Per una raó molt simple: creiem que fer esment d'una població concreta, genèricament —Santa Coloma de Farners, en aquest cas—, en el text de la Moció, no és convenient, no és convenient perquè, en certa manera, singularitza, culpabilitza aquesta població d'un problema general, i això, vist des de l'òptica dels habitants de Santa Coloma, no ens sembla convenient. Per tant, compartint plenament la filosofia de la seva Moció, votarem a favor del segon punt i ens abstindrem en el primer, per la causa que he dit.

Acabo, doncs, ja aquest breu posicionament, i voldria dir, senyor Oliart, que en aquest Parlament —si em permeten un

parallelisme amb els estats d'agregació de matèria— hi ha diferents estats d'agregació espiritual —hi ha diputats més sòlids, més líquids i més gasosos. Vostè, senyor Oliart, des del nostre punt de vista —això és subjectiu, evidentment, i com tota subjectivitat, jo demano disculpes—, és un diputat que, per l'acurat de les seves intervencions, l'ànim constructiu que les presideix i el sòlidament preparades que estan, és, valgui la redundància, el que qualificariem com a «diputat sòlid».

Per totes aquestes raons, més aquesta d'ordre personal, amb molt de gust votarem —malgrat que parcialment— a favor de la seva Moció.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Vidal-Quadras, per la seva intervenció i per les al·lusions. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, aquesta Cambra en continuarà parlant, del tema del racisme, d'aquest perill latent de racisme a la Catalunya europea o a l'Europa catalana —si se'm permet dir-ho així. Perill latent de racisme, per exemple —i ho dic avui, que és el dia que s'escau—: manifestacions, llegia ahir, a la premsa francesa, a Cotlliure, precisament, on avui se celebra el cinquantè aniversari de la mort d'aquest home que va viure el darrer any de la seva vida a Catalunya, Antonio Machado. En continuarem parlant perquè el nostre Grup ha presentat també una interpellació, i per tant el nostre portaveu, Joan Saura, tindrà ocasió, espero, a la propera sessió plenària d'aquest Parlament, d'explicar nous arguments i noves històries a l'entorn d'aquesta temàtica del racisme.

De vegades, a nosaltres, ens sorprèn o ens fa reflexionar la paradoxa històrica que som un grup petit i desnerit —si se'm permet l'expressió— en aquesta Cambra i en d'altres. Ho dic perquè, quan abans es deia que alguns no havien votat a favor de la Llei d'Estrangeria, eren els nostres parents polítics pròxims a Madrid els que havien votat en contra d'aquesta Llei d'Estrangeria, i encara que el pes del seu vot era un pes no proporcional a la raó de les seves raons, em penso que m'està molt bé aquí dir que és veritat que la Llei d'Estrangeria era enormement perillosa, i que, a més, ha incrementat els seus perills pel fet que no s'està aplicant o s'està aplicant molt malament.

A nosaltres ens preocupa no tant una definició teòrica sobre si a Catalunya hi ha o no hi ha racisme, perquè, evidentment, sempre continuarem dient que no n'hi ha —pocs malalts que estan malalts, que són malalts greus, diuen: «estem malalts», perquè tothom prefereix dir que gaudeix d'una salut excel·lent. No és, per tant, un problema de declaracions, sinó un problema d'anar avaluant la importància que certs brots, molt localitzats encara —per sort—, parcials, poden acabar tenint una influència notable en el conjunt d'un país. Per què? Perquè, a més, en un país on tot i que hi ha moltes coses que van bé, hi ha encara elements de crisi crònica, i en temps de crisi crònica, la insolidaritat provoca, molt sovint, reaccions contra qui un considera enemics. Per tant, a Catalunya, en la mesura que continuarà havent-hi atur, crisi econòmica, crisi d'habitatge, etcètera, etcètera, continuarà havent-hi perills latents de brots de racisme que, ho repeteixo, jo no menystindria mai, perquè ara poden ser molt petits i localitzats, però poden explotar i poden arribar a crear situacions de consciència, situacions greus. Recordin el que va passar a un poble d'Andalu-

sia, on van ser els habitants d'allà els que van acabar cremant les cases d'un grup de gitanos; no hi valen per a res, aleshores, les interpretacions genèriques sobre la identificació de certs corrents de l'andalusisme amb certs corrents de la cultura gitana perquè, en un moment determinat, les reaccions són molt més visceral i molt més puntuals. Creiem que això encara no passa a Catalunya però que hi ha un perill latent i, per tant, aquesta Moció, les interpellacions que vindran i totes les declaracions que pugui fer el Parlament de Catalunya ens semblen oportunes, i tant de bo aquesta insistència parlamentària servís per advertir que amb aquest tema no hi podem jugar i que amb aquest tema hem d'anar molt amb compte, i que amb aquest tema no podem jugar a favor dels optimismes ni a favor dels judicis, jo diria, finals o precipitats; hi ha indicis que poden només ser indicatiu d'una cosa que després potser no passarà, tant de bo!, però, compte!, poden ser també indicis d'una cosa que després pot trobar un terreny de cultiu, un espai, que això precipiti coses.

En aquesta època que, per desgràcia, hi torna a haver incendis al bosc, tots sabem molt sovint que aquella petita guspira en principi no té cap importància, però que la pot tenir si hi ha condicions favorables a la seva possibilitat d'escampar-se. Per què hi ha, en aquest moment, discriminacions laborals efectives de contracte, discriminacions d'habitatges, de formes de vida quotidiana? Quan un treballador nord-africà és detingut no gaudeix ni a les comissaries ni a les presons d'unes representacions i d'uns drets efectius idèntics als nostres, entre altres coses perquè no tenen una representació política efectiva, i això és molt important. Nosaltres tenim representants sindicals i tenim representants polítics i gaudim d'un seguit de drets que ens permeten immediatament reclamar, interpellar, etcètera; no passa això amb tothom, i, per tant, un sector de la població, incrustat al cor de Catalunya, que no tingui aquests drets, que no tingui aquesta representació sempre és un sector perillós. Anem amb compte perquè —ho repeteixo— un anticòs, moltes vegades pot semblar un anticòs petit però pot provocar finalment la malaltia de tot el cos. I nosaltres sí que volem parlar dels drets humans, i sí que ens sembla que aquest Parlament ha de parlar una vegada i una altra de drets humans. Per què? Perquè si no parlem constantment d'aquests drets humans, és molt sovint que se'ns esmussi la sensibilitat per aquests drets humans.

Bé, per totes aquestes raons, nosaltres saludem positivament la proposició, la Moció que ha presentat el senyor Oliart, en nom del Grup Socialista, i diem que la votarem a favor, com també votarem a favor —si són acceptades, naturalment, pel senyor Oliart— de les dues esmenes d'addició que ha presentat el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Hem de dir també que, si se'ns hagués presentat nua i sense més consideracions, també hauríem votat a favor —en el cas que hagués estat acceptada— de l'esmena del Grup de Convergència i Unió; però ens sembla que, com que després tot això que hem dit aquí queda enregistrat i queda publicat, l'explicació del senyor Pere Casals ens sembla que no ens permet aprovar aquesta Moció —en el cas que sigui acceptada— perquè les argumentacions que la precedeixen creiem que no van en el sentit positiu en què va el text de la proposta de modificació de la Moció.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Riera. Ara, per pronunciar-se sobre les esmenes presentades, té la paraula l'Il·lustre Diputat proponent de la Moció, el senyor Joan Oliart.

El Sr. OLIART : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, He de dir primer..., de fer unes manifestacions molt clares. Vull dir, nosaltres estàvem disposats a acceptar l'esmena que presentava el Grup de Convergència i Unió, sobretot per trobar una unanimitat, un consens en aquest Parlament, perquè creiem que és molt positiu que hi hagi una condemna total i absoluta dels brots de racisme i d'aquestes actituds racistes que s'han efectuat. Però la veritat és que la intervenció que ha tingut el Portaveu del Grup de Convergència i Unió indubtablement ens ha fet molt difícil aquesta acceptació, i, aleshores, canviarem el nostre primer punt, de tal manera que, segurament, també serà acceptat per tots els grups, però el que no podem és fer la concessió d'acceptar una esmena que ha estat presentada amb unes paraules i amb una intervenció tan desafortunada —no sé si són paraules d'ells o són paraules d'un escrit que ell ja tenia escrit; això encara seria pitjor, perquè demostraria que és tot el Grup el que ho ha fet. Penso que la meua intervenció ha estat amb un esperit de consens i, precisament, de conciliació, en aquest tema, i no és admissible, de cap de les maneres, que encara es continuï amb la mateixa idea de dir que algú en alguna ocasió ha dit que Catalunya és racista. Jo he seguit tot aquest tema des de tots els angles, escoltant programes de ràdio, escoltant intervencions a la televisió, llegint-me tots els diaris, i mai no he vist, en acabar, que cap representant de grup polític hagi dit mai, en cap ocasió, que Catalunya és racista; tot això és una invenció, tot això és una confusió de l'opinió pública; confusió de l'opinió pública, per altra banda, a què ja ens tenen acostumats.

Dit això, diré que en el primer punt de la Moció nosaltres, recollint la intervenció del senyor Aleix Vidal-Quadras, retirem tota referència a Santa Coloma de Farners, i, aleshores, llegiré tal com quedaria aquest primer punt. Recullo també l'esmena d'Esquerra Republicana, perquè crec que amplia el tema aquest de la condemna dels brots racistes i que perfecciona el text. Per tant, llegiré que el primer punt quedaria de la següent manera : «El Parlament de Catalunya condemna les actituds d'intolerància i hostilitat per motius racials, dins d'un marc més ampli de motius socio-econòmics, culturals, religiosos, etcètera, que s'han manifestat a Catalunya».

El segon punt de la Moció quedaria exactament igual com està ara presentat per la Moció del Grup Socialista, però intercalant-hi, després de «fins ara», l'esmena presentada també pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. No sé si és necessari, senyor President, que la llegeixi, o...

El Sr. PRESIDENT : No, la necessito per escrit.

El Sr. OLIART : D'acord.

El Sr. PRESIDENT : La té?

El Sr. OLIART : La tinc, sí senyor. Aquest és el primer punt, i el segon seria, després d'aquí que diu «ara», aleshores incloure això.

El Sr. PRESIDENT : Intercalar això?

El Sr. OLIART : Intercalar això.

El Sr. PRESIDENT : La senyora Secretària donarà lectura a l'esmena transaccional.

La Sra. SECRETÀRIA TERCERA : «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a trencar el silenci mantingut

fins ara en els conflictes concrets que s'han produït darrerament i a prendre les mesures oportunes adients per evitar el foment d'actituds racistes entre la població, així com a facilitar el diàleg i la convivència entre tots els ciutadans que viuen a Catalunya, independentment del seu origen ètnic.» I el punt 1 seria: «El Parlament de Catalunya condemna les actituds d'intolerància, hostilitat per motius racials dins d'un marc més ample de motius socio-econòmics, culturals, religiosos, etcètera, que s'han manifestat a Catalunya.»

El Sr. PRESIDENT: El Grup d'Esquerra Republicana retira les seves esmenes per poder... (*Remor de veus.*)

El Sr. OLIART: Han quedat transaccionades, hi han quedat incloses.

Gràcies, senyores i senyors diputats. Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Seguidament es passa a la votació. Volen votació separada dels dos paràgrafs? (*Pausa.*) Una sola votació, doncs.

Els senyors diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Els que hi estiguin en contra?

Abstencions?

La Moció ha estat rebutjada per 48 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'Aplicació de la Llei d'Alta Muntanya

Es passa al dotzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre l'Aplicació de la Llei d'Alta Muntanya, presentada per l'Illustre Diputat senyor Joan Ganyet. Té la paraula.

El Sr. GANYET: Honorable senyor President, senyores i senyors diputats itinerants (*rialles*), i diputats que romanen en els seus escons. Entre la «responsabilitat» i la «irresponsabilitat» hi ha una *illatina*, és la *id* d'«imprevisió», la *id* d'«improvisació», també la *id* d'«impassibilitat», «incapacitat» —si vol, senyor Esteve Tomàs. Entre la responsabilitat i la irresponsabilitat hi ha també els plans comarcals de muntanya; entre la coherència de l'acció territorial i la incoherència de l'acció territorial hi ha, senyores i senyors diputats, els plans comarcals de muntanya —no en direm PCC—, els plans comarcals de muntanya. I no estem parlant amb velleïtats localistes; els plans comarcals de muntanya impliquen el 30% del territori del nostre país; la necessitat d'assolir una autèntica igualtat d'oportunitats entre els pirinencs i els altres ciutadans de Catalunya. Estem parlant de globalitat, d'interdependència dels territoris del nostre país, i estem parlant també, per què no, d'ecologia, i vostès saben que, perquè es doni el necessari equilibri territorial al nostre país, una bona salut ecològica del conjunt de Catalunya, és necessària la continuïtat de la població, d'una població mínima a les zones de muntanya.

Els plans comarcals, senyores i senyors diputats, senyor President, impliquen compromisos; compromisos per part dels consells comarcals i compromisos per part del Govern de Catalunya. L'any 83, quan es discutia la llei, un periodista va titllar el meu discurs de «sermó de la muntanya»; jo li ho vaig agrair, però és que estem pràcticament igual com als inicis de

l'any 83. Estem completament d'acord que la tasca de l'oposició en un Parlament com el nostre és de control i d'impuls del Govern. Parlem, doncs, de si s'aplica o no s'aplica la Llei d'Alta Muntanya, aprovada el 9 de març de l'any 83; si es tira endavant, si s'aplica a Catalunya una política adequada per al Pirineu, aquest gran pulmó de Catalunya. Per a nosaltres no té cap explicació lògica que sis anys després de l'aprovació de la Llei no hi hagi encara cap pla comarcal de muntanya aprovat definitivament. Ha passat l'any 83, el 84, el 85, el 86, el 87 i el 88, que no passi també, endebades, l'any 89. Aquest és l'objectiu de la nostra Moció.

Què és el Pla Comarcal de Muntanya? Doncs, és l'eina bàsica de pacte entre cada consell comarcal, cada comarca de Catalunya i el Govern del nostre país, on s'expliciten les prioritats d'inversió pública durant cinc anys; on es coordinen els departaments, tots i cadascun dels departaments del Consell Executiu de la Generalitat, i on es troba un instrument de diàleg amb altres administracions de Catalunya i de fora de Catalunya.

Estem convençuts que el Parlament no ha de ser còmplice ni del desordre ni del desori, ni de la improvisació, ni de les curioses pinzellades de paternalisme que es donen al Pirineu català per part del Govern de Catalunya, ni de la dispersió de l'acció político-administrativa, perquè si Catalunya és Europa, ha de participar en el concert de les nacions europees, i les nacions, els països europeus que tenen muntanya apliquen polítiques de muntanya, i coordinen els departaments o els ministeris.

Què demanem en la Moció? Demanem que, d'una vegada per totes, s'aprovin definitivament els deu plans comarcals de muntanya —els nou de les comarques inicialment previstes a la Llei, més l'Alta Ribagorça. Nosaltres demanàvem que s'aprovesin els plans comarcals de muntanya de l'Alt Urgell, el Berguedà, la Cerdanya, la Garrotxa, el Pallars Sobirà, el Pallars Jussà, el Ripollès, el Solsonès, la Vall d'Aran, abans del 31 de juliol del 89, i el Pla Comarcal de Muntanya de l'Alta Ribagorça abans del 31 de desembre del 89. Hem arribat a una transacció, després serà llegida, comentada i explicada. Considerem que és una aproximació, per part del Grup de la majoria, que no considerem suficient, però que, malgrat tot, representa un avenç significatiu en un procés estancat, no dic lentíssim: en un procés estancat.

Demanem, en el punt segon, que el Parlament de Catalunya insti el Consell Executiu a fer les adaptacions i transferències a les partides pressupostàries de l'exercici del 89, en les necessitats de compliment de les previsions d'inversió contingudes en els respectius plans comarcals de muntanya per a l'any en curs. La voluntat del punt segon és que no es perdi també el segon semestre de l'any 89, perquè aleshores hauríem perdut ja set anys, i set anys són excessius.

Tercer punt: demanem que el Parlament de Catalunya, constatant el significatiu retard en l'aplicació de la Llei que comentem, i en congruència amb el que determina l'article 13 de l'esmentada Llei, insti el Consell Executiu de la Generalitat a crear la Direcció General de la Muntanya abans del dia 31 de maig del 89. A cada funció li correspon un òrgan, és elemental. Fóra una de les direccions generals més ocupades, amb un pes específic —m'atreveixo a dir— superior al 60% de les direccions generals presents en el Govern de Catalunya. Senyor Camps, és necessari coordinar tots i cadascun dels departaments del Consell Executiu de la Generalitat, aplicar deu plans

comarcals de muntanya que ocupen el 30% del territori del nostre país, i cal preparar els successius. I és una pràctica habitual a França, a Suïssa, a Àustria, a Itàlia, als països més avançats, els del Primer Món, els qui consideren que s'ha d'ajudar les poblacions de muntanya, perquè així ajuden també les poblacions urbanes.

Per tant, senyores i senyors diputats, amb la convicció que estem fent un bon servei als pirinencs i un bon servei al país, els demanem el vot favorable a aquesta Moció.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Ganyet. Ha presentat esmena el Grup parlamentari de Convergència i Unió. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Moliner.

El Sr. MOLINER : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el senyor Ganyet, una vegada més, amb aquesta Moció fa una extensa, diguem-ne, crítica, no diré que profunda ni dura crítica, al que considera un retard en l'aplicació de la Llei d'Alta Muntanya.

La Llei d'Alta Muntanya, evidentment, tots ho sabem, és l'instrument, és la base per al desenvolupament futur de les comarques de muntanya. La Llei d'Alta Muntanya, també és cert, no ha portat potser la celeritat que molts hauríem volgut, però també hem d'entendre que la Llei d'Alta Muntanya en ella, essent una experiència, diguem-ne, una nova experiència d'una política autònoma de muntanya pròpia, té una complexitat —com deia el senyor Conseller l'altre dia en la seva intervenció—, requereix uns mecanismes d'estructuració francament importants i per la seva complexitat és evident que doni uns retards que hem de considerar també, si bé un xic llargs, tampoc res d'excepcional.

Senyor Ganyet, vostè sap positivament que fins i tot França, que vostè anunciava, com és lògic, com un dels països avançats en aquest sentit, també va tardar cinc anys a aplicar la seva pròpia llei de muntanya. Vull dir que no hem tampoc d'acomplexar-nos respecte a aquest possible retard. Hem d'entendre que amb la Llei d'Alta Muntanya es constituïen uns organismes nous, aquests organismes nous eren els mateixos consells de muntanya —consells comarcals—, el Consell General de Muntanya; uns nous organismes vol dir una nova estructuració d'estatuts, de nomenaments, de funcionament, de reglament, tot això requereix, evidentment, per la seva complexitat, un temps prudent i, per tant, tampoc hem d'escandalitzar-nos pel retard que això pugui portar.

Pel que fa a l'aprovació dels plans..., a l'elaboració dels plans comarcals de muntanya, succeeix quelcom de semblant. Els plans comarcals de muntanya hem de saber que per a la seva redacció, per a la seva elaboració i tota la tramitació d'aprovació en si, comporten la intervenció de nombrosos organismes, moltíssims, això és, sincerament, molt complex, i també justifica en gran manera el possible retard que puguin tenir.

Hem d'entendre que aquests plans, la tramitació d'aquests plans discorre en onze fases diferents, onze fases diferents de les quals set són de total competència dels consells comarcals, i quatre són competència del Govern de la Generalitat. Sense ànim, naturalment, de donar responsabilitats a ningú, hem de dir que, per exemple, els consells comarcals, per cobrir tres d'aquestes fases, que són de la sis a la nou, han tardat entre sis i divuit mesos. Això vol dir també que no és res dolent, no és res dolent en el sentit que si han retardat precisament la ultima-

ció d'aquestes tres fases vol dir que la participació del consell comarcal ha estat intensa; les participacions de la comarca han estat profundes —les enquestes i les alegacions i els terminis d'informació pública ho han retardat d'una manera, diguem-ne, bona per al pla, perquè s'ha fet més en la voluntat de la comarca i més d'acord amb les necessitats de la comarca.

En aquest moment, hem de dir que dins d'aquestes fases del Pla..., bé, primer avançaria que, naturalment, la Generalitat només es pot comprometre en el fi o en l'aprovació definitiva d'aquests plans dels que realment es trobin en la fase deu, que és la fase de reelaboració, que immediatament ja permet l'aprovació definitiva. A la fase deu, en aquest moment, hi tenim sis plans, exactament. En aquest moment s'hi troben sis d'aquests plans, que són : l'Alt Urgell, el Berguedà, el Pallars Sobirà, el Ripollès, la Cerdanya i el Solsonès. El pla de la Garrotxa, com a primer que es va presentar, ja està a la fase onze, o sigui en l'aprovació definitiva per part del Consell Executiu.

Feta una acurada revisió d'aquests plans, i mirant d'acurar els terminis al màxim per a la seva aprovació, s'ha vist que d'aquests sis plans, quatre —pel que fa al que és l'Alt Urgell, Berguedà, Pallars Sobirà i Ripollès— estan en una fase prou avançada, que podria garantir o pot garantir ja un termini de reelaboració dins del mes de juny, i això permetria ja una aprovació abans del 31 de juliol.

Pel que respecta a la Cerdanya i al Solsonès, hem de dir que acurant molt els terminis, aquesta reelaboració no es veu possible dins, segurament, del mes de juliol, la qual cosa vol dir que es retarda un xic més.

I és a això que hem presentat, que en aquest sentit havíem presentat la nostra esmena, que anunciem —naturalment, com ha dit el senyor Ganyet, gràcies a una transaccional que hem pogut arribar a fer— que retirarem, evidentment, i transaccional que farà arribar, lògicament, a la Mesa, dins d'aquest sentit, com deia, hem presentat la nostra esmena, que anava, doncs, en coherència amb aquests terminis previstos. Ara, hem pogut encara acurar més aquesta precisió d'aprovació —això sempre és bo— i, aleshores, ens queden tres altres plans, com són la Val d'Aran, l'Alta Ribagorça i el Pallars Jussà, que ja resulta, naturalment, molt més difícil de precisar-ne la possible aprovació. La Val d'Aran en aquest moment està pendent de la fase nou, o sigui, està pendent encara de reelaboració. El Pallars està en fase sis, i l'Alta Ribagorça en fase quatre, lògicament, com a comarca creada recentment.

Jo crec que val la pena destacar en aquesta esmena que s'havia presentat, i més en aquesta transaccional que es presenta ara, la voluntat del Govern d'aprovar aquests plans, de donar la màxima celeritat a aquests plans. Hem de recordar que el mateix Conseller, Honorable Conseller de Política Territorial, en la seva intervenció darrera, amb motiu de la interpellació, va anunciar l'aprovació dintre de l'any 89 de cinc d'aquests plans, però dintre de l'any 89. En aquest moment, amb aquesta transaccional, ja es dona evidència d'aprovació de set d'aquests plans, i, a més, hem de dir que cinc d'ells abans del 31 de juliol. Crec que és una prova claríssima de la voluntat, de la sensibilitat del Govern que aquests plans són de gran importància per a les comarques de muntanya. És una mostra més que la preocupació per la muntanya al Govern de la Generalitat és evident i és real, i em felicito que en aquest moment puguem parlar ja d'una aprovació definitiva d'aquests plans que les comarques

de muntanya tant esperen i tant desitgen.

Respecte al segon punt de la Moció, sí que hem d'anunciar el nostre vot en contra, per dos motius molt simples: el primer motiu, és, senzillament, que considerem sobrer o innecessari un mandat parlamentari al Consell Executiu a l'efecte d'una cosa que ja té atorgada *per se*, que són les transferències, dins dels Pressupostos, de les partides que necessiti, quan això ho té, ja ho dic, ja ho té atorgat en la mateixa Llei dels Pressupostos, en l'article segon, i, per altra part, un altre motiu suficient, que és que l'article 8, l'article vuitè de la mateixa Llei de Muntanya també diu que un cop regulats aquests plans comarcals, el Govern de la Generalitat hi haurà de fer les pròpies previsions de transferències per aplicar-los. O sia, com deia, considerem sobrer aquest segon punt i el votarem en contra.

I respecte a l'últim i tercer punt, el darrer punt de la Moció, també anunciem el nostre vot en contra. La Direcció General de Muntanya, evidentment, és una antiga, diguem-ne, aspiració o sollicitud del Grup Socialista i, en aquest cas, del senyor Ganyet personalment. Com a tal antiga sollicitud, també potser haurem de tornar als arguments que hem fet servir altres vegades, però crec que aquesta vegada fins i tot n'hi podem afegir algun de nou, que dona més força a la nostra posició. La Direcció General d'Alta Muntanya, la considerem realment innecessària perquè, com tots sabem, amb el Decret 566 es van donar les atribucions de tot el que respecta a la política de muntanya, al Departament de Política Territorial i Obres Públiques, i, aleshores, la seva part tècnica, la seva part d'assessorament, d'estudis, de confecció i redacció de plans, es va donar a la Direcció General de Política Territorial. Aquesta Direcció General de Política Territorial ha demostrat l'eficàcia, o sia, la seva funció exacta quant a aquestes atribucions i, en aquest moment, precisament, transformada ja en la Direcció General de Planificació i Acció Territorial, a la qual s'ha tret el que tenia inicialment, les atribucions que eren diverses competències, entre elles principalment les del medi, es dona, en aquest moment, a aquesta Direcció General una nova facilitat, una més plena dedicació en els temes específics de plans comarcals de muntanya i d'estructures territorials, i, per tant, considerem que les funcions que desenvolupa són suficientment eficaces per evitar o per no creure necessària la creació d'una nova direcció general.

Per tot això, doncs, presentarem la transaccional que ha anunciat el senyor Ganyet a la Mesa, i en el sentit que he dit votarem els altres dos punts de la Moció.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Moliner. El Grup Mixt també ha presentat una esmena. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Martín.

El Sr. MARTÍN: Molt Honorable senyor President, il·lustríssims senyores i senyors diputats, és clar que el nostre vot ha de ser afirmatiu a la Llei 2 del 83, del 9 de març, d'Alta Muntanya, que atorga una gran importància als plans comarcals de muntanya. Han passat més de cinc anys des de la promulgació de la Llei; és, doncs, urgent l'aprovació d'aquests plans si se'ls vol donar el paper fonamental que haurien de tenir en el desenvolupament de les comarques de muntanya i si no es vol continuar aprofundint en el desequilibri territorial de Catalunya.

Tècnicament, sembla que és possible fer-ho abans del mes

de juny del 89, ja que, dintre dels tràmits descrits en l'article setè de la Llei d'Alta Muntanya, es troben aquests plans havent superat les tres o quatre primeres fases, com a mínim, per la qual cosa, i respectant els terminis previstos per la Llei, no hi hauria d'haver impediments per a la seva aprovació definitiva.

D'altra banda, tampoc s'han seguit al peu de la lletra els passos contemplats en l'esmentat article. La creació tardana o el no-funcionament dels consells comarcals ha fet que aquests no tinguessin, com a tals, el paper protagonista que haurien d'haver tingut segons la Llei. Podria ser, doncs, una ocasió ideal per criticar els exigus pressupostos dels consells comarcals i relacionar-los amb la descentralització, etcètera, però no ho farem. Fóra interessant, si es parla del *rôle* que han de jugar els plans, deixar anar el nostre discurs ambientalista en el sentit de valorar aquests plans com una eina imprescindible per a harmonitzar el desenvolupament econòmic amb l'impuls de la conservació del medi natural, qüestió fonamental en les comarques de muntanya.

L'esmena número 1 que nosaltres hem presentat queda fonamentada en constatar que no cal deixar en el punt 3 l'allusió al retard realment considerable en l'aplicació de la Llei d'Alta Muntanya.

Quant a l'esmena de supressió del punt 3 de la Moció, en estar recollida part d'aquesta en la redacció de l'esmena que hem presentat com a número 1, creiem que s'ha de suprimir, perquè ja hi ha una direcció general que compleix les funcions previstes en l'article 13 de la Llei.

Dit això, manifestem una vegada més, i en aquest cas sí que creiem que és possible el consens, almenys tal com s'ha anunciat en la transaccional, en el punt número 1 de la Moció. En funció de tot això i del consens al qual es pugui arribar, serà el nostre últim posicionament amb el nostre vot.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martín. Ara poden intervenir els grups que no han presentat esmenes. Per Esquerra Republicana, vol fixar posició? (*Pausa.*) Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO: Senyor President, senyores diputades i senyors diputats, de vegades es pot produir —és bo que es produeixi, i considerem adequat que es produeixi— una coincidència, una solidaritat tàcita o expressa entre els diputats i les diputades d'aquesta Cambra, no només des d'un punt de vista ideològic, des d'un punt de vista polític, sinó també des d'un punt de vista territorial. En aquest sentit, estic convençut que els diputats i les diputades de la circumscripció de Lleida —els que pertanyen al Grup Popular, els que pertanyen al Grup de Convergència i Unió, els que pertanyen al Grup Socialista i els que pertanyem al Grup d'Esquerra Republicana—, estic segur, dic, que no hem pogut escoltar amb indiferència la defensa abrindada, l'afany amb què el nostre col·lega, l'Il·lustre senyor Ganyet, l'Alcalde de la Seu, ha defensat la seva Moció. Ara bé, al mateix temps, tampoc no podem desestimar, no podem deixar de tenir en compte algunes de les coses que l'Honorable Conseller de Política Territorial ens va dir el dia en què es va produir aquesta interpellació. Deia el Conseller de Política Territorial, diu: «Ho torno a dir, no depèn només de la posada en marxa d'uns plans d'acció d'alta muntanya, que cer-

tament enguany s'aprovaran, tal com ens marca la Llei, perquè nosaltres, que vam fer la Llei, tenim, òbviament, la voluntat política d'aplicar-la». Per tant, nosaltres, el nostre Grup, ens felicitem que s'arribi a una transacció, si més no pel que fa al primer punt, pel que fa al punt inicial, entre d'altres coses perquè creiem que aquesta dialèctica que de vegades s'estableix entre el litoral i la perifèria, al nostre país, tot sovint pren també caràcters que no són estrictament d'alternativa política. I així hem vist, d'una banda, sovint, una certa desatenció de les comarques interiors, de les comarques de muntanya, per part del Govern, però també hem vist de vegades una certa incomprensió des dels rengles de l'esquerra pel que fa al que de vegades s'ha dit la «política de les hectàrees», enfrontada amb la «política dels vots». Per tant, la nostra intenció és votar favorablement aquesta Moció, felicitant-nos especialment de la transacció a la qual s'ha arribat, perquè, d'alguna manera, coincideix amb aquella imatge que nosaltres tenim d'un país equilibrat, d'un país territorialment equilibrat, on la població, els recursos, les inversions i l'activitat no s'amunteguin necessàriament sobre la línia del litoral o sobre la línia de la Nacional II.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Pueyo. Pel Grup Popular, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT : Molt breument, senyor President, senyores i senyors diputats, per dir-los el nostre posicionament en aquesta Moció. En l'apartat primer, senyor Ganyet, el vot del Partit Popular serà favorable a aquest acord de la transaccional. En l'apartat número 2, dir-li, senyor Ganyet, que el nostre Grup ens abstindrem, ja que entenem que aquest apartat seria una revisió i un debat dels Pressupostos que hem tingut, i, en l'apartat número 3, dir-li que no l'abonarem, ja que creiem que crear una nova direcció general d'alta muntanya és innecessària, ja que faria i crearia més burocràcia i més despesa pública.

Res més, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyora Montserrat. Pel Grup d'Iniciativa, es posicionarà l'Il·lustre Diputat senyor Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT : Gràcies, senyor President. Jo lamento, senyor Pueyo, que jo, en canvi, sóc baix-llobregatí d'adopció; per tant, la meua solidaritat amb la proposta de l'Il·lustre Diputat Alcalde de la Seu és, en tot cas, també, pensant en el conjunt de Catalunya i en un argument que ell va fer servir quan ens feia la interpellació, que era la necessitat de tenir una Catalunya reequilibrada i, després, que l'exemple que ens deia, de com els països de veritat avançats i cultes consideren la muntanya com un tema importantíssim, que ha de ser objecte d'una especial cura i d'un treball ben especial de conservació, perquè és un element d'equilibri per a tot el país, és un element indispensable, des del punt de vista ecològic —i molt sovint, en canvi, nosaltres tenim també la impressió que la muntanya funciona més com a símbol poètic que com a realitat d'una part de Catalunya. Estem també absolutament d'acord que s'hagi arribat a una transacció en aquest punt, perquè aquests nous plans comarcals poden ser instruments actius d'aquesta tasca de recanvi del territori, poden ser elements coordinadors de recursos i d'iniciatives per a les comarques més deprimides i, per tant, hi votarem a favor.

Pel que fa als punts 2 i 3, ens abstindrem en el punt número 2 i, en canvi, votarem també a favor del punt número 3, perquè, tot i que també ens fa por, de vegades, la multiplicació de direccions generals, en aquest cas concret, per la importància específica que té la muntanya en el conjunt de Catalunya, ens sembla que, insistir en això, pot ser alguna cosa més que una acció burocràtica.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Riera. Ara, l'Il·lustre Diputat senyor Ganyet, per pronunciar-se sobre les esmenes presentades.

El Sr. GANYET : Senyor President, com ja he dit abans, el nostre Grup accepta, lògicament, la transaccional, perquè finalment hi ha un compromís del Govern de Catalunya, un compromís temporal, amb terminis concrets. Això és el que buscàvem, senyor Conseller.

Vetllarem, no cal dir-ho, perquè l'aprovació definitiva dels tres plans comarcals restants es faci al més aviat possible —ens agradaria que fos durant el primer trimestre de l'any que ve, de l'any 90—, i també serem vigilants perquè els plans recullin, en la seva aprovació definitiva, les justes peticions, les peticions raonables dels consells comarcals i dels ajuntaments. I vetllarem també perquè siguin aplicats rigorosament els deu plans comarcals de muntanya, amb la necessària participació dels pirinencs.

Respecte a l'esmena presentada pel Grup Mixt, malgrat que estem d'acord, absolutament, amb el sentit, no podem acceptar que es digui aquesta frase, precisament en aquest punt, perquè nosaltres ho havíem contingut en el punt tercer de la Moció, malgrat que estem completament d'acord amb el sentit.

Agraeixo les intervencions dels portaveus dels grups en aquest tema, sobretot les positives, i lamento les negatives.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Ganyet. Ara, prego a la Il·lustre senyora Secretària que doni lectura a l'esmena transaccional.

La Sra. SECRETÀRIA TERCERA : «El Parlament de Catalunya, reconeixent els plans comarcals de muntanya definits en la Llei 2/1983, del 9 de març, d'Alta Muntanya, com a instruments bàsics d'intervenció de l'Administració catalana en les comarques de muntanya, insta el Consell Executiu a aprovar definitivament els plans comarcals de muntanya de l'Alt Urgell, el Berguedà, el Pallars Sobirà, el Ripollès i la Garrotxa abans del 31 de juliol de 1989, i els plans comarcals de muntanya de la Cerdanya i el Solsonès abans del 31 d'octubre de 1989, i a fer el possible perquè s'aprovin definitivament els plans comarcals de muntanya del Pallars Jussà, la Val d'Aran i l'Alta Ribagorça en els terminis més curts.»

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyora Secretària. Passem seguidament a la votació d'aquesta esmena transaccional.

Els senyors diputats que hi estiguin d'acord, es volen posar drets?

L'esmena transaccional ha quedat aprovada per unanimitat.

Passem al tretzè punt de l'ordre del dia... (Pausa.) El segon i tercer punts de la Moció.

Els qui hi estiguin... (Remor de veus.) Separats? (Pausa.) Molt bé, doncs, votarem el punt número 2.

Vots a favor?

Els qui hi estiguin en contra?

Abstencions?

El punt número 2 de la Moció ha estat rebutjat per 37 vots a favor, 50 en contra i 10 abstencions.

Acte seguit votem el punt número 3.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El punt número 3 de la Moció ha estat rebutjat per 40 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'Aplicació de la Llei Forestal

Tretzè punt de l'ordre del dia : Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'Aplicació de la Llei Forestal, presentada pels Diputats senyors Joan Ganyet, Pere Ayguadé i Lluís Medir; per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ganyet.

El Sr. GANYET : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, entre les paraules «responsabilitat» i «irresponsabilitat» hi ha, com deïem abans, una diferència : la lletra «i», la i llatina, aquesta vegada d'insentatesa, incapacitat, indiferència o intransigència : insensatesa, indiferència, davant la situació dels boscos a Catalunya; incapacitat —com deïa abans l'Il·lustre senyor Diputat Esteve Tomàs— per donar resposta a la degradació rapidíssima del bosc a Catalunya.

Nosaltres, modestament, ens en fem creus. Com es pot defensar davant la societat una acció de govern que deixa escolar els mesos i els anys sense prendre les mesures urgents que sollicita la societat catalana i necessita el bosc, aquest bosc malalt, agredit, residual, en camí de quedar raquític, com raquítics, malaltissos i desequilibrats quedarà —no en dubtin vostès, senyores i senyors diputats— la imatge del país? La nostra societat pot avançar cap a finals del segle XX, o pot avançar dins del segle XXI, amb una alta renda per càpita, però Catalunya restarà subdesenvolupada si deixa empobrir-se sistemàticament la seva capa vegetal.

I és que la Llei Forestal aprovada a finals de la passada legislatura té molta importància, és un instrument vàlid, va ser aprovada per unanimitat dels diputats presents a la Cambra. L'altre dia, en la seva resposta a la interpellació, l'Honorable Conseller Miró deïa que no hem de córrer, que ja s'ha començat l'inventari forestal, que d'aquí a quatre o cinc anys estaria acabat; sembla com si la Generalitat autònoma comencés a pensar en el futur del bosc de Catalunya ara, després de l'aprovació de la Llei Forestal : fa nou anys que Convergència i Unió governa el nostre país, nou anys molt negatius —i ho dic amb tota la contundència necessària—, molt negatius per al bosc de Catalunya, per a la seva imatge física. Volem, el Grup Socialista, que s'apliqui decididament, ràpidament, urgentment la Llei Forestal, en bé del conjunt del país, del 70% de la superfície de Catalunya que correspon a la superfície forestal, perquè la nostra societat i el nostre territori van cap a la desertització. És possible el binomi progrés/desertització? Nosaltres pensem que és una negació en els termes. El bosc és essencial per al futur del país.

Vull cridar l'atenció —i m'agradaria que no fos en va— sobre el que succeeix aquest hivern : el mes de febrer s'han produït una cinquantena de focs, d'incendis forestals a Catalunya. Cal prendre, doncs, amb urgència, una sèrie de mesures bàsiques. Nosaltres vam fer un esforç de selecció, i vam triar unes figures que ens van semblar elementals perquè es pogués dir que, gairebé un any després de l'aprovació de la Llei Forestal, el Govern de Catalunya, la Generalitat en el seu conjunt, aplica mesures de protecció del bosc, aplica una autèntica política forestal. Ens vam fixar, sobretot, en el pla general de política forestal, definit en l'article setè de la Llei, en el centre de propietat forestal, definit en els articles divuitè i dinovè, i en la creació del fons forestal de Catalunya, l'article 41.

El pla general ha de contenir la determinació i l'assenyalament de les zones susceptibles de ser declarades de repoblació obligatòria, de perill d'incendis o d'altres classificacions especials, fonamentades en la utilitat pública i l'interès social —fixin-se en la importància del que és el pla general—; ha de contenir les directrius per fomentar i millorar la producció forestal i la indústria de transformació; ha de contenir les estratègies generals per conservar el patrimoni natural i l'ús social i recreatiu dels terrenys forestals —he fet una tria ràpida.

L'article 17 diu que es crea com a «òrgan desconcentrat del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca el Centre de la Propietat Forestal, amb la finalitat d'ordenar la producció forestal i promoure la conservació i la millora dels boscos o les pastures de propietat privada», d'aquest 80% de la superfície forestal del nostre país, de propietat privada.

I l'article 41 diu que es crea el fons forestal de Catalunya, que té la finalitat de reforestar els terrenys afectats pel foc i de realitzar els treballs necessaris de prevenció d'incendis en les finques forestals. Diu que les compensacions que s'estableixin «han de beneficiar els propietaris de terrenys forestals, tant si són públics com privats, que es comprometin, per ells mateixos o mitjançant els sistemes de col·laboració amb l'Administració forestal, a dur a terme la reforestació dels terrenys afectats pel foc, o a adoptar les mesures necessàries de prevenció d'incendis, d'acord amb l'ordenació i el planejament tècnic aprovats per l'Administració forestal». Hi podríem haver introduït altres figures, com per exemple determinació de la superfície de la unitat mínima forestal, però ens hem cenyit a les figures que ens semblaven elementals, bàsiques, perquè es pugui dir que hi ha política forestal al nostre país.

La nostra Moció —vostès la coneixen— diu que el Parlament, «constatant amb preocupació la persistent degradació del bosc a Catalunya, vista la imperiosa necessitat que es dugui a terme una decidida política forestal al nostre país i considerant urgent l'aplicació de la Llei Forestal aprovada el 16 de març del 88, insta el Consell Executiu a posar en funcionament, abans del 30 de juny del 89, el Fons Forestal i el Centre de Propietat Forestal de Catalunya». Es tracta de mesures de govern, que vostès les poden prendre ara mateix, quan torni al seu despatx, senyor Conseller.

En el punt segon, instem a «finalitzar la redacció del Pla General de Política Forestal abans del 31 de desembre del 89». Nosaltres avancem en aquest tema, coordinadament amb experts forestals de Catalunya, que ens mereixen el més gran respecte, i ells ens han dit que no s'ha d'esperar mesos o anys per acabar la redacció del pla general de política forestal; no cal

tenir acabat l'inventari forestal, d'aquí a quatre o cinc anys. Fóra temps perdut.

I, després, ve —si em perdonen l'expressió—, senyores i senyors diputats, si em perdonen els membres del meu Grup, la nineta dels meus ulls, punt tercer : instem el Govern de Catalunya a «descentralitzar els equips tècnics de gestió forestal, creant oficines *ad hoc* sota la direcció d'enginyers de grau superior a les capitals de les comarques amb reconeguda vocació forestal, abans del 30 de desembre del 89». Perquè —elemental, estimat Conseller Miró— no es pot aplicar política forestal vivint a cent-cinquanta o a dos-cents quilòmetres de distància dels boscos. Els enginyers forestals viuen —sota l'ègida i la permissivitat del Govern de la Generalitat de Catalunya— a Girona, Lleida, Tarragona i Barcelona, i no viuen ni a Vielha, ni a Olot, ni a Sort. Els suïssos, senyores i senyors diputats, no ho entendrien. Es tracta del més elemental sentit comú.

Els demano, per tant, senyores i senyors diputats, el seu vot positiu, a favor del nostre país, del país que obtindran els fills dels catalans de la nostra generació.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Ganyet. Hi ha una esmena presentada pel Grup Mixt; per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Martín.

El Sr. MARTÍN : Molt Honorable President, Honorable Conseller, il·lustres senyores i senyors diputats, els diputats del Centre Democràtic i Social hem presentat quatre esmenes a la Moció que el Grup Socialista d'aquesta Cambra ha presentat, després de la substanciació de la interpellació sobre l'aplicació de la Llei Forestal.

Donem suport al punt 1 de l'esmena socialista, però entenem que cal introduir-hi el requeriment al Consell Executiu perquè faci l'inventari ecològic i forestal de Catalunya, tal com preveu l'article vuitè de la Llei Forestal, la qual el defineix com la «base ecològica i econòmica per a la redacció del pla general de política forestal». D'altra banda, en la resposta que l'Honorable Conseller senyor Josep Miró i Ardèvol va donar al nostre Diputat Il·lustre Xavier Latorre, registrada amb el número 1637, ens diu l'Honorable Conseller : «El Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, conjuntament amb el Centre de Recerca Ecològica i Aplicacions Forestals (CREAF), està elaborant l'inventari ecològic i forestal de Catalunya». També es desprèn de la resposta esmentada que aquest inventari haurà de servir conjuntament amb altres mesures a prendre, per determinar la incidència de la pluja àcida en els boscos catalans i, especialment, els efectes produïts per les centrals tèrmiques de Cercs i d'Andorra. És lògic, doncs, demanar el finançament d'aquest inventari abans d'entrar en la realització del pla general de política forestal, donant-li la importància intrínseca que li pertoca.

Modifiquem el punt 2 de l'esmena socialista, ja que l'exposició del Conseller va posar de manifest la necessitat de donar un major termini per a la realització del Pla General de Política Forestal, d'aquí la data que nosaltres proposem en la nostra esmena.

Donem suport a l'esmena número 3 del Grup Socialista perquè entenem absolutament necessària la descentralització que es demana, però hi afegim un parell de punts per les raons següents : l'article 38 de la Llei dona prioritat als ajuts a les

agrupacions de defensa forestal en la concessió d'ajuts per part de la Generalitat en matèria forestal, i, atès que en les darreres informacions aparegudes a la premsa, la majoria de les agrupacions de defensa forestal es troben amb el seu material immobilitzat per falta de recursos, cal, doncs, conèixer quina és la seva situació actual. En l'articulat de la Llei no s'estableix l'obligació de fer, per part d'aquelles entitats locals situades en zones d'alt risc d'incendis forestals, l'elaboració d'un pla de prevenció d'incendis que ha de ser tramès al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca per ser aprovat. Per això s'insta la seva aprovació per tal de dotar-se de tots els mitjans necessaris de lluita contra els incendis, i d'aquí la nostra esmena que apareix i que vostès, ses senyories, tenen amb el número 4. Les dades esmentades en les nostres esmenes són una referència; estan fetes perquè es trobin enllestits abans de l'estiu i amb un criteri d'intentar, entre tots plegats, disminuir el risc d'incendis.

Moltes gràcies, senyor President. Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Martín.

Poden intervenir ara els grups parlamentaris que no hagin presentat esmenes. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO : Senyor President, senyors diputats i senyores diputades, nosaltres no persistirem en alguns dels arguments que hem utilitzat en el nostre posicionament a la proposta anterior, i pel que fa a aquesta Moció, hem de dir que compartim la major part de les urgències i de les necessitats exposades pel proponent, però també hem de dir —i no tenim per què no fer-li confiança— que, en el seu moment, l'Honorable Conseller d'Agricultura va declarar a la Cambra que la major part d'aquesta Llei la tindriem desenvolupada enguany.

Per tant, el que farem nosaltres serà abstenir-nos en el primer punt de la Moció, per tal com el termini de finals de 1989 ens sembla un termini adequat, i votar favorablement el segon punt i, evidentment, el tercer; el tercer que considerem que és un punt importantíssim no només per raons d'eficàcia, sinó també per raons de democratització de les decisions, i perquè considerem que és una manera més d'ampliar i de fer substantives les competències, avui tan migrades, que poden arribar a tenir els consells comarcals.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Pueyo. Pel Grup Popular, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT : Senyor President, senyores i senyors diputats, el nostre Grup parlamentari és conscient de la preocupant degradació del bosc i el greu risc que corre. Considerem que és prioritari i urgent l'aplicació de la Llei amb tota rigorositat i amb tota la seva extensió.

En aquest sentit, senyor Ganyet, dir-li que el nostre Grup votarà favorablement tota la seva Moció.

Res més.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyora Montserrat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO : Gràcies, senyor President. El Grup d'Iniciativa per Catalunya —com pràcticament han plantejat tots els grups de la Cambra— compartim també la preocupació sobre l'estat de precarietat de la nostra massa forestal i, per tant,

també la necessitat d'una actuació decidida, seriosa i urgent per evitar la degradació i prevenir els riscos potencials; risc com el que tenim en aquests moments, si no canvia la situació climatològica, i que ens fa estar, pràcticament, al Pirineu en una situació com si estiguéssim a ple estiu i, possiblement, més preocupant que a ple estiu en situacions normals.

Potser no compartim massa algunes manifestacions que ha fet el que planteja la Moció, però el que sí que veiem clar és que en la Moció no hi ha cap denúncia d'incompliment, denúncia d'incompliment que ens sembla menys justificable, ja que la Llei no té ni un any de vigència, creiem que és molt més justificable allò de l'alta muntanya perquè en porta més de sis, però el que veiem a la Moció és que hi ha una voluntat de donar prioritat al compliment de la creació dels organismes que contempla la mateixa Llei Forestal i, en aquest sentit, tot el que sigui constatar la preocupació i intentar demostrar que per part del Govern hi ha aquesta preocupació també, ens sembla positiu. Per això votarem favorablement tant els primers punts com l'últim, que ens sembla d'un raonament lògic aclaparador, és a dir, la necessitat que els tècnics de la gestió forestal estiguin al més pròxims possible als llocs on, realment, hi ha masses forestals a protegir i a cuidar.

El Sr. PRESIDENT : Senyor Gimeno, moltes gràcies. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Graells.

El Sr. GRAELLS : Molt Honorable President, senyores i senyors diputats, a l'inici de la Moció, l'Il·lustre Diputat senyor Ganyet ens diu que el Parlament de Catalunya constata amb preocupació la persistent degradació del bosc a Catalunya i la seva desertització, i, sortosament, hi ha hagut altres portaveus d'altres grups que també hi han estat d'acord. Nosaltres, sincerament, sincerament hem de dir que això no ho veiem d'aquesta manera, que amb aquest procediment no estem d'acord. Actualment, sortosament, per part de la societat catalana, hi ha molta més sensibilització pel medi natural, i fins i tot també dir que el Departament d'Agricultura aquests dos últims anys ha esmerçat un 140% més dels seus pressupostos —un 140% més dels seus pressupostos— precisament per evitar tot això, i això ha fet possible que nosaltres haguem pogut fer més reforestacions, que haguem pogut lluitar amb més eficàcia contra l'erosió, hem creat àrees de defensa forestal arreu de Catalunya i hem millorat el control i vigilància de les nostres masses forestals.

No podem estar d'acord amb l'acusació que hi ha retard en l'aplicació d'aquesta Llei, i aquí jo voldria recordar a les senyores i els senyors diputats que la Direcció General de Política Forestal ha endegat ja l'inventari forestal i ecològic de Catalunya —com deia el Conseller—, el més complet que mai ha tingut el nostre país a través de 13.000 punts de mostreig. I el ritme d'aquest inventari ha estat condicionat —perquè és un inventari que es farà juntament amb l'ICONA—, evidentment, també a aquesta altra administració.

Recordar també que hem creat el CREA, el Centre de Recerca Ecològica i Aplicacions Forestals, en col·laboració amb la Universitat Autònoma i l'Institut d'Estudis Catalans, i això per a mi no demostra, senyor Ganyet, ni insensatesa ni incapacitat. Hem creat una empresa pública forestal a Catalunya perquè nosaltres puguem tenir planta forestal suficient i de qualitat i puguem fer les repoblacions adients, i, per a mi, això

no demostra insensatesa ni incapacitat, ans al contrari.

Hem endegat un sistema de recerca forestal IRTA i CREA, hem creat, tot seguit, per primer cop, cursos de postgraduats per a la titulació de *master* en gestió ambiental; hem creat —com diu la Llei— la taula intersectorial de la fusta, i també la intersectorial del suro, manat per la Llei. Això no demostra insensatesa ni incapacitat.

Complimentant la Llei també —com deia el senyor Miró—, Catalunya és l'únic lloc de l'Estat espanyol on disposem d'un mapa amb zones de risc d'incendis, a través d'anàlisi informatitzada de retícules; d'insensatesa i incapacitat res de res, senyor Ganyet. S'ha fet també, i està publicat i està distribuït, el primer programa d'oferta pública de productes forestals, seguint el mandat de la Llei; d'insensatesa i incapacitat i insensibilitat, res de res, Il·lustre Diputat.

S'han endegat els primers estudis sobre àrees abandonades susceptibles de repoblacions en cinc comarques de Catalunya. És evident que no podem estar d'acord amb l'apreciació de l'Il·lustre Diputat.

Però ara entrem ja en la Moció. Respecte a descentralitzar els equips tècnics de gestió forestal creant oficines comarcals, el Departament ja ho està fent. Un exemple : la Vall d'Aran. Hi ha un enginyer forestal a la Vall d'Aran, cap d'oficina comarcal; un exemple. I no tan sols els forestals, els forestals i tota l'Administració del Departament d'Agricultura nosaltres l'estem comarcalitzant. A quin ritme? Al ritme que ho permet treballar amb equip i canviar l'estructura d'aquest treball, però és que nosaltres som l'única Administració que hi ha a l'Estat espanyol que ho fa de descentralitzar aquests serveis forestals i de tot el Departament d'Agricultura.

I aquí voldria emfasitzar una altra cosa. A nosaltres ens acusava el senyor Ganyet, diu : « Escolti, vostès no han fet una llei forestal, fins a quin any? » Fins a l'any 88. És evident que nosaltres..., amb quina llei ens regiem?, ens regiem amb la Llei que hi havia del 56, que és amb la que es regeix actualment el Govern espanyol i totes les altres comunitats autònomes. Miri per on. Però és que miri per on, senyor Ganyet, nosaltres el 88, quan estàvem elaborant la Llei Forestal, resulta que el Ministeri d'Agricultura ja voltava en el dotzè esberrany d'un projecte de llei que havia de presentar al Parlament. Sap el que ha decidit, finalment, el Ministre d'Agricultura? Retirar-lo. És a dir, sembla que l'Administració forestal de Madrid continuarà per molts anys més amb aquesta Llei que a vostè no li serveix.

Continuem amb el punt 1 de la Moció, que proposa instar el Consell Executiu a posar en funcionament, abans del 30 de juny de 1989, el Fons Forestal i el Centre de Propietat Forestal de Catalunya. Miri, senyor Ganyet, allò del Centre Forestal és un tema que vostè sap que, en la discussió de la Llei, nosaltres hi vam fer molt d'èmfasi, perquè, per primera vegada en l'Administració forestal d'aquest país, es dona confiança als professionals del bosc perquè ells mateixos facin el seu seguiment dels seus programes; és una miqueta còpia de la figura que tenen a França, i a mi em sembla que bastant millorada. I aquesta confiança que nosaltres havíem de donar als propietaris forestals per a nosaltres és imprescindible : tots aquells senyors que es comprometen a fer un pla d'explotació, tots aquells senyors que es comprometen a fer un pla tècnic, doncs, aleshores que ells mateixos puguin fer el seguiment. Però vostè sap que

ens trobem amb un problema en això : de pla tècnic —a pesar que la Llei Forestal ho contempla—, des de l'any 56 no se n'ha presentat mai cap a cap administració forestal d'Espanya. Nosaltres pretenem que, per primer cop, els forestalistes, en fi, responguin amb professionalitat i, per això, creem aquest centre. Per crear aquest centre, que hi formin part aquells senyors —i en formaran part aquells senyors que tinguin plans tècnics aprovats—, primer els hem d'aprovar. Per aprovar-los nosaltres, evidentment, primer el que hem de fer és una gestora. Però és que, a més, amb aquesta gestora nosaltres també volem que sigui consensuat el Reglament, perquè volem que amb el reglament que defineixi aquest centre, doncs, hi estigui d'acord tot el sector professional. I, aleshores això, nosaltres ho hem de fer amb cura, i és el que estem fent.

Bé, respecte a l'altre, respecte al dels fons forestals, en la interpellació el Conseller va dir : «jo em comprometo a crear el Fons Forestal de Catalunya abans del 30 de juny d'aquest any». Vostè ara ens surt, a la Moció, dient que es crei el Centre Forestal de Catalunya abans del 30 de juny d'aquest any. Si ja tenim el compromís de l'Executiu, quin objecte té la Moció? No hi ha el compromís? Jo em pensava que una interpellació es feia a l'Executiu, i quan l'Executiu no contestava com calia, doncs aleshores se'l forçava amb una moció. Està contestat, l'Executiu s'ha compromès : abans del 30 de juny. A què ve aquesta Moció ara?

Continuem. Punt 2 de la Moció : pla general de política forestal. Miri, a la Disposició Segona de la nostra Llei Forestal —aquesta Llei que, com vostè sap, va ser consensuada, senyor Ganyet—, la Disposició diu que es dóna com a termini fins a dos anys després de la seva publicació. Home, senyor Ganyet, que ara ens vulgui escurçar un termini que fixa una llei aprovada per aquest Parlament, un termini amb què vam estar d'acord tots els diputats, que ara ens el vulgui escurçar..., home, sí, vostè aquí pot demanar el que vulgui, però permeti'm que jo ho consideri, això, una miqueta absurd.

Bé, és evident, és evident, pel que acabo de dir, senyor Ganyet, que nosaltres no li votarem cap punt a favor.

Respecte a les esmenes que ha presentat el Grup Mixt, la primera, bé..., es diu que es faci l'inventari ecològic forestal de Catalunya. L'inventari forestal ecològic de Catalunya, ja els dic que nosaltres, el termini depèn del conveni fet amb l'ICONA i depèn també de la marxa amb què vagin els treballs en aquests conjunts, ja no solament depèn de l'Administració de la Generalitat, i aleshores haig de recordar que a Euskadi, amb una massa forestal bastant més petita, van estar-hi quatre anys. Home, aquí el Grup Mixt, almenys, és una miqueta més prudent, perquè el termini que fixa per al pla general és, d'alguna manera, el termini que fixa la Llei. Bé, però de tota manera em perdonarà que nosaltres ho votem en contra, perquè és obvi, si és un mandat de la Llei, per què ara, per Moció, hem de repetir el mateix?

Diu : «augmentar» —en l'esmena 3— «els ajuts destinats a agrupacions de defensa forestal. Nosaltres, amb els pressupostos que hem esmerçat per a aquest any, creiem que serà suficient, i, a més, ens felicitem que aquestes agrupacions de defensa forestal, que aquí en aquest Parlament hi va haver molts contradictors, i ens felicitem de l'èxit que ha tingut la seva implantació, que actualment cobreix més del 80% del territori forestal de Catalunya.

Respecte a la nostra esmena, de «vetllar perquè entitats locals presentin...», això no correspon a aquesta Llei. Nosaltres, evidentment, vetllarem perquè les entitats locals presentin aquests plans de prevenció d'incendis en el temps oportú.

Senyores i senyors diputats, per tot això és obvi que el nostre Grup hi votarà en contra.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Graells. L'Illustre Diputat proposant, el senyor Ganyet, té la paraula.

El Sr. GANYET : Amb la vènia del senyor President, en nom del meu Grup vull agrair el suport manifestat pels grups d'Esquerra Republicana de Catalunya, d'Iniciativa i del Grup Popular —crec que han demostrat que són perfectament conscients i sensibles davant d'un procés de degradació de la massa forestal del nostre país.

Respecte a les manifestacions de Convergència i Unió a través del seu portaveu, voldria deixar constància que no he dit que es produís un retard, sinó que hem posat èmfasi en la urgència de l'aplicació dels continguts de la Llei. Insistim en la urgència per remoure el que sembla...

El Sr. PRESIDENT : Senyor Ganyet, ja sap vostè que aquest no és un tràmit per fer rèplica.

El Sr. GANYET : Sí.

El Sr. PRESIDENT : Manifesti's sobre les esmenes.

El Sr. GANYET : Moltes gràcies, senyor President. Passaré seguidament a posicionar-me sobre les esmenes del Grup Mixt. La seva esmena número 1, d'addició al punt 1 de la Moció, nosaltres l'acceptem : «finalitzar l'elaboració provisional de l'inventari...» —es diu «provisional», crec que és encertada aquesta expressió— «de l'inventari ecològic i forestal de Catalunya abans del 31 de desembre del 89», perquè d'aquesta manera es dóna la possibilitat de millorar-lo, aprofundir-lo i perfeccionar-lo en el futur.

L'esmena número 2, de modificació del punt 2 de la Moció, crec que no la podem acceptar —ho hem parlat amb ells— perquè nosaltres posem un èmfasi especial perquè s'acabi el 31 de desembre, per tot el que voldria dir incidència en els pressupostos de l'any 90.

L'addició d'un punt quart a la Moció, amb relació a «augmentar els ajuts destinats a les agrupacions de defensa forestal per a l'any 89, en la quantitat necessària per garantir el seu funcionament operatiu en tot moment», nosaltres el veiem perfectament assumible, perquè és complementari del que dèiem en els tres punts de la Moció presentada.

Finalment, respecte al contingut de l'esmena número 4, al punt cinquè, malgrat que estem d'acord amb el fons i amb la forma, creiem que s'escapa un xic de l'objectiu principal, del fil conductor de la Moció, que és l'aplicació de la Llei Forestal, i, per tant, no el podríem acceptar.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Ganyet. Ara passem a votació, que és el text de la Moció amb les addicions corresponents a les esmenes 1 i 3, del Grup Mixt. Es pot votar conjuntament? (Pausa.) Doncs votem conjuntament.

Els senyors diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

El text de la Moció ha estat rebutjat per 37 vots a favor, 57

en contra i cap abstenció.

(*L'I. Sr. Pueyo demana per parlar.*) Sí, senyor Pueyo?

El Sr. PUEYO : Senyor President, voldríem fer una explicació, perquè en el nostre posicionament hem anunciat que votàrem desfavorablement el primer punt de la Moció, i voldríem explicar per què hem acceptat de votar-ho conjuntament i de votar-ho favorablement.

El Sr. PRESIDENT : En haver canviat el sentit del seu vot, pot fer explicació de vot, però al més breu possible.

El Sr. PUEYO : Moltes gràcies. Hem canviat el sentit del nostre vot perquè el proponent ha acceptat una esmena que endarreriria els terminis fixats, i en la mesura que aquests terminis s'ajusten al que fixa la Llei i al que, al seu dia, es va comprometre l'Honorable Conseller d'Agricultura, per tant, hem reconsiderat el sentit de la nostra votació.

Moltes gràcies.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política General de Finançament Sanitari

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Pueyo. Passem al catorzè punt de l'ordre del dia, Moció subsegüent a la interpellació sobre la Política General de Finançament Sanitari, presentada pels Diputats senyors Daniel Font i Xavier Guitart, del Grup Socialista. L'Ilustre Diputat senyor Daniel Font té la paraula.

El Sr. FONT : Gràcies, senyor President. Em toca a mi presentar la Moció correlacionada amb la interpellació sobre finançament sanitari que es va produir al darrer Ple i que va ser resposta pel Conseller de Sanitat, Xavier Trias. Hem de dir nosaltres que, de la resposta del Conseller de Sanitat, si bé vam obtenir algunes precisions sobre alguns dels punts específics que apunten o que suggereixen el tema general del finançament sanitari, també hem de dir que, en conjunt, ens va semblar una intervenció insuficient i amb manca de precisió en determinats punts que a nosaltres ens creen particular preocupació. Aquests punts són els que consten en el text de la Moció, en forma de tres punts, i el primer fa referència a la necessitat d'elaborar un pla de sanejament econòmic de la sanitat catalana, entenent que denotem, per la informació que tenim i per les realitats que copsem, unes disfuncions econòmiques dins del sector sanitari, i particularment en el sector hospitalari, pel que fa a dèficits corrents acumulats, deutes, viabilitats econòmiques d'alguns dels grans hospitals, etcètera, que és necessari corregir, ordenar i solucionar d'alguna manera. I, per tant, el punt primer proposa un pla de sanejament que contingui l'avaluació d'aquesta situació econòmica i proposi mesures concretes de correcció, amb les anualitats corresponents i amb els ajustaments que corresponguin perquè es pugui resoldre aquesta situació, a més, en un termini de temps definit i, per tant, contemplar un horitzó temporal perquè totes les parts implicades en aquest escabros tema, que fa patir força gent, es pugui resoldre en un temps prudencial i sàpiga tothom a què aténir-se.

El segon punt de la Moció fa referència a l'ajustament del sistema de sanejament sanitari vigent, i és sabut que l'actual sistema de finançament sanitari data del 1986, en funció d'un pacte fet pel Govern de la Generalitat de Catalunya amb l'Admi-

nistració central, però que planteja algunes disfuncions, també. Nosaltres no plantejem, en el text de la Moció, la revisió d'aquest sistema de finançament —que, en tot cas, podria ser una conseqüència futura de l'anàlisi que caldria fer—, però sí que proposem de realitzar un estudi i, sobretot, avaluar aquest estudi, en termes de pessetes, en termes de quantitats, els criteris d'ajustament del sistema de finançament sanitari : quins haurien de ser aquests criteris i com es poden avaluar, aquests criteris d'ajustament.

I, finalment, en el tercer punt del text de la Moció, proposem que els grups polítics representats al Parlament siguin convocats per tal que, sobre la base d'un programa de treball elaborat pel Consell Executiu, es puguin contrastar i compaginar accions precises que portin a una solució satisfactòria de la problemàtica que deriva del finançament de la sanitat catalana.

Voldríem dir alguna cosa més com a motivació per la qual hem fet aquesta Moció —i procuraré relacionar-ho al més ràpidament possible. Una revista italiana recent va dedicar un número sencer al tema de la despesa sanitària, i el títol d'aquest número monogràfic es titulava, deia : «Gastar més o gastar millor?», i feia tota una reflexió en matèria de despesa i de finançament de la situació de la sanitat italiana, i em sembla que aquest titular d'aquesta revista italiana és plenament identificable i relacionable amb la situació que patim a Catalunya, en la qual, certament, hi ha un problema d'ajustament en matèria de finançament sanitari, però essencialment, nosaltres insistim una i altra vegada en la tesi que els problemes derivats del finançament de la sanitat catalana no són estrictament problemes d'ajustament en el finançament sinó, bàsicament, de descontrol de la despesa i de reordenació de la despesa. És inútil ajustar cap sistema de finançament si paral·lelament no s'estableixen aquelles normes de sanejament i de reordenació de la despesa que, en definitiva, és la que genera la disfunció.

Ràpidament, els motius d'aquest punt 1, que fan referència al pla de sanejament, voldríem reiterar-los, enumerar-los, simplement : hem demanat un pla de sanejament a la Moció perquè ens sembla, en primer lloc, que la sanitat catalana tendeix a consolidar les tendències tradicionals de despeses sense compensacions de millora assistencial, almenys d'una manera substancial; segon, perquè els hospitals públics de l'Institut Català de la Salut són altament ineficients en comparació amb els hospitals públics dependents del sector municipal —si comparem el nombre de llits, l'assistència, els costos d'aquests hospitals—; tercer, perquè ens sembla que no es prenen suficients mesures ordenadores de la despesa sanitària, particularment en aquells capítols que fan referència al personal, una petita mesura en el qual té un gran resultat, en termes econòmics, encara que també entenem que prendre mesures en aquest terreny suposa uns costos de tipus polític, perquè s'han de tocar coses, i també ens sembla que aquests costos no es volen assumir, que s'infradoten alguns dels capítols essencials en termes d'estratègia assistencial i econòmica del sector sanitari, i que impera la filosofia de l'«anar a poc a poc», perquè a poc a poc es fan les coses ben fetes, i nosaltres contrastàrem que certament pot haver-hi quelcom de veritat en tot això, però que si no s'afronta la reordenació econòmica i assistencial del sector sanitari de Catalunya amb urgència —nosaltres considerem que és inajornable—, correm el risc d'agreujar les disfuncions econòmiques i assistencials existents.

Continuant amb aquesta relació, se'ns ha dit sovint que feien falta diners i que hi havia pocs fons disponibles de la dotació que ve de l'Estat per finançar la sanitat. Independentment que això pugui ser considerat cert o no cert, nosaltres diríem que tendim, per una sèrie de raons, a considerar que aquesta afirmació respon més a una cortina de fum justificativa que no pas a una realitat, encara que disposar de més fons sempre és desitjable. Per què? Perquè s'ha parlat d'un sistema de finançament dolent, però en el moment que hem anat nosaltres a investigar o a esbrinar a què obeïa aquest sistema de finançament, ens hem trobat, ni més ni menys, que obeïa a un pacte signat pel Consell Executiu no fa ni més ni menys que tres anys, amb l'Administració central i, per tant, n'és plenament responsable d'aquest pacte, en el qual hi ha intervingut a títol d'elaboració, definició, negociació, rúbrica, signatura i aplicació, i, per tant, difícilment podem assumir avui un atac frontal al sistema de finançament vigent si entenem que la responsabilitat de la Generalitat en la implantació d'aquest sistema és clara, és plena i, a més, és recent. També l'afirmació que Catalunya disposava de menys recursos que les altres comunitats autònomes per al finançament sanitari, ha resultat que no és del tot certa, perquè Catalunya disposa de més fons que el País Valencià, que Andalusia, que les àrees de l'INSALUD, gestió directa, pel peculiar sistema de finançament sanitari existent, basat en el cost del servei, i se'ns deia també, insistint en la política del greuge comparatiu, i nosaltres criticàvem i dèiem —del lament, del greuge— que, aplicant els coeficients bascos a Catalunya, obtindríem un finançament complementari de 40.000 milions; això ha estat dit pel President de la Generalitat en aquesta Cambra, com ja vaig dir, i jo he tornat a calcular i hem tornat a contrastar —perquè ens deia el Conseller que no era cert— i, s'ho agafin per on s'ho agafin, ho hagi dit el ministre que ho hagi dit —perquè ens diran «és que ho va dir el ministre “fulanet” o el ministre “sotanet”»—, agafin-s'ho com vulguin, agafin un llapis i una goma i un paper, calculin i veuran com aplicant el coeficient basc a Catalunya surten 4.499 milions i no 40.000. Però, de tota manera, considerem que no és un tema important, és un tema menor, perquè és un tema que significa l'homogeneïtat en el sistema de finançament, homogeneïtat del conjunt espanyol que nosaltres no compartim, perquè considerem que és bo el criteri de «tants barrets, tants diners», però que aquest criteri s'ha de complementar amb l'especificitat sanitària de cada comunitat, en aquest cas de Catalunya. Però jo crec que on més clara queda i més palesa aquesta cortina de fum és quan analitzem la despesa sanitària de Catalunya en relació amb els països de l'OCDE, i cal dir que la despesa sanitària, per exemple, de l'Estat espanyol el 1989 serà de 2.092.366.000.000, que significa un 5,2 de la despesa sanitària respecte al producte interior brut. Doncs bé, aquest 5,02 ja va ser transcendit l'any 1982 per Catalunya; si hi agreguem tota la despesa sanitària pública en relació amb el PIB català, el 5,02 es va assolir aquí el 1982, quan a l'Estat, al conjunt de l'Estat, era un 4,8, és a dir, sis dècimes més que a la resta de l'Estat, i més gran, per exemple, que al Regne Unit, que al Japó, que a Dinamarca, que a Àustria. Però, si agafem tota la despesa sanitària, incloent-hi la privada, de gran importància a Catalunya, i també la municipal, en relació amb el PIB català resulta que la despesa sanitària total de Catalunya en relació amb el PIB per a l'any 82 era superior, era igual que la mit-

jana europea —7,2—, però, a més, era superior al Regne Unit, al conjunt espanyol, a Noruega, al Japó, a Itàlia, a Finlàndia, a Dinamarca, a Bèlgica i a Àustria; és a dir, que, d'acord amb la riquesa d'aquests països, Catalunya fa un esforç superior que aquests països per al finançament de la sanitat. Per tant, cortina de fum : no és un problema de finançament, és un problema de descontrol de la despesa, encara que acceptem que el finançament segurament s'hauria d'ajustar. Tornant al títol del començament, de la revista italiana, «Gastar més o gastar millor?», jo diria que seria bo que poguéssim gastar més en el futur, seria bo que la relació de despeses sanitàries en relació amb el PIB als països d'occident tendís a créixer perquè hi ha necessitats a cobrir. Però el problema essencial de la sanitat catalana no és de finançament —ho repeteixo—, és de despesa. I, per tant, la Moció va en el sentit de proposar un pla de viabilitat econòmica de la sanitat catalana que incorpori —ho relaciono— : la liquidació del deute acumulat a la Seguretat Social i a Hisenda per impostos i quotes no pagades, 43.000.000.000; la liquidació dels dèficits corrents i acumulats i altres de l'Institut Català de la Salut, 22.000.000.000, reconeguts pel Conseller de Sanitat; la liquidació del deute als subministradors, i vull comentar aquí una afirmació inquietant del Conseller de Sanitat, quan va dir que ara començaven a obrir els calaixos per treure les factures, la qual cosa vol dir que hi ha un dèficit complementari no comptabilitzat encara, dins dels calaixos i que, tot just en aquests moments, en el Departament de Sanitat, diu el Conseller —ho diu el Conseller—, comencen a treure les factures dels calaixos. Per tant, una altra faceta de disfunció a atendre i a resoldre. Resoldre els hospitals en situació anòmala, llegeixi's Sant Pau; revisar el sistema de concertació excessivament basat en criteris discrecionals, i reordenar el volum de la despesa conjunta de tot l'Institut Català de la Salut, que és la font bàsica de disfunció, en el sentit que els recursos sanitaris de Catalunya no són optimitzats de manera racional, sinó d'una manera que comporta una certa lleugeresa.

Acabo de seguida. Simplement comentar, breument, la Moció, o el text de la Moció 2 i 3, amb breus paraules, que seria : el punt 2 fa referència a l'ajust, és a dir, aquells temes que sí que afecten l'Administració de Catalunya i l'Administració central; el primer era un pla de sanejament a Catalunya, el segon és aquest; i, per tant, diríem que seria bo que s'avaluessin els criteris d'ajust, perquè parlem de si és bo, si és dolent, i nosaltres el que voldríem és que diguessin per quant és dolent i per quins criteris és dolent, i quant val cada criteri pel qual és dolent, perquè si ho sabéssim segurament podríem avançar cap a la millora de l'autonomia financera i per l'homologació del sistema de finançament sanitari dins del que ha de ser el sistema de finançament general de Catalunya, establint formes d'anivellament, el valor dels ingressos de les quals responguin a barems objectivables i no discrecionals.

Per tant, sistema de finançament vigent, probablement vàlid; ajust del sistema de finançament vigent, probablement necessari, cal valorar-lo; el següent punt de la Moció ve a dir això; i, valorant-lo d'acord amb aquells barems que relacionàvem, dèiem que cal considerar la població de dret com a criteri general, ho diuen els textos legals, ho diu la llei general auxiliar, s'ha de respectar, però s'ha d'ajustar com? Amb el càlcul de les cobertures sanitàries, amb l'impacte que generen les piràmides d'edat de la població catalana, amb la morbiditat :

tenim més constipats i més reuma a Barcelona que en una comarca de l'interior i, per tant, això compta a l'hora d'establir la distribució de recursos sanitaris; tenim un país que té una costa i sis mesos a l'any té una afluència turística que no tenen altres països del conjunt espanyol, i tot això compta a l'hora d'establir el sistema de finançament i resoldre la dotació dels serveis sanitaris de Catalunya.

Voldria citar, simplement citar, quatre coses que són un problema d'ajust que afecten d'immediat tant l'Administració catalana com l'Administració espanyola, que caldria resoldre i que el Departament de Sanitat ha defugit reiteradament, darreament, malgrat que són problemes candents importants, exceptuant el primer, que és sobre el qual ha muntat la política del greuge. Primer problema d'ajust immediat que hem de resoldre: la liquidació de la tresoreria de l'Estat a l'Institut Català de la Salut, els problemes de liquidesa que denuncia el Conseller; és cert, hi ha un problema de fons aquí, important, cal aconseguir l'immediatesa i cal aconseguir els pagaments mensuals, i, de fet, algun pas s'ha fet amb els Pressupostos de l'Estat 1989. Aquí hi ha un problema i és un problema que cal resoldre, i donem la raó al Conseller, però n'hi ha tres més de problemes immediats: hi ha el dèficit corrent i acumulat dels hospitals clínics provincials dependents de les diputacions, en els quals hi ha una partida estatal de 56 milions, prevista per al 1989, i que caldrà veure quan arribin com es distribueixen, i, per tant, aquí hi ha un tema a tractar que fa referència al finançament, no dels serveis de la Generalitat, sí dels serveis sanitaris públics del país. Tercer tema relatiu a l'ajust immediat: els serveis assistencials sanitaris dels ajuntaments, dels quals no es parla, però Catalunya és probablement l'única comunitat autònoma del conjunt espanyol que té serveis assistencials hospitalaris municipals, que generen uns costos i uns dèficits als ajuntaments, i això ho ha de pagar el sistema sanitari general, és a dir, la Generalitat, encara que sembla lògic que ho faci de comú acord amb l'Administració central i s'estableixi una línia de finançament semblant a la que s'ha establert aquest any, per exemple, per als hospitals clínics provincials, aquí hem de treballar. Què val això? Se sap què val? El Conseller de Sanitat no ho sap, i no solament no ho sap, sinó que no en parla ni en vol parlar. I el darrer punt és el dels costos de la integració de la xarxa psiquiàtrica, i no és perquè jo hagi estat Cap dels Serveis Psiquiàtrics de la Diputació de Barcelona, però és un tema candent, és un tema important, perquè els serveis psiquiàtrics han de sortir del femer on són, i s'han de poder homologar plenament dins de la xarxa sanitària, i per tant hi ha uns costos d'integració en el sistema sanitari general d'homologació i de normalització dins del que són els criteris homologats de gestió dels serveis sanitaris. Tots aquests són temes d'ajust i, per tant, és necessari que aquests temes d'ajust es puguin tractar, avaluar, parlar i contrastar.

I, finalment, el punt 3 de la Moció parla, jo diria, de col·laboració, de col·laboració i de col·laboració, és a dir, de propiciar entre els partits de Catalunya sobre aquest tema bàsic, important, que afecta el conjunt de la sanitat catalana, un criteri comú, i veure si podem contrastar també unes xifres oficials comunes, per saber a què atènyer-nos i perquè d'aquest contrast puguin sortir les bases perquè l'Administració catalana pugui anar soldant, pugui anar perfeccionant, amb l'Administració espanyola de manera conjunta, solucions per a cada un d'a-

quests temes. Sugeríem nosaltres que això es fes en el marc de la Comissió de Valoracions; això no ho diu la Moció. Però vull dir una última cosa —i ara sí que és l'última—, que és que, senyor Escudé, havíem preparat, havíem intentat, d'acord amb el responsable de la Comissió de Valoracions i d'acord amb les persones que entenen en aquests temes dels partits de Catalunya —almenys d'alguns dels partits de Catalunya, els que havien tingut ocasió de parlar—, de mirar d'arribar avui a una votació conjunta sobre aquests tres punts de la Moció, i jo he de dir que això no ha estat possible, es va ensorrar concretament ahir, no ha estat per responsabilitat nostra, nosaltres ho vam intentar des del primer moment, però això es va ensorrar ahir; no en sabem la raó, se'ns han donat unes raons, no en sabem la raó real, però, certament, sembla ser —desitjaria que això no es produís— que avui no podrem anar a una votació conjunta. De tota manera, jo els diré que queden aquí aquests tres punts, queda constància que ho hem afirmat, que ho hem deixat constar davant del Parlament, i sobre aquests tres punts haurem de tornar, perquè són punts sobre els quals haurem de tornar tots plegats, atès que la solució d'aquests tres punts és una solució complexa i és una solució que s'haurà de contemplar al llarg del temps.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Font. El Grup Mixt té presentades esmenes. Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Martín i Toribio.

El Sr. MARTÍN: Molt Honorable President, Il·lustres senyores i senyors diputats, la Moció presentada pel Grup Socialista insta el Consell Executiu a: u, elaborar un pla de sanejament econòmic amb avaluació dels dèficits existents; dos, elaborar un estudi per establir un sistema financer estable, i, tres, fer un programa de treball conjunt entre els grups parlamentaris per resoldre les problemàtiques derivades del finançament sanitari.

És evident que compartim les tres propostes, però la situació actual de la sanitat de Catalunya, que hem denunciat repetidament, és de deteriorament progressiu en molts àmbits, no és tan sols un problema d'insuficiència de mitjans, de qualitat d'assistència o de manca d'una adequada coordinació entre la medicina primària i els diversos nivells hospitalaris; és encara una situació més preocupant la que hem de ressaltar aquí: el dèficit crònic de finançament de la sanitat a Catalunya i la manca d'uns concerts amb el Govern central que assumeixin el cost real de les prestacions sanitàries. Cada any va augmentant el dèficit acumulat dels hospitals; això, en el que es coneix, amb la descapitalització corresponent, retardament de pagament a proveïdors, etcètera. Per tant, creiem que és molt difícil elaborar un pla de sanejament amb garanties d'èxit sense resoldre el problema de base, i no és tampoc poc establir un sistema financer estable en una estructura sanitària amb dèficit de finançament corrent, amb deutes importants acumulats i amb creixement important anual del consum sanitari, exploracions cada cop més cares i consum farmacològic desorbitat i, en bona part, no justificable, etcètera.

En conseqüència, el nostre Grup subscriu la Moció socialista parcialment, i ha presentat una esmena d'addició en la qual insta el Consell Executiu que prengui com a màxima prioritat la negociació d'un finançament real de la despesa sanitària per part del Govern central, alhora que estableixi un pla de reordenació i sanejament econòmic que garanteixi la màxima qualitat

de l'assistència, amb un cost raonable.

La prova del que defensem és que, en aquests anys de govern convergent, incapaços d'aconseguir uns traspassos financers correctes —a diferència d'altres autonomies, com el País Basc—, el deteriorament econòmic ha estat imparable i creixent, en l'àmbit sanitari, malgrat tots els plans i propostes de reordenació, coordinació, avaluació, etcètera, que ens puguin citar.

En aquest sentit, vam dirigir una pregunta al Consell Executiu, amb registre d'entrada número 797, i la seva contesta ens ha instat a presentar l'esmena d'addició, que esperem que sigui recollida pel ponent de la Moció.

Moltes gràcies, Honorable President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Martín. El Grup d'Esquerra Republicana també té presentades esmenes. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Colom.

El Sr. COLOM : Gràcies, senyor President —breument, i des de l'escó. El Grup d'Esquerra Republicana, globalment, subscriu la Moció presentada pel Grup Socialista, però hem presentat l'esmena que fa referència a l'apartat, al punt tercer, i que obeeix, al nostre entendre, al que creiem que ha de ser la responsabilitat de govern.

El Portaveu socialista ens parlava, en el punt tercer, de col·laboració, col·laboració, col·laboració. Òbviament, hi estem d'acord, però creiem que no és tan oportú instar el Govern a convocar els grups polítics representats al Parlament per tal d'elaborar un programa de treball per a la resolució dels problemes derivats del finançament sanitari, atès que podria representar una corresponsabilització —fàcilment manipulable, amb els diversos projectes polítics en el finançament sanitari— amb les decisions polítiques d'un determinat govern; en canvi, tal com nosaltres proposem la nostra esmena, d'alguna manera entenem que queda coberta aquesta voluntat del Grup proposant de la Moció, en tant que s'insta el Govern a elaborar el programa de treball. En segon lloc, es garanteix la informació puntual al Parlament, a través de la comissió parlamentària corresponent —fins i tot és ben factible la crítica, a partir d'aquesta informació, i la col·laboració en un projecte comú—, i, per tant, en tercer lloc, hi ha una responsabilització —sense una eventual utilització d'un fals consens amb el Govern.

Aquesta seria, al nostre entendre, la voluntat o la intenció de l'esmena que demanem, al Grup proposant de la Moció, que inclogui.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Colom. Ara, poden intervenir, per ordre de menor a major, els grups que no han presentat esmenes. Pel Grup Popular, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, molt breument i per fixar el posicionament del nostre Grup, i per manifestar que, si en l'aprovació dels Pressupostos per al 1989 s'hagués produït o celebrat un debat de pressupostos amb tot el que de rigor polític significa la paraula «debat» en el Parlament de Catalunya, probablement los comentaris referits a la falta de control financer serien de naturalesa diferent, i que avui, i en virtut del posicionament sobre esta Moció, lo Grup Popular volem anar més lluny quan afir-

mem —ja ho vam dir en el debat de Pressupostos— que no només existeix un descontrol en lo sistema financer, sinó que molt ens temem que ja fa anys que ni tan sols existeix un control sobre les funcions purament administratives de tresoreria.

I, si, a més de la falta de domini del sistema financer i de les funcions purament administratives de tresoreria a què m'he referit, la capacitat del sistema sanitari tampoc ha estat del tot controlada —és a dir, no sabem si a la pràctica s'ha produït reconversió, reordenació o reestructuració—, és evident que només un miracle pot evitar aquella reunió de dèficits que la sanitat presenta, independentment del concepte terminològic que se li vulgui donar, encara que nosaltres preferim parlar de reordenament o de racionalització de l'oferta en qüestió.

En qualsevol cas, la necessitat de revisió del sistema de finançament és un criteri que compartim amb l'Honorable Conseller de Sanitat. Compartim que l'actual sistema, com a mínim, suposa un conjunt de regles equivocades, sense voler exigir ni criticar lo percentatge o el grau de responsabilitat, i esperem que, a partir de l'anunciada revisió, lo Govern de la Generalitat sabrà diferenciar molt clarament, primerament, què és lo control de la sanitat, de manera global; en segon terme, la funció pressupostària i financera, i, per últim, la funció purament gestora, atribuïda tota a l'Institut Català de la Salut.

I, a part del que diu una determinada revista italiana, des de la nostra opinió, los milions se poden gastar de mil en mil, però també es poden estalviar de milió en milió i, quan convé, de pesseta en pesseta. I, en est sentit, i només a títol d'exemple, algun dia probablement també haurem de posar sobre la taula i parlar a fons aquí dels sous dels famosos gerents, que des del punt de vista d'una estructura de salaris poden suposar un escàndol —de fet, l'escàndol ja s'ha produït, ja està al carrer—, sense entrar en consideracions d'eficàcia o de gestió correcta o d'adequació de funcions i d'atribucions d'estos gerents.

L'Honorable Conseller de Sanitat, en la resposta o en lo torn de rèplica a l'Il·lustre Diputat senyor Font, assenyala molt clarament que el problema no passa per la via de l'allusió sistemàtica a les altres comunitats autònomes, ni tampoc passa per la via del greuge comparatiu. I nosaltres diem : completament d'acord amb l'Honorable Conseller, però, a partir d'aquí, només queda la via de la fermesa personal i política, sense concessions a ningú, i volem reconèixer que per una vegada deduïm esta fermesa de les paraules del Conseller, encara que de manera prudent, per no dir tímida, i, evidentment, amb plantejaments no del tot definits.

I nosaltres també ens preguntem avui : què defensa lo programa de govern de Convergència i Unió? Lo sistema de concert? I, si és així, quin sistema de concert? Perquè, alguna vegada, des de posicions del Consell Executiu i en esta mateixa tribuna, han parlat del sistema de concert, de sistema de concert al Pressupost i de sistema de concert a la tarifa, quan entre un i altre se poden produir diferències o desviacions d'entre un 35 i un 40%. Per això, quan est Diputat se refereix a plantejaments no del tot definits, és perquè nosaltres entenem que la dualitat, en qualsevol sistema de concertació, no és favorable a la bona gestió a què al principi m'he referit.

La Moció que presenta lo Grup Socialista, o que sotmet a la consideració d'esta Cambra, tracta, en primer lloc, d'elaborar un pla de sanejament econòmic, com s'ha dit, que avalua los dèficits corrents i acumulats; pretén, després, elaborar un

estudi que compregui un sistema de finançament viable i estable, i, per últim, reclama lo compromís de tots los grups parlamentaris en la solució dels problemes derivats del finançament.

Doncs, bé, lo Grup Popular no tenim cap inconvenient a votar favorablement est conjunt de les tres propostes —tant si s'accepten o no les esmenes presentades—, sempre que això no suposi perdre més temps i diners —i, això, també ens ho dirà lo portaveu de la majoria—, però, sobretot, també votem a favor des del convenciment que el responsable de Sanitat comparteix lo criteri que l'actual sistema és un generador d'insuficiència funcional i financera que s'autoalimenta espontàniament, i sense entrar —per part del Grup Popular ni per part d'est Diputat— a valorar la gestió, ja sigui individual del Conseller o colectiva del seu Departament, sinó més prompte per a buscar solucions i per a raonar que els defectes..., en l'assignació dels recursos econòmics existeixen causes estructurals que són portadores de dèficits i d'assignació ineficient de factors financers.

Per consegüent, la crítica a est fet concret que acabo d'enumerar només seria possible davant la negligència que suposaria mantenir l'actual sistema, o bé reformar-lo tard i sense una direcció política amb suficient claredat, coordinació i concreció.

Amb estos antecedents i sempre que no se'ns demostrí el contrari, reitero la decisió del Grup Popular de donar suport a esta Moció, objecte del nostre posicionament.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Curto. Pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Rosa Fabián.

La Sra. FABIÁN : Gràcies, senyor President.

Quan l'Il·lustre Diputat senyor Daniel Font defensava la seva Moció, assenyalava que els dèficits corrents i acumulats dels hospitals de Catalunya feien o donaven lloc a greus disfuncions econòmiques i assistencials.

A mi m'agradaria referir-me molt breument a aquestes disfuncions econòmiques i assistencials, que es tradueixen en coses des del nostre punt de vista tan greus com que als treballadors dels hospitals se'ls endarrereixi el seu salari, el cobrin tard i malament; com que els proveïdors i subministradors d'aquests hospitals cobrin tard i malament, i, per tant, aquestes empreses i els seus treballadors també estan patint aquestes temes del finançament de la sanitat a Catalunya, perquè en els hospitals estan deixant-se de pagar les quotes a la Seguretat Social, perquè s'estan deixant de pagar els impostos d'Hisenda, perquè estan amb unes comptabilitats en fallida. I, per tant, es parlava abans dels gerents d'aquests hospitals i aquests gerents són persones, són professionals que en lloc de dedicar-se a la tasca de planificació de l'hospital estan tapant forats de tresoreria cada dia, i això fa que la vida en un hospital sigui difícil per a les persones que allí treballen i també per als malalts que requereixen els seus serveis. Quan es parla amb els gerents d'aquests hospitals, demanen amb ansietat plans de viabilitat per al centre que ells porten, que ells volen tirar endavant, i, normalment, aquests plans de viabilitat suposen, quasi sempre, un retall de les prestacions, perquè evidentment baixen els costos i d'aquesta manera volen tirar endavant. Evidentment, el nostre Grup està en contra del retall de les prestacions sanitàries, i entenem que és important que acabin aquestes tensions

de diners que fan que els hospitals tinguin una vida econòmica i financera molt difícil.

Això és el que nosaltres entenem per disfuncions econòmiques i assistencials, i, per tant, estem d'acord amb la proposta del Grup Socialista en els tres punts que el company Daniel Font assenyalava : en primer lloc, un pla de sanejament; en segon lloc, un estudi del sistema de finançament que el faci estable i el faci viable, i, en tercer lloc, entenem que el tercer punt de la Moció, tant en l'aspecte que assenyalava el Grup Socialista com en la correcció que fa Esquerra Republicana, és un element de democràcia en l'estudi de les propostes de finançament al sistema sanitari de Catalunya.

Per tant, tant si les esmenes són acceptades com si no, el nostre Grup votarà favorablement els tres punts de la Moció presentada pel Grup Socialista.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyora Fabián. El Grup parlamentari de Convergència i Unió : per posicionar-se, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Basañez..., l'Honorable senyor Basañez.

El Sr. BASAÑEZ : Molt Honorable senyor President, senyores diputades, senyors diputats, començo aquest posicionament del Grup parlamentari de Convergència i Unió sobre la Moció presentada per l'Il·lustre Diputat senyor Daniel Font amb una certa preocupació, preocupació que ja ha estat manifestada prèviament a l'Il·lustre senyor Diputat, pel rigor que determinades afirmacions, que determinades xifres, que determinats plantejaments han de tenir en el moment que es presenten davant una Cambra.

Em preocupa molt fermament aquest tema, i més quan es refereix a una qüestió de tan alta sensibilitat per a tot el poble català com és la de la sanitat.

A tall d'exemple, jo voldria llegir-los —del *Diari de Sessions* número 20— la interpellació presentada pel senyor Daniel Font, i que dona pas a aquesta Moció, temes com el següent, que per la seva imprecisió poden donar lloc a interpretacions molt errònies o molt *sui generis*. Parla de causes, i diu : «següents causes : l'existència d'hospitals públics dependents de l'Institut Català de la Salut que no resisteixen una comparació, en termes d'eficàcia i en termes de rendibilitat assistencial i econòmica, amb els hospitals públics de dependència municipal». I, més enllà, diu, llegim : «Hospital Clínic, Hospital de Sant Pau, etcètera». Mirin, jo no voldria en aquest moment entrar en una discussió sobre les dificultats, les dificultats reals d'hospitals com l'Hospital de Sant Pau i com l'Hospital Clínic, però per un tema de rigor, per un tema de precisió, per un tema de bé entendre'ns tota la gent que estem al voltant, doncs, d'aquests temes, no els posi, senyor Diputat, com un exemple de rendibilitat econòmica, de cap manera.

Tota la gent que ens dediquem i que ens hem dedicat alguna vegada a la gestió sabem que un dels sistemes que determinats directius tenen, no per fer avançar, sinó per aturar un tema, quan se'ls fa un plantejament, és demanar que es faci un estudi. Els termes de la seva Moció, en el sentit d'instar a avançar en la resolució dels problemes que planteja el finançament sanitari mitjançant aquests estudis ens fa la impressió, ens sona d'aquesta manera que li deia abans. En aquest moment podríem dir que tot el tema relacionat amb el sistema sanitari a nivell estatal i el tema del finançament de la sanitat en aquelles comuni-

tats autònoms que tenen transferències de serveis és una autèntica disbauxa. Hi ha en aquest moment quatre sistemes diferents, quatre sistemes no homogenis, quatre sistemes que, evidentment, no són gaire complidors, cap d'ells, de la nostra Constitució, quan assenyalava de manera explícita que cap sistema de finançament o que el sistema de finançament no ha de produir de cap manera un greuge sobre els serveis transferits. O sigui, la manera d'efectuar el finançament no ha de discriminar de cap manera els serveis que es transfereixen.

Miri, jo li diré que, en determinats moments, s'ha volgut introduir racionalitat en el Ministeri, i s'ha intentat discutir els temes amb seriositat, i s'ha intentat, sobre fórmules pactades, veure'n l'aplicació pràctica. Algú va dir: «Deixa'm les lleis, que jo ja faré els reglaments»; no és en els acords de base que tenim els problemes; moltes vegades tenim els problemes de finançament seriosos en les interpretacions que es donen als acords de base. Jo li diré, per posar-li algun exemple, que, en el moment en què es transfereixen els serveis a Catalunya i a Andalusia, els serveis centrals de l'INSALUD es van doblar —el cost dels serveis centrals de l'INSALUD—, detraient-los de les quantitats que havien de rebre tant Catalunya com Andalusia. I quan es va interrogar el Ministeri, en una reunió, sobre aquesta qüestió, per què es passava d'un tema de 2.000 a un tema de 4.000 milions de pessetes en despeses centrals, l'única resposta —i no sóc l'única persona que era allà present; n'hi ha d'altres que ho poden corroborar— va ser que els funcionaris eren gent molt gran i els ordenadors, els computadors eren molt antics. Realment, amb aquesta línia argumental no anirem gaire lluny. Al mateix temps, voldria dir-li que, dins del que en un moment donat representa la tresoreria —i aquestes paraules, m'agradaria, doncs, que les paraules del Conseller quedessin centrades exactament en aquest tema, i em fa la impressió que vostè les ha referit a més temes que no són estrictament aquest—, el tema de la tresoreria està lligat a un tema que és, simplement, el del compliment d'acords. I un dels compliments d'acords, però no un acord amb la Comunitat Autònoma de Catalunya o la Comunitat Autònoma d'Andalusia, sinó un compromís de bon joc democràtic, és pressupostar les diferents partides que han d'afrontar la sanitat amb el seu import real i no recorrent al dèficit.

Vostès saben els immensos dèficits que, any darrere any, arrossega l'INSALUD, i vostès saben que continua, el Govern central, amb aquesta pràctica poc ortodoxa. Llavors, des d'aquest punt de vista, l'Estat genera dèficit i apella al dèficit per anar cobrint les seves dificultats, i centrifuga el dèficit i envia el dèficit fins a l'any següent per a totes les comunitats autònomes, excepte per a una per a la qual ha fet un sistema —un sistema pressupostari— que s'allunya de la més elemental ortodòxia pressupostària, ja que consisteix en transferències del sistema de l'Estat a la Seguretat Social per retrotraure després transferències de la Seguretat Social a l'Estat. En aquest moment puc dir-li que tot el sistema de finançament de la sanitat de les comunitats autònomes és una autèntica disbauxa, i que únicament té un sentit, un sentit pràctic: és una centrifugació d'un dèficit i és col·locar un dèficit real, important, generat pel sistema que es transfereix, sobre les mateixes comunitats autònomes.

Vostè parla d'elaborar un pla de sanejament econòmic i parla, concretament, d'unes xifres de PIB, de despesa en

funció del PIB. Bé, jo li puc donar unes xifres prou contrastades, prou treballades, amb una anàlisi prou metodològica, en la qual, doncs, Catalunya, l'any 84 —després ha anat baixant, ha baixat fins a un 4,6—, estava en un 5,19, mentre que la resta d'Espanya estava en un 5,8, mentre que Suècia estava en un 1,5, i països com el que vostè ha citat, doncs, concretament Àustria, estava en un 7,3. De tota manera, no se n'estranyi: en aquest moment, el sistema de finançament de la Seguretat Social en l'aspecte sanitari no permet de cap manera portar una estadística. Per què? Perquè el dèficit, a nivell estatal, s'ajusta exclusivament a les disponibilitats pressupostàries i és coneguda la frase del Ministeri de Treball i Seguretat Social, dels funcionaris: «envieu-me factures fins a un import de...» No s'estranyi vostè de determinades conseqüències per a Catalunya des del punt de vista de tresoreria, i l'impacte sobre proveïdors, o d'atenció a determinats nivells de facturació, si això va lligat a una fórmula que, d'origen de finançament, és absolutament destorbant.

Des d'aquest punt de vista, el problema no estarà de cap manera a fer un estudi a Catalunya; el problema està a assegurar que es posen les mesures corresponents des del punt d'origen en l'Administració central. No és un problema català, com vostè ha volgut fer veure: és un problema estrictament —a l'inici— de gestió central, que està produint, sens dubte, problemes a Catalunya. És evident que la millora de la sanitat és un objectiu mai assolible; la millora continuada, mai s'arribarà a tenir una bona, magnífica sanitat. És un tipus d'activitat que continuament, com més oferta se'n fa, més demanda genera, com vostè sap molt bé. I és evident que, en tot moment, es poden introduir millores, però jo li asseguro que és precisament partint d'aquest sistema, com es qualifica, com vostè ho va qualificar en la seva interpellació, partint d'aquest sistema, per molts esforços que es facin a Catalunya, no es podrà solucionar aquest sistema.

Aleshores, doncs, nosaltres ens oposarem a aquesta Moció, i ens agradaria molt, com vostè va dir, poder arribar a punts de contacte en aquest tema, perquè creiem —creiem sincerament— que el sistema per fer avançar la sanitat a Catalunya, per fer avançar el sistema de finançament a Catalunya no és el d'elaborar un estudi —que ja està fet, com vostè sap—, no és el d'elaborar un informe —que n'hi ha molts de fets, que allí estan—, no és d'elaborar un pla de reordenació hospitalària, que vostè sap que està fet, presentat i elogiat pel Ministeri de Sanitat; no és fer més estudis. El tema de sortir endavant no és el de fer més estudis. El tema d'anar endavant és una reflexió en profunditat de l'Administració central —i haig de dir-ho no precisament amb complaença—, molt poc dialogant en aquest tema; una reflexió que es plantegi per què hi ha en aquest moment quatre sistemes diferents de transferències a quatre comunitats autònomes diferents; per què aquests sistemes estan, en tres d'elles, generant dèficits importants?; per què, en un moment donat, es fa un sistema amb aportacions de l'Estat a la Seguretat Social, quan realment això és un tema que s'havia negat absolutament a les tres comunitats restants? Des d'aquest punt de vista, des d'aquesta reforma, des d'aquest canvi de posicions, des d'aquest canvi dialogant, en què vostès, sens dubte —com a Grup parlamentari a Madrid i com a partit polític a Catalunya i a Madrid—, poden col·laborar, des d'aquest punt de vista és com es pot fer avançar el sistema de fi-

nançament. És des d'aquest punt de vista que podem col·laborar, no des del punt de vista d'estudis, no des del punt de vista de més informes. Jo li asseguro, senyor Diputat, que disposem dels informes, disposem dels estudis i disposem dels càlculs; que, quan li diem quina és l'aplicació que correspondria a cada una, no únicament en la fórmula basca, sinó en la fórmula andalusa i en la fórmula valenciana a la Generalitat de Catalunya, sabem el que estem dient, i les xifres que donem són xifres correctes, contrastades i elaborades.

Jo espero que, en un futur, puguem arribar a algun punt d'acord, però joestic segur, senyor Diputat, que això serà a través d'una reflexió profunda, tant del Govern central com del partit que li dona suport, molt més d'això que de tants informes o de tants estudis o anàlisis com vostè proposa. És per això que nosaltres ens oposarem als tres punts d'aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Basañez. Ara, el senyor Daniel Font, que és el proponent de la Moció, pot pronunciar-se sobre les esmenes presentades.

El Sr. FONT : Gràcies, senyor President. Voldria aprofitar per donar les gràcies al senyor Martín Toribio, del Grup Mixt, pel suport, pels comentaris fets i per l'esmena presentada; també al senyor Àngel Colom, d'Esquerra Republicana, igualment pel suport, les observacions i l'esmena; al senyor Curto, per les observacions fetes i també pel suport a la Moció; a la senyora Rosa Fabián, d'Iniciativa per Catalunya, també per les observacions fetes i el suport i, encara que no pel suport, al senyor Basañez, també, per les observacions fetes.

De manera que, entrant en les esmenes en concret, respecte a la del Grup Mixt —i ho hem comentat amb el representant del Grup Mixt—, voldríem fer una observació, que és que ens sembla que no acaba de casar amb el text de la Moció, perquè entenem que és una moció per aclarir, és una moció per posar-nos d'acord o per contrastar quines són les xifres actuals reals de la situació econòmica a Catalunya i, en tot cas, per avaluar i definir criteris d'ajust, no tant de negociació, amb el Govern central. Entenem que la conseqüència probable de l'avaluació i de la definició de criteris d'ajust pugui redundar en una conseqüència d'aquest estil —i potser en el futur ens ho haguem de plantejar des del punt de vista d'algun tipus d'acció parlamentària aquí, a Catalunya—, però el sentit de la Moció era, justament, el d'aclarir la informació, les xifres, i el de contrastar-les entre uns grups i altres. I respecte a l'altre aspecte de què parla l'esmena del Grup Mixt, que és el Pla de Reordenació i Sanejament, també ens sembla lògic parlar d'això, però vull dir-li que en el text de la Moció ja hi consta expressament, i que, per tant, ens semblaria redundant. De manera que, no perquè no estiguem d'acord amb el contingut, sinó per un problema d'oportunitat, en algun cas, i, en l'altre, de redundància, demanaríem al Grup Mixt de no admetre o que acceptés que no admetéssim l'esmena presentada. No és així en el cas d'Esquerra Republicana, que planteja una esmena de marc de valoració; ja he dit que, quan hem intervingut, ens havíem plantejat de plantejar aquest debat en el marc de la Comissió de Valoracions. Esquerra Republicana ens planteja que el programa o, diguem, l'estudi, el programa de treball respecte al sanejament de l'economia sanitària de Catalunya sigui una responsabilitat que s'imputi al Consell Executiu i que el Consell Executiu, des-

prés, n'informi a una comissió del Parlament, procediment que ens sembla perfectament factible, perquè, de fet, el que a nosaltres ens interessava és, justament, que se'n parlés i que se'n parlés d'una manera positiva, amb documentació oficial, i que hi hagués un marc, fos el que fos, en el qual es pogués contrastar. Per tant, respecte a l'esmena al punt 3, d'Esquerra Republicana, en nom del Grup Socialista, diríem que l'admetem i, per tant, aquesta seria la conclusió d'aquesta intervenció respecte a acceptació d'esmenes.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Font. Passem, seguidament, a la votació. Es vota el text de la Moció amb la modificació al punt 3 de l'esmena d'Esquerra Republicana de Catalunya. Es pot votar conjuntament? *(Pausa.)* D'acord, doncs, es vota conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La Moció ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 58 en contra i 5 abstencions.

Passem... *(Ll. Sr. Curto demana per parlar.)* Senyor Curto?

El Sr. CURTO *(de l'escó estant)* : Senyor President, no sé si aquesta Presidència deu haver notat que el Grup Popular hem anunciat en el nostre posicionament un vot a favor, condicionat, i, en est cas, hem votat abstenció. Voldria explicar molt breument lo motiu...

El Sr. PRESIDENT : Expliqui.

El Sr. CURTO : Gràcies, senyor President. Com a Diputat i com a Grup, sobretot, vull dirigir-me d'una manera especial al Grup Socialista; vull que compreguin que em dol demanar la paraula per a esta classe de posicionaments, i que hem canviat lo sentit del nostre vot perquè, tot i reconeixent que el Grup Socialista —i sobretot les explicacions del Diputat senyor Font— té la seva part de raó, no és menys cert, també, que avui, escoltant el portaveu —en est cas, senyor Basañez— del Grup de Convergència i Unió, quan ha dit que disposen d'informes, d'estadístiques, de càlculs i d'anàlisis i que, d'alguna manera, d'alguna manera estan fent ja tot allò que la Moció demana, per falta, probablement, també, d'antecedents per la nostra part, hem votat abstenció, tot i reconeixent la posició dels dos Grups.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Curto. Passem al quinze punt de l'ordre del dia, Moció subsegüent a la interpellació sobre la Política General d'Assistència Sanitària, presentada pels Diputats senyors Daniel Font i Xavier Guitart. Per a la seva defensa té la paraula l'Illustre Diputat senyor Font.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política General d'Assistència Sanitària

El Sr. FONT : Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Perdó, senyor Font. Em permeto recordar-li que són deu minuts, el temps que té el defensat de la Moció.

El Sr. FONT : Aniré al més ràpid possible.

El Sr. PRESIDENT : És que n'ha ocupat disset l'anterior

vegada, sap? (*Remor de veus.*)

El Sr. FONT : Gràcies, senyor President. És, simplement, la falta d'hàbit que un té (*remor de veus*), encara, en dificultats de mesurament de temps, però procuraré ser estricte, eh?, procuraré ser estricte.

La Moció que tractem és la que fa referència a la interpellació presentada sobre prestacions sanitàries, des del punt de vista de l'usuari. La Moció consta de tres punts : la primera fa referència a aquell primer eix que establim, de reforma de l'atenció primària, i n'estableix, com a mesura o com a impuls del Parlament al Consell Executiu, la necessitat de prendre un conjunt de mesures que responguin a un pla definit de reforma de l'atenció primària en una línia que havíem esmentat en la nostra interpellació, algunes observacions de la qual havien estat també assumides pel Conseller de Sanitat. Val a dir que els punts fan referència a prestacions sanitàries des del punt de vista de l'usuari, i havíem tingut interès, justament, a presentar la interpellació des d'aquest punt de vista, perquè observàvem problemes existents del funcionament dels serveis sanitaris més immediats : l'atenció primària és el primer i és el primer a què fa referència la Moció.

El segon punt de la Moció fa referència al règim de les urgències hospitalàries, que és un altre punt conflictiu del funcionament del sistema sanitari, i estableix dues línies d'actuació : una, la dotació de centres d'urgències lleus en els serveis d'urgències dels hospitals generals que en fan, i aquesta és una promesa feta pel Conseller de Sanitat la tardor última, i que sé, em consta positivament que preocupa en gran manera els professionals mèdics que treballen als serveis d'urgències, atenent que la primavera és pròxima, que els serveis estan saturats, i que totes les primaveres hi ha una «punta» d'urgències molt important, i que pensen si podran o no atendre aquesta «punta» l'any 1989. Em consta aquesta preocupació i em consta la promesa, i, per tant, ho fem constar a la Moció, la necessitat d'articular un sistema d'atenció d'urgències, d'aquelles lleus, primàries, que van als hospitals generals i que no són susceptibles de tractament hospitalari, però que van justament als hospitals generals perquè la xarxa primària no permet encara atendre integralment aquest tipus d'urgències, i, dins el mateix punt, es diu : «la necessitat d'avançar i crear les condicions perquè aquest tipus d'urgències menors pugui ser atès en els centres d'atenció primària».

L'últim punt insisteix una mica en allò que ens deia el senyor Basañez que potser no havíem de fer, que era estudis, però, necessàriament, si volem resoldre les llistes d'espera dels hospitals, hem de saber quins serveis tenen llistes d'espera, quins no en tenen, i de quin volum són les llistes d'espera. Per tant, el tercer punt fa referència a això, a la necessitat de fer una anàlisi a la llum d'algunes xifres que nosaltres havíem aportat aquí el darrer dia, de cara a veure quins són els colls de botella, quins són aquells serveis que estan en condicions més infradotades com per pensar que es necessita una acció reordenadora per dotar-los especialment i superar les «punes» d'espera que suposen aquests serveis; especialment parlem dels serveis de cirurgia en els hospitals generals, que, en alguns casos, suposa, com dèiem, esperes de fins a dos anys i mig i tres.

Voldriem dir que les pautes de reforma sanitària són pautes de fons, i que s'han de debatre acuradament, però que és ne-

cessari, mentre aquestes pauses no s'imposen i no es procuren, que hi hagi unes mesures urgents contingents. La Moció va en aquesta línia, en la línia de demanar al Consell Executiu que prengui mesures en aquests tres terrenys, de manera que puguem pal·liar la situació que ens ve a sobre, de col·lapse en alguns serveis, particularment als serveis d'urgències, i també en alguns serveis hospitalaris pel que fa a llistes d'espera, de manera que això es pugui pal·liar d'alguna manera, mentre les solucions de fons, les solucions generals, les solucions profundes —i probablement el debat sanitari serà una ocasió per a parlar-ne— arriben i s'apliquen.

Respecte a l'ús de l'atenció primària, i, per tant, el primer punt, la Moció estableix un text que va en la línia —relaciono les motivacions— de dotar les àrees bàsiques de salut ja creades de l'equipament adequat per al seu funcionament, i això venia a tomb, doncs, que algunes de les àrees bàsiques creades presentaven algunes disfuncions en aquest terreny, d'evitar que coexisteixin dobles horaris en els centres d'atenció primària —allò de les dues hores i de les sis hores—, per la disfunció que suposa, també, i pels casos concrets que es donen, d'accelerar la cobertura en àrees bàsiques de salut de la geografia catalana, que nosaltres consideràvem la interpretació excessivament lenta, i que no suposava, ens semblava a nosaltres, una prioritat des del punt de vista de les prioritats de la Conselleria de Sanitat, entenent que la major part de dispensaris existents a la geografia de Catalunya —encara que s'ha dit que això no es podia dir, però jo crec que és així, i, a més, tothom sap que és així— només poden ser tractats, encara, per ara, com a centres d'expedidors de receptes mèdiques i de visites força curtes. Diríem, per tant, la cobertura creixent d'aquestes àrees amb un ritme diferent del que s'hi està impartint; l'atenció integral, dins el règim de l'atenció primària, que entengui en prevenció, curació i rehabilitació; l'atenció especialitzada, posada al servei d'aquesta atenció primària, tant pel que fa a la consulta externa dels hospitals com per als dispensaris especialitzats, i l'entesa de l'hospitalització i el combat relatiu contra això que se n'ha dit «l'hospital centrisme», entendre que l'hospital és allò que ho resol tot, quan ens sembla a nosaltres que el criteri més comunament acceptat en el sector sanitari és el d'entendre l'hospital com un ens al servei del centre d'atenció primària, en funció del qual funcionar, i per remissió del qual funcionar; en la línia de crear arxius d'històries clíniques a tots els centres d'atenció primària, i en la línia de la sectorització.

Com a insuficiència, diguem, des del nostre punt de vista, de la intervenció del Conseller, diríem que ens va semblar que, si bé era una prioritat a contemplar, tot això, no era una prioritat suficient, o no era una prioritat defensada amb l'èmfasi que nosaltres voldríem, perquè entenem que aquesta prioritat, la reforma de l'atenció primària, té un efecte determinant sobre el conjunt sanitari, i hauria de ser un dels temes essencials i diaris, en la gestió diària de la Conselleria, a atendre i a impulsar.

Respecte al punt 3 de la Moció, que parla de l'estudi avaluatiu de les llistes d'espera, nosaltres dèiem que ens sembla que el creixement de les especialitats en els hospitals generals s'ha acabat produint —ens sembla a nosaltres, és la nostra percepció— en molts casos de manera discrecional i a ull, més que d'una planificació acurada. És una afirmació que es pot relativitzar, però ens sembla que la percepció és aquesta i que,

per tant, en alguns serveis, s'han creat llistes d'espera insuperables, i s'hi han creat, concretament, en els estadis assistencials de la consulta de l'especialista dels centres d'atenció primària, de la consulta externa dels hospitals, de la cirurgia programada en els hospitals, i del tractament hospitalari que no requereix hospitalització —llegeixi's radioteràpia, radiologia, etcètera. Això és una realitat, i només vull retenir dues xifres que donàvem per a la interpellació, que justifiquen —jo crec— per elles soles el fet d'incloure en la Moció aquest punt. Recordem : cues d'espera a oftalmologia —creuant les dades de tres hospitals generals de Barcelona—, dos anys i mig, 1.029 dies; cues d'espera a oto-rino-laringologia —és a dir, coll, orella, oïda—, dos anys, 623 dies; urologia, un any. I la consulta externa, també, per aconseguir ser visitat en les especialitats, una llista força considerable en matèria de dies d'espera. També particularment en matèria de radioteràpia —ho dic perquè una i una altra vegada ens hi estan insistint persones afectades—, les peregrinacions a Montpeller; és a dir, que els aparells radioterapèutics no acaben de funcionar, i això suposa també un disbarat en matèria d'assistència hospitalària però que no requereix hospitalització.

Diríem que en aquest terreny la Moció pretén que el Departament avalui això, perquè se'ns dirà : «Són xifres desviades, són xifres inventades, són xifres que no responen a una realitat global», i jo diria que són xifres sig-ni-fi-ca-ti-ves. Segurament es poden afinar, i segurament podem treure mitjanes diferents, però són *significatives*, que requereixen, per tant, una intervenció, una intervenció reordenadora en aquests terrenys on s'ha trobat que, realment, la funció de l'hospital, la funció de la consulta externa i del dispensari, del centre d'atenció primària, no acaba de ser tan àgil i tan adequat com hauria de ser.

A l'últim, el punt 2 de la Moció, que fa referència a les urgències. Crec que aquest és un tema important, un tema sobre el qual haurem de tornar en aquesta Cambra, perquè és un tema que tenim el risc que entri en crisi frontal, en crisi profunda en un termini curt de temps; jo posava l'horitzó de la primavera, segons ens expliquen alguns metges que atenen urgències en els hospitals generals. El tema de les urgències hospitalàries, el problema fonamental és l'afluència de demandes que no són pròpiament urgències, les urgències menors que no poden ser canalitzades cap a l'atenció primària perquè no hi ha atenció primària, o perquè no es fan urgències a l'atenció primària, o es fan insuficientment, i per la deficiència dels serveis socials. De manera que hi ha una població abonada als hospitals, que hi va una i una altra vegada, i que no pot ser derivada als serveis socials ni es pot fer literalment res, segons paraules dels metges afectats, perquè no hi ha recurs social possible on es pugui derivar. I, en canvi, el servei d'urgències serveix perquè aquestes persones hi vagin una i una altra vegada, fins i tot amb una estadística de casos diaris.

Per tant, diríem, és necessari intervenir, i una dada significativa que és necessari intervenir és la que donàvem, que a Barcelona ciutat un 70% de les urgències hospitalàries no ho són, o són urgències lleus que no requereixen tractament hospitalari, i fora de Barcelona —és a dir, a les àrees comarcals— un 78,4 de les urgències no són urgències hospitalàries, són lleus o simplement no són urgències. I, per tant, aquesta xifra, que tendeix a créixer i que tendeix a la saturació en tot el que són hospitals generals en serveis d'urgències, és una xifra significativa

que ens permet a nosaltres fer constar o incloure en la Moció un punt pel qual es digui que és necessari preparar el camí per a atendre integralment les urgències primàries en els centres d'atenció primària. Preparar el camí. Ja sabem que això no es pot fer d'un dilluns per l'altre dilluns, i que va lligat a la reforma de l'atenció primària, però ens sembla que caldria preparar el camí amb mesures concretes, i complementàriament, de manera transitòria, i d'una manera immediata, per a pal·liar el problema existent en aquests moments en els hospitals, i particularment a Barcelona, crear —crear, i aquesta és una promesa, i ho vull contrastar aquí, ara, en aquest moment, que, a més, hi ha el Conseller present—..., és una promesa feta des de l'estiu passat, per la qual hi hauria uns centres d'atencions d'urgències lleus, en els mateixos hospitals generals, de manera que els serveis d'urgències poguessin derivar aquestes urgències lleus no susceptibles de tractament hospitalari a aquests centres *ad hoc* que s'havien de crear des de la tardor passada en cada un dels principals hospitals, com a mesura transitòria fins que no es donés una solució global al problema de les urgències.

La veritat és que aquests centres no existeixen...

El Sr. PRESIDENT : Senyor Font, senyor Font, resumeixi, eh? Resumeixi molt, perquè ja ha consumit onze minuts.

El Sr. FONT : Doncs, acabem. Per tant, jo diria que la Moció resumeix les preocupacions nostres i les percepcions que ens semblava tenir respecte a cada un d'aquests tres temes; s'ha dit que el problema del funcionament sanitari és d'ordre estructural, que no es pot arreglar —i això es va dir aquí—; també se'ns ha acusat de fer demagògia en aquest tema : res més lluny de la nostra intenció i, si bé és cert que cal una major informació als ciutadans sobre com s'han d'utilitzar els serveis sanitaris, també és cert que el problema essencial de l'ordenació sanitària és responsabilitat directa del Departament de Sanitat, que és qui té obligació de prendre mesures i, en definitiva, de resoldre aquests problemes.

Per tot això, i pel contingut de la interpellació feta a la llum de la resposta del Conseller i dels punts de la Moció, proposaríem als grups parlamentaris de votar favorablement la Moció.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies pel seu esforç de resum. El Grup Mixt té presentades tres esmenes a aquesta Moció. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Martín.

(Pausa.)

El Sr. MARTÍN : Molt Honorable President...

El Sr. PRESIDENT : Aquí no hauríem de fer com en el bàsquet que descompten el temps mort, eh? (Rialles.) Bé, no, perdoni la broma, però... (Remor de veus.)

El Sr. MARTÍN : Me'l pot descomptar... (Rialles.) Gràcies. Honorable President, il·lustres senyores i senyors diputats, Honorable Conseller, la Moció presentada pel Grup Socialista insta el Consell Executiu a realitzar les següents accions : pla definit de reforma de l'atenció primària, establir centres d'urgències lleus en els hospitals i dispensaris i fer un estudi avaluatiu sobre les llistes d'espera.

El pla de reforma de l'assistència primària ha estat ja definit per la Conselleria. Precisament les mancances no són de definició, sinó de ritme de conversió dels antics ambulatoris i dispensaris en els centres d'assistència primària, el que en diem CAP. I si aquests nous centres ofereixen realment serveis més efica-

ços a l'usuari, economitzen despesa i donen més satisfacció i motivació al personal sanitari, també convé recordar, per exemple, que cinc-cents metges de capçalera de Barcelona tenen més pacients al seu càrrec dels permesos. Nosaltres creiem que, fins al moment, aquesta reconversió és lenta, sense objectius massa clars, genera descontent entre els professionals jerarquitzats i no canvia substancialment la qualitat de l'oferta sanitària.

D'altra banda, continuen sense definir-se unes relacions clares i fluides entre els CAP i la xarxa hospitalària. Tot això s'agreuja a causa de la saturació hospitalària i el col·lapse dels serveis d'urgències. No creiem que la creació de centres d'atenció d'urgència lleus, dins els hospitals generals, solucioni gaire cosa. És antieconòmic i la urgència lleu s'ha de solucionar en el CAP, tot i tenint present que la qualificació d'una urgència és un procés sovint difícil i, davant una patologia poc clara, per tant, tant el metge com el pacient tenen tendència a anar directament als centres d'urgències dels hospitals d'alt nivell.

Pensem que la saturació dels serveis d'urgències no és provocada majoritàriament per urgències lleus, sinó per pacients crònics, per les llistes d'espera excessives i per la mala assistència primària, a la vegada cal recordar la nul·la organització de l'assistència extrahospitalària, de la qual podríem dir —entre cometes— «urgència vital». Amb bons sistemes de transports i mesures de suport, es podria reduir al 50% la mortalitat extrahospitalària.

L'estudi avaluatiu de les llistes d'espera, especialistes extrahospitalaris, les consultes externes dels hospitals i els ingressos als hospitals creiem que està fet i és conegut; les mesures a aplicar són clares en molts sentits.

Per tot això, creiem que seria més adient tenir en compte el següent. Primer : avançar de manera clara i a un ritme superior al portat fins ara en el procés de reconversió de l'assistència primària i fer un estudi crític que avalui les millores realment aconseguides, amb paràmetres objectius en relació amb l'usuari, amb el cost i amb el professional sanitari; a la vegada, establir, de manera real, no sobre el paper, les relacions entre l'assistència primària i la xarxa hospitalària. Segon : potenciar els serveis d'urgència hospitalària i dotar adequadament els CAP per assistir urgències lleus d'una forma efectiva. Tercer : disminuir les llistes d'espera hospitalàries, crear centres de crònics i vigilar els mínims idonis, potenciar l'hospitalització a domicili i racionalitzar la sectorització de l'assistència sanitària, per evitar que patologies de menor gravetat o que requereixen tècnics, siguin ateses en els hospitals de màxim nivell com fins ara.

Amb aquests criteris vam presentar les esmenes, les quals demanem que siguin recollides.

Gràcies, Honorable President. Gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Martín. Poden intervenir els grups que no han formulat esmenes. Esquerra Republicana..., el senyor Colom té la paraula.

El Sr. COLOM : Senyores i senyors diputats, breument des de l'escó per anunciar el nostre posicionament en aquesta Moció, presentada pel Grup Socialista, posicionament que serà de suport, en tant que preveu avançar en la consecució d'unes prestacions sanitàries més àgils i satisfactòries per a l'usuari del sistema sanitari.

Se'ns proposen tres accions globals en la Moció. D'una banda, l'establiment del conjunt de mesures que responguin a un pla definit de reforma de l'atenció primària de Catalunya; en segon lloc, l'establiment del conjunt de mesures tendents a dotar de centres d'atenció d'urgències lleus cadascun dels hospitals generals amb servei d'urgència, i, en tercer lloc, la realització d'un estudi avaluatiu sobre l'estat de les llistes d'espera en els dispensaris especialitzats. Estem convençuts que aquestes accions, prioritzades amb la política general d'assistència sanitària, possibilitarien l'avenç cap a un sistema sanitari més d'acord amb les necessitats reals de la majoria de la població catalana.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Colom. Pel Grup Popular, per fixar posició, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Bauzá.

El Sr. BAUZÀ : Amb la vènia, gràcies, Honorable President. Senyories, és evident que l'assistència sanitària a Catalunya no funciona com tots desitjaríem, entre altres raons, per les quals l'altre dia ens va fer esment el Diputat senyor Font. Els problemes que pateix l'assistència sanitària a Catalunya, penso que es manifesten dia a dia, amb la desconfiança que l'usuari d'aquesta assistència sanitària està manifestant. Aquesta desconfiança —pensem— que, de mica en mica, està fent que molts usuaris de la sanitat catalana portin els seus problemes a unes medicines alternatives o paral·leles —jo no ho sé, perquè no sóc metge, senyor Font, però no sé com vostès ho diuen això—, però estan marxant cap a medicines de tipus oriental com pot ser l'acupuntura, o de tipus natural com pot ser la homeopatia, etcètera, i això, jo crec que és una manera que l'usuari està manifestant aquesta desconfiança. De tots és conegut el problema i l'èxit que, en aquest dies, està plantejant a Tortosa —em sembla que és—, senyor Conseller, aquesta famosa clínica de medicina xinesa.

Uns —com dic— han canviat de medicina tradicional, i uns altres, doncs, potser s'estan posant a mans de curanderos i, fins i tot, hi ha persones que s'automediquen —i això ho ha denunciat, recentment, fins i tot, una enquesta que ha sortit de tipus professional. Evidentment, jo crec que això fa palès el fet que la medicina, aquí, no ens està funcionant. Sabem que els problemes de la sanitat en el nostre país —esmentats pel senyor Font— són certs; són certs els problemes que va plantejar en relació amb el metge de capçalera. És més : jo diria que, fins i tot, el senyor Font —ho dic per una raó de tipus corporativista, que jo, com a professional liberal comprenc—, va ser, fins i tot, una mica tou, minimitzava una mica la cosa, però estic absolutament d'acord amb ell; estic absolutament d'acord quan es parlava que el pacient va al metge i que ha de trigar tot el temps que ha de trigar perquè el puguin atendre, a mi, en un principi —no sé per què, per un nexa de casualitat—, em va venir a la memòria un acudit que, desgraciadament, vull dir —és trist que et vingui un acudit en circumstàncies com aquestes—, però em va venir un acudit molt conegut —crec jo— d'un humorista català que tots coneixem, amb barba, molt seriós i tal, aquell senyor que sempre comença amb «Lo saben aquel...», quan deia que el pacient va al metge i li diu que li fa mal aquí, i que tal, i que es troba malament i tot això, i després d'explicar-li tota la simptomatologia que ell té, el metge acaba dient-li, doncs : «oiga, hágaselo ver, eh, hágaselo

ver». A mi em va venir això, i em feia una certa pena, vull dir, perquè és lamentable que aquestes coses et vinguin a la memòria quan s'està tractant d'un tema com és el de la sanitat, però jo crec que l'acudit aquest ha tingut aquest èxit a Catalunya i fora de Catalunya, vull dir, perquè la sanitat funciona així, realment, en aquest país. Vull dir, els metges de capçalera pel que sigui, per un aclaparament de clients o el que sigui, doncs, ens trobem amb aquesta circumstància i ho fan amb molta rapidesa.

És cert, també, el problema de què ens parlava de les cues d'espera : això és una cosa que hi estem absolutament d'acord i que crec que és un problema que pateix l'usuari i, finalment, penso —i pensem el nostre Grup— que el caos que tenen les urgències hospitalàries és un tema que està en boca de tothom. És un tema que porta —crec jo— a la picaresca de l'usuari d'anar directament a la urgència, quan sap que realment no la té —com deia l'Il·lustre Diputat senyor Font—, simplement, perquè sap que potser incrementant el seu mal o fent veure que es troba pitjor l'atendran ràpidament i és un procediment d'acabar i de ser atès.

Jo crec que totes aquestes raons, totes aquestes raons que he exposat aquí i que, en fi, han estat perfectament delimitades per l'Il·lustre Diputat senyor Font, han de fer que el Govern de la Generalitat pensi que aquest problema social ha de ser afrontat per totes les forces polítiques de Catalunya; pensi que són milers i milers els ciutadans de Catalunya que es troben en aquesta situació i que pateixen una situació que, realment, és un doble patir i, en conseqüència, nosaltres, senyor Font, li votarem favorablement els tres punts de la seva Moció.

Gràcies, senyor President. Gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Bauzá. Per Iniciativa de Catalunya, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Fabián.

La Sra. FABIÁN : Gràcies, senyor President. Des de l'escó assenyalar que nosaltres també donarem suport a la Moció presentada per l'Il·lustre Diputat senyor Daniel Font, del Grup Socialista, perquè entenem i també estem d'acord, conjuntament amb els altres grups parlamentaris, que la millora de la sanitat en el nostre país passa en primeríssim lloc per la millora de l'atenció primària. També estem d'acord amb el col·lapse que s'ha produït... estem d'acord a denunciar el col·lapse que s'ha produït en els serveis d'urgències dels hospitals, denunciat no solament pels grups polítics parlamentaris, sinó també per altres grups socials —m'estic referint als sindicats, al consell de l'ICS fa mesos que li van presentar una denúncia, un anunci que es produiria aquest col·lapse. Sabem que aquests col·lapses s'estan produint perquè els ciutadans aconsegueixen en unes hores un diagnòstic i un tractament que, d'altra manera, per a la via ordinària triguen mesos, moltes vegades a aconseguir. El que assenyala l'Il·lustre Diputat del Grup Popular, quant a les medicines alternatives, suposo que això és cert, i que responen... l'alternativa respon també als recursos econòmics de cada ciutadà, uns acudiran a la medicina privada, altres a la medicina alternativa, i altres, potser, no tenen res més a fer que prendre's la pastilla que els recomana el veí.

I per tot això, pensem que la Moció del Grup Socialista és correcta; entenem també que la introducció d'estudis, de propostes d'elaborar estudis és molt important, perquè és una manera

de fer objectivables aquelles denúncies polítiques que es fan, des dels grups parlamentaris, des dels grups socials, i no entenem per què el Grup de la majoria assenyala, quan es proposen estudis que ja estan fets, si ja estan fets els estudis, si quan se'ls proposen mesures polítiques ens diuen que ja les fan, llavors, no entenem per què les coses no funcionen. Si els estudis s'estan fent i les mesures polítiques també es prenen, llavors no sabem quin és el fantasma que fa, que els problemes continuïn.

Per totes aquestes raons, el nostre Grup donarà suport als tres punts de la Moció que ha presentat el Grup Socialista.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyora Fabián. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Renau.

El Sr. RENAU : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, jo em dedicaré, sobretot, a contestar la Moció que ha presentat l'Il·lustre Diputat senyor Font, perquè els altres diputats cada vegada han anat fent una situació més catastrofista de com està la sanitat en aquests moments. Jo crec que, veritablement, això, en aquests moments..., vostès estan fent un posicionament bastant de tipus demagògic; crec que no és veritat que la desconfiança en la sanitat pública pugui portar a aquestes medicines alternatives, perquè la medicina pública..., en molts altres llocs tenen precisament aquestes medicines alternatives; aquestes medicines alternatives són tan lògiques i tan bones com puguin ser les medicines tradicionals, etcètera. Per tant, jo em dedicaré exclusivament a contestar la Moció del senyor Font.

Jo crec que vostè, sobre el paper i sobre la taula, deu tenir solucionats pràcticament aquests tres greus problemes que existeixen a la sanitat; jo li agrairia que, si ho tenen solucionat, també ho passessin al seu Ministeri, al Ministre de Sanitat de Madrid, perquè ho pugui solucionar, perquè —vostè mateix ho va dir en la seva interpellació— són uns problemes que fora de Catalunya també hi són, i potser en una situació similar. Per tant, aquests són uns problemes de tot tipus de l'Estat espanyol, i tampoc s'han solucionat en la resta de l'Estat espanyol. I és que la sanitat és exactament un tema molt complex, sobre el qual és molt fàcil fer grans disquisicions, grans disquisicions de tipus teòric, però sovint són molt allunyades de la realitat.

Què és el que va fer vostè, senyor Font, en la seva interpellació? Denunciar realment tota una sèrie de problemes existents en aquests moments, i —tal com va dir el mateix Conseller de Sanitat— en la sanitat pública hi ha aquests problemes, hi són, aquests defectes —ho va reconèixer—; ara, el que és evident és que, des de l'any 1981, des que es tenen els traspassos de sanitat aquí, a Catalunya, s'estan fent moltes coses per millorar la sanitat pública —també vostè va dir-ho en la seva interpellació— : hi ha estadis assistencials a Catalunya que han millorat molt. Per tant, les coses han d'anar lentament, per poder-ho anar fent cada vegada millor.

Ara bé, aquestes denúncies que vostè va fer en la seva interpellació —tal com li deia jo, des d'un punt de vista global poden ser acceptables— jo crec que, quan vostè les comença a dissecar i quan comença a barrejar xifres, patologies i una altra sèrie de coses, crec que no és acceptable. Per exemple : jo crec que no és acceptable que vostè digui que, en matèries d'especialitats hospitalàries, la de radioteràpia, per exemple, no funciona, i expliqui tota una història —que pot ser certa o no—

d'un malalt que se n'ha d'anar a Montpeller per gaudir d'un tractament adequat; això pot ser un cas, dos casos, però no és la realitat del que està passant amb la radioteràpia. També, per exemple, jo crec que no és acceptable que vostè digui que en centres d'atenció primària coexisteixen metges de dues dedicacions, i en els quals un —que és real, que existeixen—, però que un el desqualifiqui per la seva manera de fer la sanitat. Jo crec que tots els metges són prou dignes per fer una sanitat com cal. Jo crec que tampoc és acceptable —i ho dic amb tota sinceritat—, quan parla sobre llistes d'espera, que posi uns exemples —que la veritat és que en el moment que vostè parlava jo suposo que hi havia gent que se li devien posar els pèls de punta—, vostè posava un exemple de traumatologia en el qual deia —i això indica el fàcil que és fer demagògia en sanitat—; deia exactament: «a aquells malalts que els hagin de refer un genoll, o que bé, té un peu tort i l'han de posar dret, o que s'ha trencat alguna cosa i li han de tornar a soldar perquè li va quedar malament, almenys s'haurà d'esperar cinc mesos». Home, la veritat, en aquell moment, a mi, se'm posaven també els pèls de punta, perquè veure un senyor amb un peu tort que se li hagi de posar dret, i que hagin de passar cinc mesos per això, jo crec que això no és acceptable i no és real.

Per tant, jo així podria anar seguint amb tota una sèrie de coses, però jo passaria directament a la Moció. Jo torno a dir-li —i li ho he dit— que els problemes de la sanitat són coneguts, però també li diré que aquests tres punts els votarem en contra, i els explicaré per què: perquè ja s'està fent. Per tant, tota aquesta Moció, en la qual vostè comença dient: «establir un conjunt de mesures que responguin a un pla definit de reforma de l'atenció primària, establir un conjunt de mesures tendents a dotar de centres d'atenció d'urgència...» —això s'està fent, lentament, però s'està fent.

Exemple en atenció primària: en l'atenció primària en aquests moments s'està fent una reforma estructural de tota l'assistència primària. Aquesta reforma comporta una nova delimitació territorial en àrees bàsiques de salut, en centres d'assistència primària en cada una d'elles i la integració dels diversos professionals en un equip d'atenció primària. El CAP acull aquest equip i integra l'atenció curativa, preventiva, rehabilitadora i de promoció de la salut. Des de l'any 1982 la Generalitat ha construït 41 nous CAP; 18 més han estat remodelats, i s'han fet obres diverses en 16 centres més; actualment es troben en fase d'execució de projectes uns altres 33 CAP.

Fins a avui s'han posat en marxa o estan en diverses fases de provisió de plantilla, 61 àrees bàsiques de salut. És evident que el ritme a què es va és més lent del que voldríem —i així ho ha dit públicament el mateix Conseller—, però no per falta de voluntat política, sinó per falta de diners, perquè, com tots vostès saben, perquè funcionin les àrees de salut és necessari posar-hi diners, i els diners... —no en parlem més, abans ja hi ha hagut una altra Moció i ja se n'ha parlat suficientment i força.

L'altre exemple: urgències hospitalàries. Què és el que s'està fent? Doncs, s'està fent, primer, una redistribució dels ingressos d'urgències; s'està fent. Amb els malalts crítics, què es fa? Existeix des de fa dos anys —vostès ho saben— el sistema d'emergències mèdiques, que redistribueix aquests malalts a les unitats de malalts crítics, a les UCI, a les UVI, etcètera, en funció dels llits disponibles, en funció de la patologia i en funció de la seva proximitat.

Amb els malalts no crítics, ja s'està arribant, s'ha arribat a uns acords per a la participació dels centres hospitalaris de la XHUP, a l'atenció de les urgències hospitalàries. Aquests centres estaran lligats amb uns dels grans centres receptors de Barcelona. Quins són aquests centres? Hospital de la Creu Roja, Clínica Platón, Hospital de Sant Rafael, Hospital del Sagrat Cor, Quinta de Salut l'Aliança. Algun d'aquests hospitals ja ho han signat, i altres ho estan fent durant aquests dies.

També s'està fent una redistribució de l'afluència dels malalts als ambulatoris. A curt termini, creació de centres d'assistència extrahospitalària d'urgències, aprofitant recursos, els màxims existents, amb una ubicació estratègica per àrees, amb una vinculació amb els serveis d'urgències dels grans hospitals, amb un funcionament ininterromput de catorze hores, d'aquestes catorze hores que serien de 8 a 22 hores.

I a mitjà i a llarg termini, què es farà? Les àrees bàsiques de salut aniran assumint, dins el seu desplegament, l'assistència de les urgències de la formació de l'àrea, i així podríem anar continuant. Jo crec que el temps es deu estar acabant i per això acabo jo dient el que ja deia al començament. La sanitat és un tema molt complex i que entre tots l'hem de tirar endavant. És per això que jo demanaria al senyor President, si no hi té cap inconvenient, que es fes votació separada, i que es fes separatament el preàmbul dels altres tres punts. Suposo que no hi haurà cap inconvenient, perquè exactament, el preàmbul, nosaltres el votaríem a favor. El preàmbul diu, exactament, i hi estem d'acord: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a avançar en la consecució d'unes prestacions sanitàries més àgils i satisfactòries per als usuaris del sistema sanitari». I aquí fariem punt i a part, perquè creiem, vertaderament, que entre tots hem de tirar endavant perquè el sistema sanitari sigui cada vegada millor.

Res més, moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Renau. Illustre Diputat senyor Font, proposant de la Moció, li prego que es pronunciï sobre les esmenes.

El Sr. FONT: Gràcies, senyor President. Vull agrair les intervencions dels senyors Martín Toribio, Àngel Colom, Bauzá i Rosa Fabián, i també del senyor Renau, per les observacions fetes, per les esmenes presentades, i, en definitiva, pels comentaris fets sobre la Moció del Grup Socialista.

Entrant en les esmenes, que són tres, del Grup Mixt, voldríem comentar el següent: respecte a les esmenes 1 i 2, ens semblen improcedents, i ens semblen improcedents, no per raó que el contingut no fos assumible, sinó pel fet que és redundant amb el text de la Moció, on hi ha un punt exprés que parla de reforma de l'atenció primària, i ens semblaria que posar un punt a l'inici, o reformar el punt primer, en la línia que proposa el Grup Mixt, probablement seria redundant i, per tant, per un problema més aviat formal i de redacció, proposaríem que el Grup Mixt assumís que nosaltres no assumim les esmenes.

En canvi, sí que ens sembla correcta l'esmena 3, per una raó molt simple, que és que introdueix una expressió que a nosaltres ens sembla força interessant, i que és compartida per tothom la necessitat de treballar sobre la base d'aquesta expressió que determina el que és un estadi assistencial deficitari en aquests moments a Catalunya, que són els centres de crònics i

de cures mínimes idònies. I, per tant, en raó de la presència d'aquest terme i d'aquest estadi assistencial en la Moció, proposaríem també d'assumir o li diria que assumim l'esmena número 3 del Grup Mixt, de cara a addicionar un punt 4 a la Moció, amb el text contingut en el text que ens han distribuït.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Font. Passem a la votació; hi ha demanada votació separada del preàmbul. Hi ha algun altre punt que algun grup vulgui votar-lo separatament? *(Pausa.)* Doncs, farem aquestes dues votacions : la primera, el preàmbul fins a «sistema sanitari», sense incloure «mitjançant les següents accions».

Vots a favor?

Aquest preàmbul ha estat aprovat per unanimitat.

Votem a continuació els tres punts de la Moció, més un quart punt que és com a conseqüència d'haver-se acceptat l'esmena tercera del Grup Mixt.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests punts han estat rebutjats per 34 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció.

Entrem a continuació a la darrera Moció, que és el setzè punt de l'ordre del dia, Moció subsegüent a la interpellació sobre l'impuls del Consell Assessor de la Comissió Interdepartamental de la Dona, presentada per les Diputades senyores Rosa Barenys i Pilar Ferran. Té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Rosa Barenys.

**Moció subsegüent a la interpellació
al Consell Executiu sobre l'impuls
del Consell Assessor de la Comissió
Interdepartamental de la Dona**

La Sra. BARENYS : Sí, gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, la Moció té com a objectiu —vostès ja l'han llegida— constatar l'incompliment del Consell Executiu de la Resolució 81/II pel que fa a la creació del Consell Assessor, Resolució aprovada, votada per unanimitat pel Parlament de Catalunya.

Presentem aquesta Moció perquè creiem que hi ha, de fons i de forma, un doble incompliment : un incompliment respecte a aquest mandat del Parlament de Catalunya que, al seu moment, no s'ha traduït, no s'ha atès amb un instrument de govern del Consell Executiu, de la Comissió Interdepartamental, i un incompliment de forma, en tant que varem arribar a presentar la creació d'aquesta Comissió Interdepartamental per acord entre tots els partits d'aquesta Cambra, i ho repetiré fins a la sacietat; ho hem dit quantitat de vegades i ho continuarem dient i reclamant. En conseqüència, el Grup Socialista vol manifestar la seva preocupació per la manera explícita de fer política, ja que creiem que ens pot portar a crear un clima de desconfiança respecte a futures iniciatives i actuacions en relació amb les polítiques per la igualtat de la dona.

Ens agradaria, al Grup Socialista, que el Consell Executiu i la Comissió Interdepartamental acceptessin l'activació i el nomenament d'aquest Consell Assessor explicitat en la Moció 81/II, tal com diem, en un termini curt, en un termini de dos mesos. No voldríem continuar expressant la nostra preocupa-

ció per aquest limitat desenvolupament de la política per la dona del qual l'incompliment d'aquest punt de la Resolució és un exemple. Tant és així —i ho he de dir amb sinceritat— que els diputats i les diputades del Grup Socialista desconexem què és el que ha fet en aquests últims mesos la Comissió Interdepartamental del Consell Executiu per les polítiques de la igualtat, i ens preguntem quins informes i quines recomanacions s'han fet als diferents departaments de la Generalitat per a l'adopció de mesures concretes per a la promoció de la dona, quines actuacions per a la promoció professional o laboral de la dona, quines actuacions per fomentar la prestació de serveis públics per a la dona, quines mesures normatives s'ha proposat el Consell Executiu per tal de fomentar la igualtat d'oportunitat i la no-discriminació en la salut, en l'esport, en els mitjans de comunicació, etcètera, em refereixo a la resolució i al decret subsegüent a aquesta. Sí que coneixem una mesura, hem de reconèixer que n'hi ha una, que és clara i explícita, que és la modificació de l'article 489 del Codi Penal, referit a l'incompliment de pensions per separació dels cònjuges, una mesura que demanem que la faci el Govern de Madrid, no la fem nosaltres, l'únic que fem és portar al Parlament de Catalunya un projecte de llei que plantegi al Govern de Madrid que faci, que prengui aquesta resolució, però mesures concretes per part del Consell Executiu no en coneixem cap.

Voldria sortir al pas de possibles argumentacions..., l'altre dia em deia el Conseller que va contestar a la nostra interpellació, en el sentit que aquesta interpellació —ara Moció— decau perquè vostès ja tenen la intenció de crear un institut i un consell nacional de la dona com a òrgan de representació i assessorament, quan es creï aquest institut mitjançant un projecte de llei que vostès presentaran al Parlament de Catalunya. Nosaltres creiem que si volen demostrar la voluntat i l'acord de trobar vies de participació real, enfortint la pràctica democràtica que comporta el suport a entitats i el suport de ciutadans i ciutadanes per impulsar programes que responguin a la realitat del nostre país, han de donar, ara ja, compliment a aquesta Resolució que és motiu de la Moció. Crec que no es pot esperar més, crec que vostès han de ja equiparar-se al conjunt de comunitats autònomes que estan portant una política d'empenta respecte als temes de la igualtat i als temes de la participació. Fa dos anys, des del Decret 25/1987, del 29 de gener; dos anys, senyores i senyors diputats, són molts dies d'incompliment.

Vull acabar aquesta intervenció manifestant que amb aquesta actitud estan contribuint a la desmotivació de les dones per la política. Les dones són, som —ho saben, ho hem parlat moltes vegades, ho coneixem— les grans absents de la vida política del nostre país. Això és el que volen? Aprofito per preguntar-ho als senyors diputats i a les senyores diputades que donen suport al Grup de Convergència i Unió, al Govern, i preguntar-ho també a l'alta representació que tenim aquí, en aquest Parlament, de la Comissió Interdepartamental, la senyora Directora. Això és el que volem, desmotivar les dones de la vida política d'aquest país? Les dones participem poc, tenim poques plataformes per fer-ho; el Consell Assessor és una d'aquestes plataformes; donin-li, doncs, vida, donin-li, doncs, sortida. Amb la participació s'enriqueix la societat, s'enriqueix la vida associativa, creix, es desenvolupa, la societat civil; només amb una actuació àmplia, plural, oberta, participativa podem ajudar, podem salvar aquells obstacles que impedeixen

l'equiparació dels homes i de les dones, i vull aprofitar per fer menció d'un fulletó que m'ha arribat avui a la mà : tal com deia Stendhal, duplicaria les forces intel·lectuals de la raça humana i les seves possibilitats de felicitat. És un principi general, òbviament, és un principi general. L'aprovació de la Moció fóra un petit pas més per assolir aquest objectiu. Votin, acceptin la Moció, reconeguin la realitat, avancem en aquest camí que fa dos anys vam començar d'una manera institucional, posant-nos tots d'acord; ja presentaran vostès la proposició o el projecte de llei respecte a la creació d'aquest institut; els fets que ara, realment, cal tirar endavant, la realitat que cal tirar endavant és crear aquest Consell Assessor tal com vostès es varen comprometre fa dos anys. És aquest el motiu de la nostra Moció, que esperem i ens agradaria que tingués resposta per part del Grup del Govern.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyora Barenys. El Grup Mixt ha presentat una esmena. Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Martín.

El Sr. MARTÍN : Gràcies, senyor President. Il·lustres senyores i senyors diputats, aquest Grup es posiciona totalment a favor de la Moció subsegüent a la interpellació presentada per les Il·lustres Diputades senyora Rosa Barenys i senyora Pilar Ferran i Hernández, del Grup Socialista, i si hi fa una esmena d'addició és tan sols per reafirmar-la.

Senyories, els diputats del CDS volem dir als senyors del Consell Executiu que aquest Grup ha estat i estarà a favor de qualsevol moció que insti el Govern a complir els compromisos que davant la Cambra assumeix i que ell mateix regula per decret. No podem subordinar a projectes futurs el compliment de la normativa vigent. Amb aquesta dinàmica, portada a l'extrem, les lleis i les reglamentacions són paper mullat. Aquesta dinàmica és potser massa freqüent en l'acció del Govern. Amb aquests incompliments hom pot sospitar el que realment s'amaga, que és la manca de voluntat política per part del Govern i en especial de la Comissió Interdepartamental de la Dona, d'obrir canals de participació activa de ciutadans i ciutadanes que ja estan treballant en el tema de la igualtat home-dona, per tal de resoldre els problemes en funció de les inquietuds nascudes al si de la societat. Hom sospita que al darrere només hi pot haver una política d'imatge. Per tot això, manifestem el nostre vot favorable a la Moció i demanem que sigui recollida la nostra esmena d'addició.

Moltes gràcies, senyor President. Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Martín. Torn d'intervenció dels grups que no hagin formulat esmenes. Per Esquerra Republicana, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Colom.

El Sr. COLOM : Gràcies, senyor President. Il·lustres senyores diputades i il·lustres senyors diputats, des de l'escó i també molt breu, per manifestar el posicionament favorable del nostre Grup a aquesta Moció presentada pel Grup Socialista. Per dues raons, essencialment : en primer lloc —i em sembla que això és evident per a tots—, perquè hi ha un incompliment d'un compromís de la Resolució 81/II, sobre la Promoció de la Dona; allà on es demanava la formació del consell o d'un consell assessor de la Comissió Interdepartamental de la Dona. Aquest consell no s'ha creat, en aquests dos anys, i hom es pre-

gunta si no es vol, i si no es vol per què s'adquiriria el compromís de crear-lo, o bé també hom es pregunta si hi ha una certa por a la participació ciutadana i de les associacions cíviqües, quan, en canvi, és norma comuna en molts dels discursos de la majoria la permanent insistència —i no només de la majoria, sinó que jo diria de molts dels grups i, segur, d'Esquerra Republicana— en la importància de la societat civil i de la xarxa associativa. Si s'hi fa tanta insistència, si a sobre s'adquireix el compromís de crear aquest consell assessor, passen dos anys i s'incompleix. Aquest és un dels motius per al nostre vot favorable a la Moció. I l'altre és un motiu que, en tot cas, seria de sintonia amb una resolució; en aquest cas, va ser la creació —i fa pocs dies hem vist com s'ha constituït— de la Comissió d'Estudis sobre la problemàtica, o, en aquest cas, sobre la Igualtat d'Oportunitats Home-Dona; s'ha creat també la ponència i ha començat a endegar un determinat tipus de treball; en sintonia amb aquesta voluntat, expressada unànimement per la Cambra, i unànimement en el si de la Comissió creada, entenem que s'hauria de buscar aquesta participació, aquest consens que aquest consell assessor permetria, i voldríem entendre, el nostre Grup, que la presència d'una alta instància de la Comissió Interdepartamental de la Dona en la Cambra vol expressar aquesta determinació. Esperem veure-ho també traduït a l'hora del vot favorable a aquesta Moció, i per part del nostre Grup ja expresso el seu total suport.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Colom. Pel Grup Popular, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT : Senyor President, senyores i senyors diputats, dir-los que, amb aquesta Moció que ha presentat el Grup Socialista, el nostre Grup hi està completament d'acord i hi votarem favorablement. Estic completament d'acord amb les paraules que ha dit l'Illustre Diputat senyor Colom, i per no repetir pràcticament el mateix, ja que eren les mateixes paraules que jo volia dir, per no cansar-los i no caure en la repetició, dir-li, senyora Barenys, que té el nostre suport a la seva Moció.

Res més.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyora Montserrat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Fabián.

La Sra. FABIÁN : Gràcies, senyor President. Vull prendre la paraula, no solament per donar suport a la Moció presentada per la companya Rosa Barenys, sinó per afegir-me també al que em sembla tan important com el suport a aquesta Moció, que és a la crítica a una manera de fer política.

Crec que des dels grups parlamentaris de l'esquerra estem fent un esforç considerable, amb una actitud de consens en el tema de la dona, i moltes vegades això representa, des del nostre punt de vista, rebaixar plantejaments. Ara, fa un moment, el company Colom es referia a la Comissió d'Estudi, que va ser consensuada, no era aquesta la Comissió que des de l'esquerra demanàvem, i, en canvi, per una actitud d'unitat, perquè creiem que els problemes de la dona mereixen consens, mereixen una sensibilitat gran de tota la Cambra, moltes vegades rebaixem molts plantejaments i votem, moltes vegades fins i tot, en contra del nostre sentir. En canvi, després no recollim, entenem, els fruits d'aquest esforç que fem des dels

nostres punts de vista. I vull fer una crida a les companyes diputades del Grup de la majoria, que quan ens reunim als passadissos, que quan ens reunim a les Comissions també abonen la política de consens, però, permetin-me que faci la hipòtesi que, mentre que crec que des dels grups, des dels escons de l'esquerra som les dones d'esquerra les que estiren els homes, des dels escons de la dreta són els homes els qui estiren les dones (*remor de veus*), i, per tant, el consens de què parlen en els passadissos, després no es materialitza en les maneres de fer política; no solament és el Grup...

El Sr. PRESIDENT : Silenci! Segueixi, segueixi.

La Sra. FABIÁN : A mi no em fa riure pensar que en els escons de la dreta manen els homes en els assumptes de les dones. (*Pausa.*) Em sembla molt bé que somriguin, però...

El Sr. PRESIDENT : No, senyora Fabián, jo, en fi, com a atenuant li diria que és el doble significat del «tirar», que ha usat vostè, el verb, res més.

(*Remor de veus.*)

La Sra. FABIÁN : Per tant, des de la posició de denúncia i assenyalant que no només és el Grup Socialista el que no coneix el que fa la Comissió Interdepartamental, sinó que és tota la Cambra, vull donar suport a la Moció presentada.

Res més.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyora Fabián. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Rosa Bruguera.

La Sra. BRUGUERA : Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, permetin-me que abans de contestar la Moció presentada anticipi que el nostre Grup comparteix la seva mateixa inquietud i el seu afany de crear canals de participació que permetin avançar des de la promoció de la dona cap a la igualtat real d'oportunitats, i crec que un punt d'acord és que tots els grups d'aquesta Cambra, potser des de perspectives alguns cops no massa coincidents, compartim aquestes mateixes preocupacions i neguits.

Pel que fa, concretament, a la Moció presentada, vostès saben que, per tal de donar compliment a l'acord pres per aquesta Cambra, el 10 de març del 88 es va crear per decret el Consell Assessor. Vostès m'admetran que el moment, març del 88, no era el més idoni per a la constitució de la Comissió. El respecte i la seriositat amb què volem tractar el tema de la promoció de la dona va portar..., potser vostès consideraran que equivocadament, però nosaltres compartim el criteri de la Comissió Interdepartamental, de no fer res que pugui ser aprofitat electoralment, per cap partit, i això ho hauria pogut semblar.

Però vostès em diran, i amb raó, que es podia posar en funcionament la Comissió durant el darrer trimestre de l'any. Això és cert. Però també ho és, per una banda, la tasca feta per la Comissió Interdepartamental de Promoció de la Dona que avala la voluntat decidida del Consell Executiu d'avançar en la consecució de la igualtat d'oportunitats.

D'altra banda, no dubtem de la voluntat demostrada pel Grup Socialista i pel Grup Mixt de no desapropiar ni una mica el temps que tenim, per tal d'anar avançant en tot allò que ens porti a la promoció de la dona, però també m'admetran que alguns cops, involuntàriament, no hi reeixim, en aquesta voluntat.

Miri : molt recentment —i no els en faig retret—, vostès

mateixos varen ser els últims a presentar les persones dels seus grups que havien de formar part de la Comissió d'Igualtat d'Oportunitats d'aquest Parlament. Els dic això perquè compreguin que sense adonar-nos-en passa el temps, i a vegades s'allarguen processos que voldríem molt més curts.

No crec que independentment de quins siguin els altres projectes previstos, com diu el Grup Mixt, s'hagi de posar en marxa el Consell Assessor, perquè els projectes realment tenen molta importància. Tal com ja va avançar el Conseller Bassols, d'aquí a pocs dies es presentarà un projecte de llei per a la creació de l'Institut Català de la Dona, el qual compta, com a òrgan consultiu, amb el Consell Nacional de Dones de Catalunya.

La Comissió Interdepartamental es troba que ja té fixats i establerts els canals de proposta, execució i coordinació d'aquells temes que afecten la dona; per tant, tot i mantenir aquesta estructura que li permet incidir i trobar la col·laboració de les diferents conselleries, calia trobar també noves fórmules per a accions específiques que no troben l'encaix adequat en la Comissió Interdepartamental, calia donar l'adequat ressò a la problemàtica específica de la dona catalana i, finalment, calia emmarcar la participació de les entitats de dones de Catalunya, i tot això queda recollit en l'anunciat Institut Català de la Dona.

Finalment, vull dir-los que vostès demanen un termini de dos mesos i que, fet i fet, un cop presentat el projecte de llei en aquesta Cambra, fins a la seva aprovació —si vostès així ho consideren—, poden passar tres mesos. És a dir : crec que, per un mes, podem donar confiança a la Comissió Interdepartamental.

I, ara, voldria aprofitar aquest punt per dir-li, senyora Barenys, que la Comissió Interdepartamental, a través de la seva Directora, senyora Joaquina Alemany, està disposada a informar sempre que li demanem, i vostè sap que aquesta és una de les primeres compareixences que pensava demanar-li la Comissió d'Estudi per la Igualtat d'Oportunitats Home-Dona.

I perquè entenem que l'Institut Català de la Dona és un fet positiu, haurem de votar, lògicament, en contra d'aquesta Moció presentada.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyora Bruguera. Per pronunciar-se sobre les esmenes presentades, té la paraula la proponent de la Moció, Il·lustre senyora Barenys.

La Sra. BARENYS : Sí, gràcies, senyor President, però permetin-me, abans de pronunciar-me, que, amb tota cordialitat, expressi el meu refús a la interpretació masculista que s'ha fet en aquest hemicicle de les paraules de la senyora Fabián. (*Remor de veus.*)

Respecte a l'esmena presentada pel senyor Latorre, pel Grup Mixt, hi estem totalment d'acord, la incloem dintre del text de la nostra Moció.

I, si m'ho permet, acabar dient que lamento enormement, una vegada més, el posicionament del Grup que dona suport al Govern. Una vegada més se'ns diu que ja en parlarem més endavant, que no ve d'un mes, que ja es crearà el Consell Assessor de la Dona. Jo he de manifestar que és molt difícil, per part del meu Grup, que els fem confiança en aquest tema —li deia l'altre dia a l'Honorable Conseller : no ens ho creiem; faves comptades, demanem. O sigui, si vostès volen crear un consell de participació, creïn-lo —l'haurien d'haver creat fa dos

mesos. Ho lamento, vostès no estan d'acord amb nosaltres, nosaltres no estem d'acord amb vostès.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyora Barenys. Passem a la votació.

Vots a favor del text de la Moció, es posin drets, per favor.

Vots en contra?

Abstencions?

La Moció ha estat rebutjada per 35 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció.

Fins demà a les deu del matí.

Se suspèn la sessió.

(La sessió se suspèn a un quart de nou del vespre i cinc minuts.)

2.ª EDICIÓ

Jaume Sobrequès
Francesc Vicens
Ismael E. Pitarch

Prefaci dels M. H. Srs.
Heribert Barrera
i Miquel Coll i Alentorn

Publicacions
del Parlament
de Catalunya

Barcelona 1987. 504 pàgines. ISBN 84-505-6832-3
Preu: 10.000 PTA.

Paper couché i relligadura en
simil pell, estampada a 4
colors, protegida amb
sobrecoberta d'ace-
tat transparent

231
fotos a tot color
i a tota plana, originals
de Francesc Català i Roca
i altres fotògrafs i arxius

78 fotos històriques en blanc
i negre, reproduïdes en bitò

15 gràfics i esquemes sobre l'organització
i el funcionament parlamentaris

C O N T I N G U T

Prefaci del M. H. Sr. Heribert Barrera
Prefaci del M. H. Sr. Miquel Coll i Alentorn

**La institució parlamentària en la
història de Catalunya**, per Jaume
Sobrequès i Callicó

Origen
Major edat el segle XIII
El funcionament de les Corts Medievales
L'època d'or de les Corts
Les Corts i la crisi del segle XV
Les Corts escenari del redreçament
polític
Progressiva decadència de les Corts els
segles XVI i XVII
La desaparició definitiva de les Corts

El Palau del Parlament, per Francesc
Vicens

La Ciutadella de Felip V
Un segle i mig de repressió

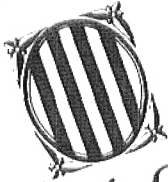
L'arsenal de la Ciutadella
D'arsenal a palau reial
De palau reial a Museu
La instal·lació del Parlament durant la
República
L'etapa actual

El Parlament de Catalunya, per
Ismael E. Pitarch

I. Crònica del Parlament
*El parlament de la Generalitat restaurada
(1932-1939)*
Composició del Parlament
Esdeveniments històrics més importants
en la vida del Parlament
La funció legislativa
La funció de control
Altres funcions del Parlament
El Parlament de la Generalitat restablerta
Les eleccions al Parlament de Catalunya

II. Les funcions del Parlament
La naturalesa i la funció del Parlament
El sistema d'autogovern de Catalunya
Característiques del Parlament
La funció i les competències legislatives
del Parlament
Les funcions de creació, control i impuls
de l'acció política i de govern
La funció electiva
La funció integradora i solidària
El funcionament del Parlament
L'elecció del Parlament
Els diputats
La seu i el temps de treball
Els òrgans del Parlament
El sistema de treball i de decisió
El procediment legislatiu del Parlament
El control i l'impuls polític de l'acció de
govern
La publicitat i el coneixement del
Parlament
Els serveis del Parlament

SUBSCRIPCIÓ

BUTLLETÍ OFICIAL
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

BUTLLETA

Nom

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 198....

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per (gir/xec al portador) núm. la quantitat de pessetes

..... de de 198

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona